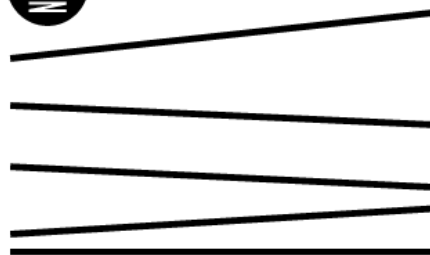

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Paludan-Müller, Frederik.; af Fr. Paludan-Müller.
Titel Title:	<u>Adam Homo : et Digt</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 3
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : C.A. Reitzel, 1842-1849
Fysiske størrelse Physical extent:	3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

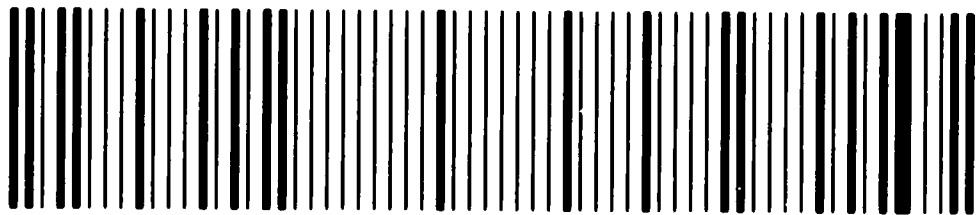

53, - 386.

Eks 1

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 08016 2

+ Rex

Adam Homo,

Et Digt

af

Fr. Paludan-Müller.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

1772

1772

1772

1772

1772

1772

1772

1772

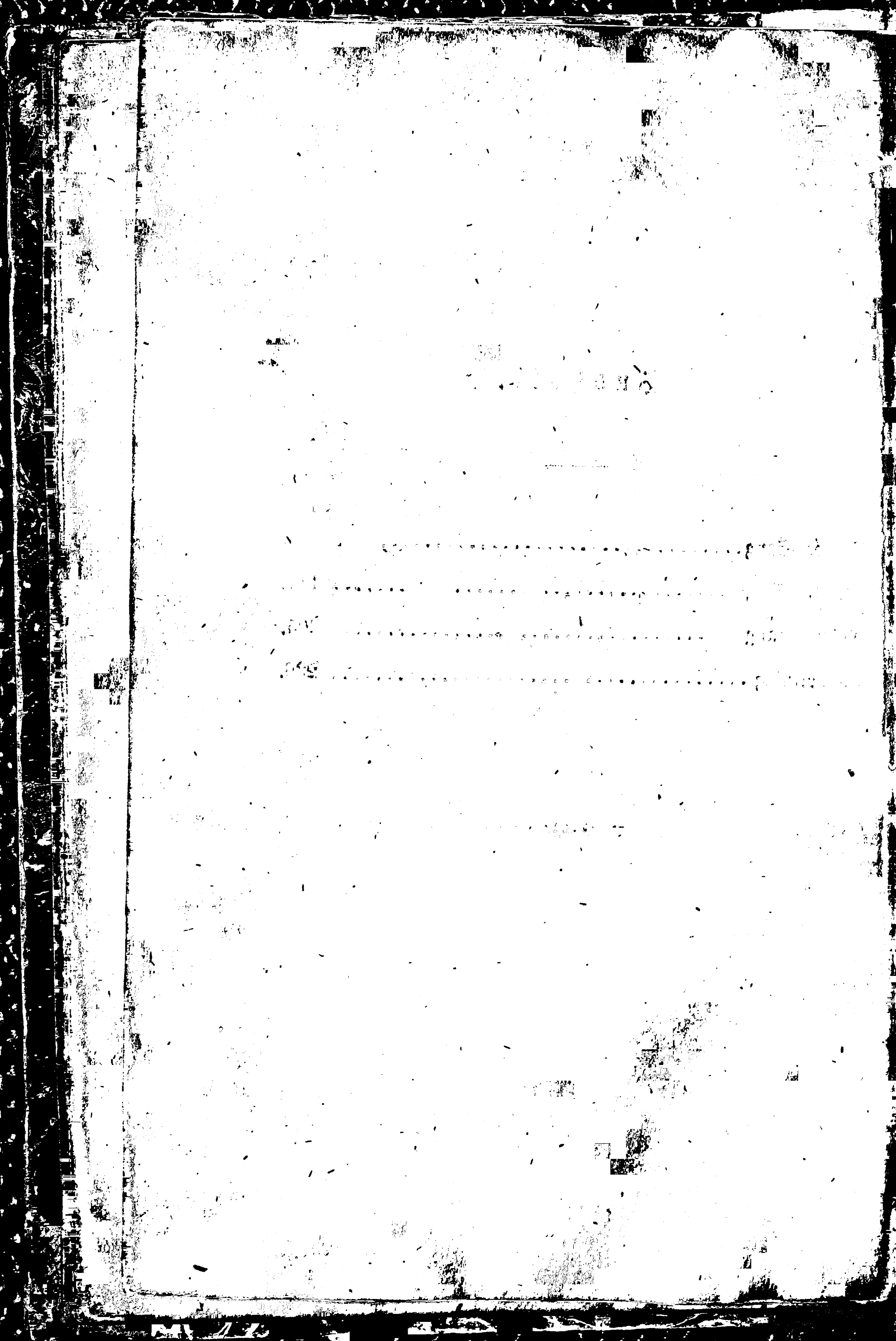
1772

Indhold.

	Side
Tiende Sang.....	3.
Ellevte Sang.....	111.
Tolvte Sang	205.
Anmærkning	236.

Adam Somo.

Tredie Deel.

Tiende Sang.

Man tager sit Parti — hvad vil det sige?
Just hvad det siger! Man gi'er Ufskald paa
Totaliteten (som man kun kan naae
Ved sig at hæve til Ideens Rige)
For med det Ringere sig at forlige
Og Livets Genhed sig af Tanker slaae;
For anden Vej mod andet Maal at vandre,
Med bedre Kjendskab til sig selv og Andre.

Man tager sit Parti — man havde ventet
At blive hvad man kalder Jordens Salt;
Man havde fast i Hovedet sig præntet,
At tidlig man til noget Stort var kaldt;
Konst, Poesi og Videnskab forrented
Man som sin Capital i Haabet alt,
Ja saae sig hædret blandt Ideens Præster:
Man tager sit Parti — man bli'er Borgmester.

Priis for Borgmesteren! han blev dog Mester;
 Men hvad blev han, som ei tog sit-Parti?
 Som styred snart i Øster, snart i Vester,
 Mod Videnskab og Kunst og Poesi;
 Som uafbrudt sit Blik paa Maalet fæster,
 Mens han bestandig skyder det forbi;
 Som, Katten lig, saa lumst om Grøden lusker:
 Han — svag i Aand, men stærk i Tro — blev Fuster.

Man tager sit Parti — man havde lovet
 Sig selv en Dag, hvis Sol gik aldrig ned;
 Man havde sat saa fast sig i sit Hoved,
 Alt Livets Maal var fuld Lyksalighed;
 Man Alt at haabe dristig havde rovet;
 Da man saa brændende sin Attraa veed;
 Men snart af Haabets Ild man har kun Asken:
 Man tager sit Parti — slaaer sig til Glasken.

Man om om Hjertet var — man havde knyttet
 Sig fast til Mennesker af al sin Magt;
 Man til Draklet i dem havde lyttet,
 Og Roes og Biraak dem til Offer bragt;
 Man imod Hjertes Hjertet havde byttet
 Og, høit paa Flugt, dem evig Tro tilsagt;
 Men skuffet i sin Tillid ned man daler:
 Man tager sit Parti — man bli'er Bagtaler.

Man havde seet i Ungdomsperspectivet
 Beridsthed staae som Eet med Renommee;
 Man havde troet, naar ret man vandred Livet,
 Man og sin Ret i Dommen vilde skee,
 Thi Virkning var med Marsag dog vel givet.
 Hvor feil man tog, blandt Folk man saaer at see;
 Man hører sig belybe, ja nedrafke:
 Man tager sit Parti — man la'er dem snakke.

Men skjøndt det Godt som Ondt kan med sig føre,
 Naar man fra Grunden af ta'er sit Parti,
 Og skjøndt man tidt i Livets Kamp og Støre
 Kun derved sig af Nøden kan befrie:
 Beständig dog et Afslag maa man gjøre
 I det, som Haab og Tanke leved i,
 Da ei Totaliteten la'er sig dele,
 Og et Parti dog aldrig bli'er det Hele.

Vor Helt tog sit Parti — thi paa Ideen,
 Der hidtil i hans Hjerne havde spøgt,
 Og af hvis Brokker tidt han havde søgt
 At faae en Eenhed ud, for at bese'e'en,
 Gav for sit Liv han Afkald, og tog Skeen
 I anden Haand med mere Verdenskløgt:
 Midt i sit Manddomsliv han rast omfa'led,
 Og pludselig han opgav Idealet.

Hvorfor saa pludselig? Det ellers pleier
 Jo ganske langsomt, gjennem Aar at skee.
 Ja vist! Man hos en aandelig Plebeier
 Afkøligen fra Dag til Dag kan see;
 Men hos en Mand, der noget Mere veier,
 Skeer sligt et Omslag hurtig: een, to, tre.
 Han hidtil kun var steget — nu han daled,
 Slog om medeet, og opgav Idealet.

Det havde skaffet ham saamegen Møie,
 Saamegen Sorg, Bekymring, Bryderi —
 Ja, mens det gyldne Nag han smægted i,
 Saameget Ondt han havde maattet døie,
 At naar han kaldte frem nu for sit Die
 Den lange Levetid, der var forbi,
 Träf han i Rækken knap en halv Snees Dage,
 Der kunde siges ganske frie for Plage.

Men før han Idealet reent blev qvit
 Ved en Beslutning, som hver Ballen ender,
 Facer af sin Tanke (Williens rappe Tjener)
 Saa gode Grunde han for dette Skridt,
 At han sig undrer, han først nu erkjender,
 At Valget her aldeles ei var frit.
 Lod Idealet sig realisere,
 Saa var jo intet Ideal det mere.

Det altsaa var bestemt til ei at naaes,
 Thi selv i Konsten stod det som en Stjerne,
 Hvis rene Lys kun i et Prisma saaes;
 For Livet derimod i fjernest Fjerne
 Det maatte holdes som en Ting, der gjerne
 Begjæredes, men aldrig kunde saaes.
 Det som et Lys paa Himlen burde blinke,
 Og huldt bedragende bestandig vinke.

Nætsfærdiggjort af Tanken derfor rolig
 Han Lysen blinke lod, mens frank og fri
 En munter Sommermorgen i sin Bolig
 Han tog — hvad alt var taget — sit Parti.
 Knap var det skeet, før lettet saa utrolig
 Han Roser strax seer spire paa sin Sti;
 Før rundt om sig han baade seer og lugter
 Realitetens saftig-friske Frugter.

Fra nu af kun han vil hvad han formaaer;
 Fra dette Dieblif han overveier,
 At nok af Midler gudskelov han eier,
 Til ret at nyde Livets Efteraar;
 Fra dette Dieblif ei meer sig speger
 For ham paa Livets Vandring Skjæbnens Blaar;
 Fra dette Dieblif saavel den fine
 Som glade Mand staaer præget i hans Mine.

Men da et Liv, hvori man seer det skorte
 Paa hver en Stræben, der er Mandens Pant,
 Paa Hjertets Piano, Videnskabens Forte,
 For Andre kun er lidt interessant:
 Saa vil Fortællingen vi her forforte,
 Og lange Tider, som minutviis randt,
 Og som i Aar udgjorde meer end tyve,
 Vil her cursorisk let vi gennemflyve.

Vor Helt, som sagt, nu havde gode Dage;
 Om Sommeren han mest paa Landet laa,
 Men hver en Winter kom han dog tilbage,
 For Deel i Byens muntre Liv at faae.
 Man saae ham snart at ride, snart at age,
 Og tidt i Selskab og til Hove gaae;
 Man saae ham give Møde alle Steder,
 Og være med ved alle Leiligheder.

Man saae ham tidt i fornemt Compagni
 I flere Tungemaal sin Tunge røre;
 Man saae ham, i sin Holdning let og fri,
 Conversationen snart alene føre,
 Snart snakke med, og snart kun til at høre,
 Til han erhverved hiin présence d'esprit,
 Hvis Savn sit Talerubeld han tilregned,
 Men som han mesterlig sig nu tilegned.

Ja, var end denne Kunst ham før en Gaade,
 Faldt end at øve den ham før saa svært,
 Saa fik dog Konsten nu saa godt han lært,
 At aldrig meer han tabte Tankens Traade
 Med samt Concepterne selv ved en Snert;
 At altid han paa en og anden Maade
 Forstod at klare for sig ved et Svar,
 Der baade Biens Braad og Honning har.

Men ei ved dette Fremskridt stod han stille,
 Thi ved en kongelig Confirmation
 Fik snildt han overført paa sin Person
 (Da ei der meer var Udsigt til, at Wille
 Med smaa Baroner ham begave vilde)
 Den længst forønskete Titel af Baron,
 Saa han fra den Tid paa Visitbilletter
 Baron og Kammerherre Homo sætter.

Ved samme Tidspunkt havde han den Glæde,
 At føre frem i Atlask, hvidt som Snee,
 De tvende hulde Døttre, og at see
 Dem kjækt og smilende for Altret træde:
 Bettine med en svensk Grev Magnus Gjede,
 Og Julie med en norsk Particulier;
 Hvorved han havde gjort hvad han formaaede
 For saft at knytte Skandinaviens Traade.

Men — hører Læseren jeg her udbryde —
 Men hvad bestilte han den lange Tid?
 Han virked! (saa maa Svaret her jo lyde)
 Han virked uafsladelig! Hans Id
 Var ikke blot Fornøielse at nyde,
 Men og at gavne Verden ved sin Flid.
 Hvor Noget fremmes skal, hvor Actier tegnes,
 Paa ham, hans Navn, hans Pung der kunde regnes.

Men det hvormed sin Virksomhed han froner
 Og adler sin private Tidsfordriv,
 Er dog især hans offentlige Liv.
 Som Medlem af de tusind Commissioner
 Han taler med de tusinde Personer,
 Og holder tusind Gange Maffen stiv;
 Han brækker, læser, skriver tusind Breve,
 Af hvilke saa dog Døgnet overleve.

Mens under slig en Virken, fuld af Nydelse,
 Ham Dagene som Dieblkke svandt,
 Gik Tiden fort, og hele Aar henrandt
 Foruden nogen egentlig Afbrydelse
 Af Heltens vante Liv, der ført galant
 Kun tiltog i Betydning og Indflydelse.
 Syv og Halvtreds han fyldte knap af Aar,
 Før paa sit Bryst han Storkors = Stjernen saaer.

Paa hver en Dragt et Exemplar han hester,
 At ret den lyse kan paa Livets Sti;
 Men dermed var hans Stigen ei forbi,
 Thi neppe fire fulde Mar derefter
 Et længe gaaet Rygte sig bekræfter,
 Da Brevet med Geheimraadstitlen i,
 Med Udskrift: Baron Homo, Excellence,
 Ham ikke meer lod Kammerherren ændse. —

Og her vi standse vil et Dieblif,
 Ved Excellencen vil vi her staae stille,
 For at erfare, hvordan med Fru Mille
 I al den Tid det gaaet var og gif;
 Om hun var faret vel, hvad eller ilde,
 Med den Mission, som hun i Verden fik;
 Om hendes Frihedsværk et Nul var blevet;
 Kort, hvad hun havde virket og bedrevet.

Hun var sig bleven lig — og hvad til Priis
 For en Heltinde kan der siges Mere?
 I hver en Retning og paa hver en Viis
 Hun havde stræbt sig at emancipere.
 Hun af Noveller havde skrevet flere,
 Hun havde gjort en Reise til Paris,
 Og hjembragt Frihedstegnet midt paa Brystet,
 En rød Cocarde, som hvert Blik forlystet.

Insporet ved den Opføgt, som hun vakte,
 Fik snart hun en Forening bragt i stand
 Af Damer, paa hvis Mølle just var Vand
 De Skikke, hun derafsfra dem bragte,
 Og dette Forbund snart sig vidt udstrakte.
 At blive Medlem negted hun sin Mand,
 Men lille Jensen hun tildeelte Rollen
 Af Forbundssecretair ved Protocolen.

I hendes store Sal om Formiddagen
 Til fælleds Birken Klubben sammen kom,
 Og laved Silkeskiels-Cocarder, som,
 Da Stedanbringelsen afgang af Smagen,
 Fik Plads paa Hatten, Skuldren, Brystet, Bagen,
 Og kort Tid baarne kun blev' bytted' om
 Med andre, som af andet Stof man fletter,
 Og pryder som med Perler med Pailletter.

Da gif, som man kan tænke, rigtig Snakken,
 I hvilken Husets Frue sidst blev Beet;
 Da blev for Speilet kneiset høit med Nakkem,
 Og Stadsen ret beundret og beseet,
 Mens Chokoladen bragtes om paa Bakkem;
 Da blev der raabt og skreget, fniist og leet,
 Naar Jensen med Bonbon og Protocolen
 Sprang ind af Døren, som af Flasken Tollen.

Knap tog han Sæde, saa begyndte Værket:
 Den litterære Skræderspøning, som,
 Ifølge hvad Fru Mille tidt bemærked,
 Man bedst tilende med i Selskab kom.
 Man satte sig om Bordet og, forstærket
 Ved Jensens Pen og fine Smag og Dom,
 Skrev Scener til Noveller, hvoraf siden
 Der hele Bøger kom istand med Tiden.

I hver Fortælling fandtes en Heltinde,
 Saa rosenrød og dog saa hvid som Snee,
 I hvis Bedrifter Læseren fik see
 Den stolte, fri, emancipeerte Qvinde.
 Paa denne Maade haabed man at vinde
 Det store Publicum for en Idee,
 Der stærk og kraftig aarlig sig anmelder
 Med hele to, ja tidt med tre Noveller.

Men virked man paa denne Viis for Sagen,
 Saa følte man sig selv og høist tilfreds,
 Naar saa, med Munden aaben, Pennen spids,
 Man sad tilbords som Dronninger for Smagen,
 Mens hver især fra sin Bekjendtskabskreds
 Drog Forhold og Personer frem for Dagen,
 Som alle Damenæser først besnusede,
 Før til Novellens Brug man dem tilstudsede.

Lig Kør paa Græs, der rundt i Kredss afgræns
 Hvert Planteskud til Tøret siger stop,
 Og sparende kun Pletten, hvor de have
 Til Jorden offret af den fulde Mave,
 Ei skaane selv den fine Blomstertop:
 Saaledes brugte disse Damer op
 Familie, Slægt og Venner: aabenbarende
 De Andres Fata. — deres egne sparende. —

Saa leved, virked, handlede vor Frue.
 Tilende med saa mangt et Bærk hun kom,
 Paa samme Tid som kjæk hun sværmed om
 I Verden, hvor sit Bid hun bar tilskue,
 Imedens den forladte Dagligstue
 Blev meer og meer for Livets Blomster tom;
 Thi hvem vel skulde Hjemmets Planter pleie,
 Da hun og Homo hver gif sine Veie?

De saaes kun sjelden — blot i Selskab næsten,
 Og naar til Middagsbordet de kom ned;
 Thi hver i Sit jo leved, og forresten
 Var af at verle Tanke længst man kjed,
 Da hendes gif i Østen, hans i Vesten.
 Dog tog ei Sligt paa Damens Munterhed,
 Hvis Toner Tiden høiere kun stemte;
 Men — Nemesis ei derfor hende glemte.

Hun hidtil Har for Har var bleven federe,
 Som Følge af den stærke Appetit
 Hvormed hun Livet nød og stedse hedere
 Om Glæden flammed sig ved hvert et Skridt;
 Men nu hun stønned under Fedmen — bredere
 End nogen Stuedør, hun tilstod tidt:
 Ist om end daglig hendes Sind blev lettere,
 Blev hendes Krop dog tungere og trætttere.

I Manden fri — paa Kroppen lagt i Lænke,
 Emancipeert — og dog med Maget paa:
 En stor Modsigelse! som man kan tænke
 Ved Doctorraad hun søgte hæbet faae.
 Men Raadet var: i Rullestol at sænke
 Det Corpus, som ei længer vilde gaae;
 Og virkelig, fra den Tid om i Stuen
 Med Larm og Latter rullede lystigt Fruen.

I Rullestol hun drifter og hun spiser,
 I Rullestol hun mod Visiter ta'er,
 I Rullestol hun sig i Klubben viser,
 Som da en Genius paa Muller har;
 I Rullestol hun Livet selv forliser,
 Thi ned i Døden rullede hun saagar,
 For at betale hvad hun Støvet skyldte,
 Just da Halvtreds og Ser af Har hun fyldte.

Hun sad i Stolen ved sit Frokostbord
 Blandt Gratulanter, og sig netop bukked
 Med efter Kringlen, der just faldt til Jord,
 Da ganske purpurød medeet hun sukked:
 Medeet paa Gab hun Dinene oplukked,
 Medeet hun halv tilveirs i Stolen soer,
 Der gled tilbage, mens med Læber sorte
 Hun ralled — rulled — ralled — og var borte.

Apoplexi! hver Gratulant da skreg,
 Men dermed var fra Døden ei hun friet;
 For hende var tilende Livets Leg,
 Og snart som Gravens Brud hun blev indviet.
 Knap var hun jordet, før til Baroniet
 Vor Helt som Enkemand drog sort og bleg,
 For der at ordne Boets tusind Sager,
 Imens han Condolancen sig unddrager. — —

— Et Aar var svundet efter dette Puft,
 Endnu som Enkemand han eensom leved,
 Da blev fra Kjøbenhavn der ham tilskrevet,
 At Alt var gaaet som han ønsked just,
 Da han Theaterdirecteur var blevet,
 At regne fra den tyvende August.
 Man skrev den tolvte nu; han derfor spændte
 For Vognen strax, og Jylland Ryggen vendte.

Theaterdirecteur — og det den første!
 Ved dette Spring vi lidt dog dvæle maa,
 Thi det i Heltens Liv vist er det største,
 Og i sin Vogn han grunder selv derpaa.
 Hvorledes mon i ham vel, ud det saae,
 At efter sli'g en Post han kunde tørste?
 Han, godt i type Har en Realist,
 Og nu Ideens Directeur tilsidst!

Istedetfor at søge fjerne Grunde,
 Hvorved hans Udfærd sig forklare lod,
 Som f. Ex. at Theatret kunde
 Paa Enkemandens Sorg jo raade Bod,
 Samt at en Directeurpost ingenlunde
 Hans ærefjære Stræben var imod:
 Saa nævnes som den Grund, hvori vi havne,
 Hans Drift til ved sin Virksomhed at gavne.

Den Drift bestandig ham i Panden spøjte,
 Den overleved hvert et Nederlag,
 Og her han gavned Fædrelandets Sag,
 Ved Konsten og dens Tempelhal at røjte.
 Kun derfor han Theaterposten søgte,
 Og det er Dagen før den store Dag,
 Fra hvilken han skal Bræderne tilhøre,
 At frem igjen paa Scenen vi ham føre.

Det i hans Bolig er i Kjøbenhavn,
 I Salen med de Damaskes Gardiner,
 Hvor nu ved Gjensyn af hans Træf og Miner
 Den kjære Læser stille skal sit Savn.
 See, Døren aabnes — Excellencen triner,
 Fulgt af sin Tjener med det franske Navn,
 I Fløiels Slaabrof ind fra Cabinettet,
 For her at ende Morgentoiletet.

En nobel Skikkelse! Hvem skulde troe,
 Han To og Treds paa Bagen kunde have?
 Thi vel han mistet har sin lille Nave,
 Og vel de hvide Haar lidt sparsomt groe,
 Men Blik og Dine spille nok saa brave,
 Og mørk paa Pandens Sneer staaer Brynets Bro;
 Hans Kind er frisk, hans Læbe fuld og fastig,
 Figuren rank, og Gang og Holdning kraftig.

Fast med en Ynglings Lethed han for Rammen
 Af Speilet paa Consolen træder hen.
 Jean-Jaques, han siger: Ræk mig Redekammen!
 Og med et Bux Jean-Jaques ham rækker den.
 De hvide, bløde Haar han reder sammen,
 Og binder saa sin Halsklud om igjen.
 Jean-Jaques! Min Ring og Brystnaal, Uhr og Kjæde!
 Knap Onsket sagt, før opfyldt allerede. —

Jean-Jaques gaaer ud for Kaffen at tillave,
 Og Homo sig ved Bordet sætter ned
 I stoppet Lænestol, saa blod som bred,
 For Morgenbladene at gennemstave.
 Da hører Fødder udenfor han trave,
 Hen over Dørens Laas en Haand der gled,
 Og neppe sit Kom ind han sagde, førend
 Den vimse Doctor Flink stod midt i Døren.

God Morgen! Tør man overskride Grændsen?
 Udbrød den lille Mand, som let sprang frem:
 Igaar jeg hørte af Statsraad Jensen
 At Hr. Geheimraaden var kommen hjem,
 Og jeg dog hilse maa paa Excellencen.
 Naar gudskelov at vel jeg træffer Dem!
 De seer forynget ud. Ja paa min Ære,
 Jeg aldrig friskere saae Farven være.

Saa kom og sæt Dem! svared med en vis
 Medladdenhed vor Helt, der frem sig gynged
 Mens rast han Benet over Knæet slynged:
 Kom! Prøv om De med Pulsen er tilfreds.
 De veed, jeg gaaer nu i de Tre og Treds,
 En farlig Alder — skjøndt den ikke tynged
 Min Bedstefader, som blev Fiirsindstyve,
 Og hvem jeg ligne skal, hvis Folk ei lyve.

Hvis han blev Fiirs, jeg her Halvfems Dem spaaer,
 Gjensvared Doctoren, der ikke nølte
 Med Homo's Arm at ta'e. Han Pulsen følte,
 Og udbrød: Ganske ypperligt den slaaer!
 Den sidste Sorg fortræfflig Blodet følte,
 Den Puls Dem lover mange glade Aar;
 Ja i Fortrolighed jeg her vil skrifte Dem,
 Alt, hvis De selv har Lyst, kan trygt De gifte Dem.

Nei, nei, min Kjære! sukled uvilkaarlig
 Vor Enkemand: nei, ingen Lyst jeg har.
 Og hvorfor ikke? spurgte Flink alvorlig,
 Troer Excellencen at min Spøg det var?
 Nei, hvis det var en Spøg, var det en daarlig,
 Og Giftermaalet jeg for Alvor ta'er;
 Thi trist og eenlig bag ved disse Mure
 Kan De dog ikke ville kufelure?

Nei ikke just saa eenlig som en Fisk,
 Med Smil vor Helt gjensvared. Ja forstaae mig,
 Min kjære Doctor! De er jo polisk.
 Et Fruentimmer tænker jeg at faae mig,
 Som her i Huset kan tilhaande gaae mig,
 Et Menneske paa Sjæl og Legem frisk.
 Huusholdersker man slige Væsner kalder,
 Og ypperligt de passe for min Alder.

Man har mig anbefalt en saadan En,
 Som jeg endnu i Formiddag skal fæste.
 Hun være skal perfect og paa det Bedste
 Forstaae sin Kogekunst i hver en Green.
 Da vil vi leve hon, jeg og min Næste,
 Naar hun faaer Bordet sat paa fæste Been,
 Og Kjøkken faaer med Kjelder omkalfatret,
 Thi selv jeg kun vil tænke paa Theatret.

Theatret! gjentog Flink: Ah, det er sandt!
 Det Vigtigste jeg husker ikke mere.
 Maa Hr. Geheimraaden jeg gratulere,
 Skjøndt gratulere os var meer galant.
 Du tænker jeg Theatret skal florere,
 Nu blæser Vinden fra en anden Kant:
 Spectacula, og ikke meer Spectakler!
 I Publicum man lover sig Mirakler.

Miraklers Tid, Hr. Doctor, er forbi.
 Men see, der kommer jo Jean-Jaques med Kassen!
 Vil De en Kop? Min Tjener strax skal skaff'en —
 Tak, stammed Flink: men Klokken alt er Ni;
 Jeg lidt maa see mig om i Kjøbenhaffen,
 Som Manden sagde, da vort Politi
 Traf op med ham ad Gaden. Tiden render,
 Og derfor — Hr. Geheimraad, ydmyg Tjener!

Han gik — og til Jean-Jaques sig Homo vendte
 Med disse Ord: Hvorledes gik det til,
 At uanmeldt herind du Doctren sendte?
 Skeer det igjen, vil ei du see mig mild.
 Du melder selv de nøieste Bekjendte,
 Og hvergang Audiens jeg give vil,
 Fra Forgemaaket først du Folk indfører,
 Naar her du Klangen af min Klokke hører.

Jean-Jaques, som var en Lur, sit Hoved heldte,
 Og uden at forsøge mindste Svar,
 Han lidt forknytt en Jomfru Frisk anmeldte,
 Som udenfor i Forgemaaket var.
 Ha, smilte Homo: netop hende gjeldte
 For nylig min og Doctorens Passiar.
 Lad hende komme! — Faa Secunder efter
 Sit Blik paa Damen prøvende han hester.

Med Hat og Chavl og tærnet Silkekjole,
 Med mørke Haar og med saa frisk en Kind,
 At næsten den med Friskhed syntes bole,
 Hun neiende af Døren traadte ind,
 Mens fra to Dine, syrige som Sole,
 Hun sendte til vor Helt saa stærkt et Skin,
 At strax han seer, at Kjolen fast omklemmer
 Den fulde Barm, de drøie, søre Lemmer.

Sæt Dem, min Gode! hvistad Excellencen,
 Idet en Stol han høflig hende bød:
 Af Deres Komme kjender jeg Tendensen,
 Jeg veed at De Dem ønsker i mit Brød,
 Og anbefalet af Statsraad Jensen,
 Jeg tænker ei at Tingen skal ha' Nød;
 Men Forord bryder ingen Trætte — høre
 De bør iforveien, hvad De faaer at gjøre.

Her Pligtregisteret han gennemgaaer,
 Huusholdersken fra Jomfruen han stiller,
 Og medens hiin i Kjøkkenet han stiller,
 Han op for Theebandsbordet denne faaer.
 Tiljids han spørger, om paa Middagsgilder
 Og franske Sausser hun sig ret forstaaer,
 Paa hvilket Spørgsmaal Jomfru Frisk alene
 Ham gi'er til Svar: Ja det jeg skulde mene!

Bien! smilte Homo, fastende tilbage
 Sig i de bløde Puders Region:
 Saa vil vi Afsted nu med Huset tage,
 For at gaae videre, til min Person.
 Men her, min Gode, Tingen har en Hage,
 Jeg er en meget vanskelig Patron,
 Som f. Ex. med mit fine Linned —
 Min Bæst (hun afbrød) altid sneehvid skinned.

Bien! gjentog han, men det om Mere gjelder,
Om Pleie, Omhu, Blidhed og Forstand;
Thi skjøndt just ei jeg er en gammel Mand,
Saa er en Yngling jeg dog ikke heller.
Jeg mangengang naar Aftenen sig melder
Et let Piquet-Parti mig ønske kan;
Men hvor en Makker finde, som med Rolighed
Vil spille her med mig i al Fortrolighed?

Hvad siger De, min gode Tomfru Frisk,
Hvad siger De til Rollen af en Makker? —
Ja, svared hun, idet hun lo polist,
For Excellencens Tilbud jeg jo takker,
Skjøndt rigtignok jeg hen i Veiret snakker,
Isald jeg siger, jeg paa Spil er gridst.
Jeg knap forstaaer i Haanden Kort at bære,
Men hvad jeg ei forstaaer, jeg kan jo lære.

See det var godt sagt! Saadan skal man tale!
Udbrød vor Helt, der frem sin Pung nu trak,
For med et Smil en Guldmønt op at hale,
Som Tomfru Frisk han let i Haanden stak,
Idet han sagde: Lad mig her betale
Dem Deres Fæstepenge! — Spar hver Tak,
Til Deres Løn jeg eengang faaer forhøiet,
Hvis — vi To med hinanden bli'er fornøiet.

Han reiste sig, og Tomsfruen beruset
 Af hans Medladdenhed sig reiste med,
 Hvorpaa han muntert spægende blev ved:
 Gaa nu kun ned og see Dem om i Huset,
 Tag Maal af Pigen, Panden, Potten, Kruset,
 Og lad Dem vise om paa hvert et Sted;
 Men glem ei, naar De kommer hjem, min Bedste,
 At her De til October lod Dem fæste.

Nei, svared' hun, mens ganske rød hun bliver:
 Nei Excellencen rolig være kan,
 Jeg aldrig holdt for Nar en fornem Mand.
 Men nu jeg med Forlov mig ned begiver,
 Og Pigen de Coutumer foreskriver,
 Som bruges nu i Kjællener af Stand.
 Her skred hun baglænds bort, idet hun neied,
 Og først i Døren hun omkring sig dreied.

De lukte Døre Homo stirred paa,
 Og udbrod saa i denne Enetale,
 Mens langsomt op og ned han monne gaae:
 Figuren som man Juno's vilde male!
 Blik, Buste, Taille, Former ei saa gale,
 Og skjøndt lidt simpel, derfor ikke raa.
 Naar lidt tilrette hende først man snakker,
 Hun blive kan en høist fortræfflig Makker.

Han smilte sødt — men Minen strax han glatter,
 Thi hurtig træder ind hans Kammersvend
 Og melder, at Theaterbudet atter
 Med den Bescied, er kommet hjem igjen:
 Alt hver Acteur, Actrice og Forsatter,
 Til hvem imorges han var skicket hen,
 Ham havde lovet, Klokken Tolv præcise
 Imorgen i Foye'en sig at vise.

Det Bud en Steen fra Homo's Hjerter letter,
 Og høist tilfreds han af Jean-Jaques modta'er
 Nu hele tre Invitationsbilletter,
 Hvoraf de to til Morgen Middag var.
 I Anden af sit Speil han ind dem sætter,
 Idet han siger: Jeg min Nød jo har!
 Man slaaes om mig! Idag jeg ogsaa svirer.
 Men — hvad er det for smudsige Papirer?

Jean-Jaques, til hvem han talte, her et Brev,
 Uhyre tykt, med disse Ord ham rakte:
 Paa Trappen staaer den Kjælling, som det bragte;
 Hun siger, at hvad hun af Hjertet skrev,
 Vil Herren i sin Godhed ei foragte.
 Vor Helt Oblaten rask af Brevet rev,
 Det gule Sand af Skriften bort han blæste,
 Gik hen til Vindret, og forundret læste:

Erbødigt Promemorie! Betagen
 Af Underdanighed og Orefrygt,
 Saa stor, at aldrig før jeg følte Magen,
 Jeg Excellencen her mig nærmer trygt.
 To Gange før jeg forebragte Sagen
 For Deres Portner; men saa plumpt og stygt
 Han tog imod mig, at jeg uden Wendsen
 Af Portneren gaaer nu til Excellencen.

Af, Deres Excellence! Mon mit Minde
 Af Deres Hjerter reent er slettet ud?
 Ifald saa er, saa nødes jeg ved Gud
 Til selv at frisk'et op for dennesinde,
 Og paa Betsedenheden gjøre Brud,
 Thi anden Udvei er der ei at finde;
 Men sikkert Deres Barm vil solumme rørt,
 Naar først De min Historie har hørt.

Mit Navn er Lotte Sørensen, den Samme,
 Der i sin Ungdomsbaar var Dem bekjendt,
 Da Deres Excellence som Student
 Logerede hos Skræder Franks Madame.
 Hos hende lærte jeg at sye i Kamme,
 At kante Halsbind, som hun havde vendt,
 At spinde, strikke, naadle, og aparte
 Madamens tre Logerende opvarte.

Søndagene var da mig som de søgne,
 Thi strix Madamen var i alle Ting;
 Dog var jeg den uskyldige Forfløine,
 Thi Blodet løb mig let og rask omkring.
 Da fandt jeg Naade selv for Deres Dine,
 Og derved fik mit Liv et andet Sving:
 Min Lilie knak — men Elskovs Rosenrige
 For mine Dine aabned sig tillige.

Ak, vi er alle Menneſter, desværre!
 Og Qvindens Hjerter som bekjendt er ømt,
 Og kan for Følelser ei Døren spærre,
 Naar Mandens Kjærlighed er ei paa Skramt.
 Men aldrig havde dog jeg dengang drømt,
 De skulde blevet ſlig en fornem Herre;
 Nei, uden Egennytte til en Ven
 Mig ſelv i al min Uſkyld gav jeg hen.

Ja dette Hjerter fik De — gid jeg maatte
 Min Tunge miſte, hvis det ei er ſandt!
 Men Elskovs korte Paradiis forſvandt,
 Og Livets Torne monne Roſen ſpotte.
 En fjendtlig Skjæbne mig imøde traadte,
 Da paa en fjerde Bogsal jeg mig fandt;
 Og endnu mere gruſom blev Omſkiſtelfen,
 Da kort derefter jeg kom ind paa Stiſtelfen.

Mit Barn, den Engel, døde — selv jeg leved
 En kort Tid paa det Offentliges Pung,
 Saa stødtes atter jeg forladt og ung
 Ud i en Verden, som sit Offer kræved.
 En Stund imellem Dyd og Nød jeg svæved,
 Indtil mig denne Stilling blev for tung:
 Jeg faldt, da jeg mig nærmest troede Dyden,
 Og styrted voldsomt ned i Sandsefryden.

Da vendte sig min Skytsaand bort med Smerte,
 Og i sit liliehvide Klædebon
 Farvel han vinked mig, mens Glædens Kjerte
 Jeg svang som en Beruset i min Haand.
 Beständig dybere sank ned mit Hjerte,
 Men stedse mere voksede min Aand;
 Thi Sandhed er det: Ei blot Hjertets Bylder,
 Men al min Dannelse jeg hiin Tid skylder.

Hver Formiddag jeg sad foran Skatollet,
 Eller laa henstrakt paa mit Leie plat
 Med Leiebibliothekets rige Skat,
 Og læste med en Lyst som var jeg fjollet.
 Johannes Wildt og Paul de Kock og Smollet,
 Men Spieß især mig flared Hjertets Nat,
 Saa førend Aar og Dag var fuldt tilende,
 Jeg Menneskeheden havde lært at kjende.

Nu saae jeg ned i Videnskabens Krater,
 Og skued dybt i Hjertets Gaader ind;
 Thi stedse holdt jeg sammen i mit Sind
 Det ydre Liv og Bøgenes Citater.
 Studenter og Matroser og Soldater
 Ei meer med Smigerord mig gjorde blind;
 Jeg gjennemskued Menneskets Uærlighed,
 Og fandt paa Bunden af hver Sjæl Begjærighed.

Her standsed Excellencen og udbrød:
 Hun er forrykt og Fanden hende rider!
 Det dumme Tøi ei meer jeg læse gider,
 Med disse Kragetæer man har sin Nød.
 Han oversprang to tætbemalte Sider,
 Og op det sidste Blad for Diet skød,
 For dog at kjende Slutningen af Brevet,
 Og læste Følgende, som der stod skrevet:

Al, det var Galgenfrist, jeg nok det veed,
 Hvergang jeg Flasken greb, jeg godt det vidste;
 Men, Herregud, det var jo dog den sidste,
 Den allersidste Trøst, der smilte ned.
 Fra Dag til Dag jeg lod mig galgenfriste,
 Fra Aar til Aar jeg Frist'ren bedre led;
 Men hvad et dannet Hjerte maatte lide
 Ved sliq en Fristers Selskab, kan De vide.

Med Skammen snart forenede sig Skaden;
 Thi skøndt jeg hverken stjal ei heller løi,
 Dog næsten hver en Flyttedag paa Gaden
 Mig Berten kasted med min Smule Tøi.
 Gik uden Huusly saa jeg om i Staden,
 Og gjorde blot om Aften mindste Støi,
 For ved mit Nødraab Nøden at bortfjerne,
 Da trued Bægtrens blanke Morgenstjerne.

Dog lad mig tie! Længst Johannes Wildt
 Har lært mig kjende Qvindens Lod paa Jorden,
 Og her, som Fattiglem paa Ladegaarden,
 Tilsmiler Livet mig ei heller mildt.
 Alt hvad man her os yder er kun Orden,
 Men fra hver Nydelse man har os skilt,
 Og tidt min Stilling gruelig mig klemmer
 Iblandt de mange gruelige Lemmer.

Get Bæsen kun har her jeg truffet paa,
 Som kom med Sympathi min Sjæl imøde:
 Den smukke Line kaldtes hun, den Søde,
 Skøndt hendes Skønhed bagved hende laa.
 Af hvad hun mig fortalte før hun døde,
 Jeg ved at lægge sammen slutte maa,
 Alt ogsaa hun engang har havt den Ære,
 Af Deres Excellence kjendt at være.

Paa hendes friske Grav min Krands er lagt,
 Paa Roser og paa Lilier blev ei sparet,
 Og fra sin Himmel skuer hun forklaret
 Et Minde om en trofast Venskabspagt.
 Den Dag jeg bandt den, første Gang erfared
 Jeg Deres Excellences Glands og Magt,
 Ret som om Skjæbnen, rørt af min Forfatning,
 Strax for mit Tab bestemte mig Erstatning.

Ja Skjæbnen er det, som til Dem mig leder.
 O vær min Redningsmand! Vær min Patron!
 Smil naadig til mig, mens jeg ydmyg beder
 Dem om en lille, tarvelig Pension.
 Tag under Armen en forladt Person,
 Og mens den Trætte Hvile De bereder,
 Skjenk hende Glæder, som hun kjendte før:
 Lidt Kaffe, lidt Tobak og lidt Liqueur.

O, Deres Excellence! Her omvinder
 Jeg Deres Kne som qvindligt Fattiglem:
 Hvis en Pension De skjenker mig, De binder
 For evig dette Hjerte fast til Dem.
 Op fra vor Ungdom alle dyre Minder
 Som mine Talsmænd nu jeg maner frem,
 Da tegner mig (o gid det hjælpe maatte!)
 Som Deres Excellences gamle Lotte.

Her endte Skrivelsen, som strax i stykker
 Med dette Udraab Excellencen rev:
 Saa gid da ramme tusinde Ulykker
 Den Uforfammede for hvad hun skrev!
 Sin Brede han dog hurtig undertrykker.
 Giv Konen et Par Mark for hendes Brev,
 Han til sin Tjener siger — Stop! Du vente!
 Min Portefeuille jeg dog frem vil hente.

Rast, men alvorlig han til Pulten gaaer,
 Og nu Jean-Jaques han 5 Rigsdaler giver
 Med disse Ord: Siig Konen, at hun faaer
 Dem paa det Vilkaar, at hun borte bliver,
 Og aldrig meer en Linie mig tilskriver;
 Thi hvis hun tiere sig understaaer
 At løbe mig paa Døren, har du Ordre,
 Til hende ned af Trappen at befordre.

Hans Tjener gif, og Homo høist forstemt
 Blev med sit sønderrevne Brev tilbage.
 Han, nys saa lykkelig, var nu beklemt,
 Og Beiret kun saa tungt han mægted drage.
 Den gamle Ungdomslynd, der reent var glemt,
 Fornyeede Samvittighedens Klage,
 Og med et rynket Bryn og sænket Blif
 Han alle Klagens Puncter gjennemgif.

Om hurtig Hjælp i denne Nød det gjeldte,
 Thi alt han drog det femte dybe Suf;
 Men nær var Hjælpen, thi just nu man meldte
 Hans Sjælesørger: Pastor, Doctor Buck.
 Den høie Mand treen ind — hans Hoved heldte,
 Smykt med en sort Kalot, saa glat og smuk,
 Imens en simpel Frak ombandt beskeden
 Det tynde Liv af Høiærværdigheden.

Han venlig nærmed sig, som Fredens Bud,
 Og Homo, melankolsk, bestedt i Vaanden,
 Lidt mørk Hans Høiærværdighed gav Haanden,
 Mens denne, ham betragtede, brød ud:
 Jeg kommer til en Mand, beknyt i Vanden,
 En Mand, i Strid med Verden eller Gud,
 Ja — skjøndt om Sorgens Grund jeg ikke spørger —
 Jeg seer det klarlig, Excellencen sørger.

Sæt Dem, Hr. Pastor — Doctor vil jeg sige!
 Gav med et Skuldertræk vor Helt til Svar:
 De kommer virkelig som kaldt De var;
 Jeg tænkte netop paa, hvor lykkelige
 De Catholiker er i Pavens Rige,
 Der Skjold og Skjerm for Alt i Kirken har.
 Hvis de har Synder — Kirkens Gud borttvætter dem,
 Hvis de har Sorger — Skriftestolen letter dem.

Vi Protestanter, udbød Doctor Bück,
 Opgive Skriftemaalet ingenlunde;
 Til os de Sørgende sig nærme kunde,
 Og vi har ogsaa Trøst for Syndres Suk.
 Hvis derfor ikke De har bedre Grunde,
 For Catholikens Held kun Diet luk,
 Og — skjøndt Dem ingen Skriftesa'er udspørger —
 Betro Dem trygt til Deres Sjælesørger.

Velan da, hvistad Homo: lad saa være!
 De kjende skal det hemmelige Nag,
 Der reent formørker mig den smukke Dag.
 Og nu med mange Dmsvøb, som den kjære,
 Livskloge Læser vist sig selv kan lære,
 Fortæller Præsten han den hele Sag
 Om Lottes Fald og Faldets slemme Følger,
 Hvorhos han Brevets Indhold ei fordølger.

Ved Skriftemaalet Bück sad lutter Dre,
 Men hæved nu sit Nie med de Ord:
 Ja vistnok er den Synd en meget stor,
 Den uersarne Ungdom at forsøre,
 Og inderlig det glæder mig at høre,
 At Excellencen selv det Samme troer;
 Hvor let end denne Synd for Verden falder,
 Jeg den et Mord — et Sjælemord dog kalder.

Hvad derfor Kirkens Tjener først forlanger,
 Før slige Synder han forlade tør,
 Er en oprigtig, en bodsærdig Anger,
 Hvorom frimodig her jeg minde bør,
 Skjøndt Sukket, som mit Dre nu opfanger,
 Det ganske sikkert overslødigt gjør.
 Foruden Angeren der ogsaa kræves,
 Alt Syndens Følger saavidt muligt hæves.

Forstaa mig rigtig! Høilig jeg Dem priser,
 Fordi De Konens Brev ei har besvart.
 De 5 Rigsdaler selv De kunde spart;
 Thi Gaven vel et ædelt Hjerte viser,
 Men at hun op den drifker er vel flart,
 Og derved den sit hele Værd forliser.
 Alt hjælp saaa naturligt er, saa fristeligt,
 Men alt Naturligt derfor ei er christeligt.

Synd er hver Hjælp til sligt et Individ,
 Som redningsløst desværre vi maae kalde;
 Men er end hun fortabt, er ei det Alle,
 Der paa en slibrig Bane kom paa Glid.
 Der gives Væsner, som, naar dybt de falde,
 Kan reises op ved Hjælp i rette Tid;
 Og Bøn om slig en Hjælp var just Tendensen
 Med mit Besøg idag hos Excellencen.

En Magdalene-Stiftelse jeg tænker
 At stille mig i Spidsen for, og den,
 Der hjælper mig at bryde Eastens Lænker,
 Jeg kalde vil for Dydens sande Ven.
 Hans Synd mod Individet jeg ham skjenker,
 Hvis han mod Arten gjør den god igjen,
 Og ved sin Bistand redder de Forlorne,
 Der kom paa Vildspor mellem Livets Torne.

Her frem af Barmen et Papir han traf,
 Hvoraf en Subskriptionsplan ud han tager, -
 Som med de Ord: Ifald det Dem behager?
 Vor Helt han tillidsfuld i Haanden staf.
 Til Stiftelsen-jeg gjerne Mit bidrager,
 Gjensvared Homo med bordsærdigt Af,
 Hvorpaa han snapped Nennen uvilkaarlig,
 Og tegned sig for hundred Daler aarlig.

I Sandhed, Deres Høimod kan ei tinge!
 Udbryder Buck, idet han Summen seer:
 Men et personligt Offer er dog Meer,
 Thi det formaaer kun Angeren at bringe.
 Hvad siger De, ifald jeg her Dem be'er,
 Som Stiftelsens Patron Dem at forringe,
 Og, hvad nu allermest mig var tilpas,
 I Directionen selv at tage Plads?

Hvordan, i Magdalene-Directionen!

Forskrækket Homo raabte: Nei min Ven,

Send mig i Stiftelsen dog ikke hen,

Hvad gjelder Magdalenerne Personen?

Hvad skulde jeg blandt dem? — Forbedre Tonen!

Gav Buck alvorlig ham til Svar igjen:

Opreise dem, der faldt omkuld i Svimlen,

Og høste Tak af dem og Løn af Himlen.

Alf Ordet Løn sig Homo lod forsøre,

Han loved Alt, da han i Klemme var,

Og rørt hans Løfte Doctor Buck modta'er,

For Synderen med denne Trøst at røre:

De gjort har, ædle Ven, hvad De kan gjøre,

For Fortids Synd Tilgivelse De har,

De ei blot haabe tør hvad er forjætted,

De bør nu troe, at Skylden er udslettet.

Ja, hvad end Trivlen hvister til Forstanden,

Jeg som en Pligt Dem byder det at troe,

Saa Deres Sind De ganske slaaer til Ro.

Her fra sin Etol sig langsomt reiste Manden,

Og — glattende med Haanden Brynets Bro —

Stod der forvandlet til en ganske Anden.

Alf Theologen var ei Spor der meer,

Ikkun den fine Verdensmand man seer.

Autoritet og Myndighed besparende,
 Ved Excellencens Side op og ned
 Gif smidig han, om Dit og Dat passiarende:
 Udfraammende det Bynyt, som han veed,
 Og med en sand Tilfredshed selv erfarende,
 Hvad ei han aned, at paa samme Sted
 De spise skal idag til Middag sammen,
 Hvoraf han ret sig lover Fryd og Gammen.

Han bød Farvel — og Homo blev alene,
 Med Panden skyfri og det Hjerte let,
 Der nylig var betynget som af Stene.
 Thi burde han sig selv da skyldig mene,
 Naar Theologen ei det holdt for ret?
 Og kunde han da troe, at nogen Plet
 Endnu tilbage stod paa Regnebrættet,
 Naar Præsten selv saa reent det havde tvættet?

Af Kniben ud paa denne Maade kommen,
 Han muntert stemt i Middagselskab gif,
 Forfrisket sine Sandser, pleied Bommen,
 Og sig en Phombre efter Bordet fik.
 Saa hurtig flares Alting for et Blik,
 Naar først det skærpet er ved Alderdommen,
 Der løse kan som Sløiser i en Hæst .
 Den Knude, der er Ungdommen for fast.

Dog staaer det fast — om end den Sætning gjelder:
 Viisdom og Ungdom følges ikke ad,
 At Alderdom og Viisdom ikke heller
 Just altid søbe af det samme Fad.
 Men hvad betyder da den lange Rød
 Af Aar og Dage, som et Liv optæller,
 Naar ei tilsidst udkommer som Product
 En — om end nok saa lille — Viisdoms-Frugt?

Naar kommer Fjldens Tid og Høstens Dage?
 Som Regl, jeg tænker, med de tred've Aar;
 Hvad ikke da man har, man ikke saaer,
 Om end man havde hundred Aar tilbage.
 Af den Tids Forraad kan kun frem man tage,
 Alt mens paa Vandringen man fremad gaaer,
 Og hvad der ei til den Tid er en Stifling,
 I Livet kommer aldrig til Udvikling.

Og kan end Reglen ved Mirakler rystes,
 Vi om Naturens Gang jo tale her,
 Da selv i Mennesket der saaes og høstes,
 Og Maal og Tid jo gjelde for Enhver.
 Det Spil, hvoraf vi saares og forlystes
 I Naturets Verel, er os selv saa nær;
 Thi hvad er Livets Aldere vel Andet,
 End just Naturens Liv, i os omdannet?

Derfor har Hjertet og sin Vaar, sin Sommer,
 Sin Høst, sit savnopsyldte Efteraar,
 Sin Vinter, som det isnende paakommer,
 Naar Døds-Metamorphosen forestaaer.
 I sig Naturens hele Liv det rummer,
 Der kun igjennem det til Manden naaer,
 For hvem Naturens Væsen er en Gaade,
 Som kun ad Hjertets Wei den mægter raade.

Thi Manden selv boer i en tropisk Sphære,
 Hvor Vaar og Sommer gaaer i Et med Høst,
 Hvor Værterne bestandig Løvet bære,
 Hvor ingen Vinter dækker Land og Kyst;
 Den maa Omskiftelsen af Hjertet lære,
 Savn, Sorg og Haab og Uro af det Bryst,
 Der kjender Dødens Braad og Videnskabens Bildhed,
 Thi selv den throner i en evig Stilhed.

Men — som der nys blev sagt — har Hjertet slaaet
 I tred've Aar og ikke fundet Wei
 Ved al den Livserfaring, det har faaet,
 Til Mandens Liv, saa finder det den ei;
 Og har ei Manden sin Natur forstaaet
 I samme lange Tid, saa tænker jeg,
 At Noget (f. Ex. Billiens Reenhed)
 Er her til Hinder for en virksom Genhed.

Da kommer heller aldrig Wiisdoms Frugt,
 Hvis Sjældenhed man hører Folk beklage,
 Thi kun af denne Genhed kan man tage,
 Hvad der er Sjælenes Central-Product;
 Og da sin egen Bei vil Hjertet drage,
 Til Sensationer med dets Kraft faaer Bugt,
 Mens i sin Stilhed Anden eensom throner,
 Og taber sig i tomme Abstractioner.

Men hurtig bort fra disse Reflexioner,
 Der sikkert ei vor Helt er til Behag,
 Og ned i Hverdagslivets Regioner
 Til ham, som fremme vil Ideens Sag
 Ved Hjælp af Lampestkin og Pyntekoner!
 For Homo kommen er den store Dag,
 Der paa Theaterbanen er hans første,
 Og i hans Liv ved Følgerne den største.

Der staaer han netop selv med oprømt Mand,
 Med blaa Habit og Stjerne, medens Vesten
 Bedækkes af det hvide Ordensbaand;
 Med sorte, stramme Pantalon og næsten
 Ukjendelige Sporer, og forresten
 Med gule Handsker og med Hat i Haand.
 Han stiger op af Trinet i Karreten,
 Og ruller bort, saa hurtig som Cometen.

Præcise Klokken 12 er endt hans Kjøren;
 Midt i Theaterporten blev der vendt,
 Hvor han modtoges varmt af Regisseuren
 Og Regisseurens bukkende Betjent.
 Han steg af Bognen — gjorde sig bekjendt
 Med Husets Ydre — lastede Couleuren,
 Som reent uværdig Konstens ædle Krop,
 Og lod sig vise Vej til Scenen op.

Her med en Sang ham hilste høit Capellet,
 Som i Orkestrets Dyb forsamlet var,
 Hvosfra den rige Tonestrøm opvælded,
 Der Velkomsthilsnen brusende frembar.
 Han tog mod Sangen til Coulijsen heldet,
 Og yttred derpaa i et venligt Svar,
 At kjære som ham var Musikens Toner,
 Var og ham kjære Kunsternes Personer.

God save the king til Tak Orkestret spilled,
 Og under Spillet blev i broget Flok
 Af Regisseuren nu ham forestillet:
 Maskinfolk, Controleurer, Portner, Kof,
 Lampist, Friseur, Barbeer, samt Storheds Billed,
 Choristers og Statisters faste Stof.
 Vor Helt dem Pligterne paa Hjertet lagde,
 Og snart med naadigt Nif Farvel dem sagde.

Fra dem begav han sig med Regisseuren
 Omkring at visiterer hver en Braa:
 Først steg han ned i Hullet til Suffleuren,
 Hvem høflig, men bestemt, han gav forstaae,
 At Loger og Parquet og havde Dren;
 Hvorhos han yttred, at han gjerne saa,
 At Folk, der sjusket og ei ret var hjemme
 I deres Roller, dygtig kom i Klemme.

Fra dette Hul sin Gang han hurtig retter
 Til Cassen og Cassererbullet, hvor
 Han Forbud gjør i saa men strenge Ord
 Mod al Tilbageholden af Billetter,
 Hvorved en Næse Publicum man sætter.
 At hver Billet ved Salget kom paa Bord,
 Det kunde Publicum som Kjøber fordre,
 Og dertil gav som Directeur han Ordre.

Knap havde denne Ordre han indprentet,
 Før han til Klædefamret Veien tog,
 Hvor længst Theaterskræderen ham ventede
 Med Garderobeskattens Catalog.
 Paa Homo's Bud Costumer frem han hentede,
 Men Knap paa dem vor Helt sit Die slog,
 Før Haand paa et Par Ridderbeen han lagde,
 Idet alvorlig han til Skræd'ren sagde:

Tricot som hele Been jeg taaler ikke!
 Det er en Ustik, der affkaffes maa.
 De gode Herrer Benene kan stikke
 I Buxer, som til Knæene dem naae,
 Og som sig for anstændigt Selskab stikke;
 Men disse Underkroppe, hvor vi faae
 Den nøgne Form at see, tør Ingen bære:
 Jeg dem forbyder — glem det ei, min Kjære!

Han gik — og kom nu til de smaa Gemakker,
 Hvori Theatrets Damer flædes om,
 Og hvor ham Pyntekonen nok saa vakker
 Med sine Terner strax imøde kom.
 Om Toilettet han med Konen snakker,
 Beseer hvert Speilbord og hvert enkelt Rum,
 Ja prøver Sminken paa en Ternes Kinder,
 Men sy for Pokker! han for grov den finder.

Til Afsked siger han til Pyntekonen:
 Lad mig nu see, min Gode, at ei blot,
 Naar Klædningen Hun passer paa Personen,
 Hun sørger for at Stadsen sidder godt;
 Thi husk, Blufærdighed er Qvindekronen.
 Det Sømmelige pas i Stort og Smaat!
 Actricen strengt i Alve hold foroven,
 Forneden Dandserinden — det er Loven.

Men hun paa Skuldren trækker — bendes Die
 Tilkjendegiver Trivl om Lovens Magt.
 Nu, hvis man den behandler med Foragt,
 Hvis ei de stolte Naakker vil sig bøie,
 Saa siig, at det er Mig, som har det sagt,
 Og Damerne nok falde skal tilføie.
 Han hilste Konen med et venligt Nis,
 Hvorpaa tilbage han til Scenen gif.

Theatrets Maler her ham oppebied,
 Og givende med ham sig strax isærd,
 Gaaer ind han paa Theatermaleriet,
 Paa Perspektiver, Gader, Huse, Træer.
 Ja, for tilgavns at vorde selv indviet
 I Konsten, som man aldrig kommer nær,
 La'er flere Baggrundstæpper ned han hisse
 Af en Maskinkarl ved den store Tridse.

Paa Klatterne som Kjender stirrer han,
 Men kort Tid kun paa Stedet tør han tøve,
 Da fremfor Alt det er hans Pligt at prøve,
 Hvorvidt Maskineriet virke kan.
 Han bød — og frem der kom en vældig Løve,
 Der krøb paa Fire, næsten som en Mand;
 Han bød — og under Torden Huset zittred,
 Det regned, Stormen sused, Lynet knyttred.

Han vinked — og man Skyen saa neddale,
 Mens Klippen reiste sig som halv confus;
 Han vinked atter — gyldne Kongesale
 Forbanded sig til Eremitens Huus,
 Hvorover gynged Palmer, høie, svale,
 Mens Eremiten selv laa næsegruus.
 Han Manden lod staae op, og roste Prøven,
 Tilfreds med Alt, kun ikke ret med Løven.

Her Regisseuren kom og lod ham vide,
 Alt i Foye'en længst man samlet var,
 Saa at det uden Tvivl nu var paa Tide,
 Alt Excellencen selv sig gjorde klar.
 Eligt Frisprog kunde Homo ikke lide;
 Lad dem kun vente! gi'er han fort til Svar,
 Hvorpaa igjen han lader Tordenen rulle,
 Som for at vise, hvem der byde skulde.

Mens denne Torden Regisseuren skrækker,
 Begi'er vor Zeus sig til Foye'en hen,
 Hvor vidt paa Gab en Tjener Døren smækker,
 Saa ret i Mag han træder ind af den.
 Der staaer han paa det Sted, der Tanker vækker,
 I Konstens Helligdom en Fremmed end;
 Men Synet, som vist havde blendet Andre,
 Ei blended ham, der Blikket rundt lod vandre.

Af Konstens Lys var fuld den store Sal:
 Tilvenstre for ham Skuespillerinderne,
 I Fløiel klædt, med hulde Smil om Kinderne,
 Og Blik, der gjengav Scenens Ideal,
 Og sidst i Rækken Solodandserinderne
 Med deres Flora=Skjort og Zephyr=Schawl.
 Som paa Commando hele Rækken neied,
 Da med et artigt Buf han om sig dreied.

Han vendte sig tilhøire, bort fra dem,
 Og modtog Hylding nu af Skuespillerne,
 Af Sangerne, som her dog spared Trillerne,
 Af Dandserne, som hilste med hvert Lem.
 Han hilste tredie Gang, men ligesfrem;
 Og sjernt i Salens Ende Digterpillerne,
 Der støtte, ja der bæere vort Parnas,
 Gjenhilste ydmygt ham fra deres Plads.

Han talte — men hans Tales Poesi
 Maa ei man troe var forud sammensliffet;
 Den var den gyldne Frugt af Diebliffet,
 Som her han frembar, i sin Holdning fri.
 Men at til sliq en Daad hans Mand var skiffet,
 Det skyldtes ene hans présence d'esprit,
 Som her ei blot stod Prøve, men som lagde
 Sig glimrende for Dagen, da han sagde:

Høistærede!, Jeg hid har ladet Dem kalde,
 For ved min Side Dem idag at see,
 Idag, da i min Lod det skulde falde,
 Som Directeur at gjøre min Entrée.
 Med megen Glæde hilser jeg Dem Alle,
 Med sand Tilfredshed seer i vor Foyer
 Jeg her Theatrets Stjerner og Cometer
 Belyse Landets ypperste Poeter.

Mien paa et Sted, hvor Lige søger Lige,
 Hvad vil, hvad gjør, hvad søger da vel jeg?
 Quid Saul inter prophetas? vil De sige —
 Og virkelig, jeg Dem fortænkler ei,
 Ifald De mener, at til Konstens Rige
 Der ikke gives nogen alfar Wei.
 Dog førend dette Spørgsmaal jeg besvarer,
 Tillad mig, at en anden Sag jeg klarer.

En anden Sag — Theatrets egen Sag!
 Theatrets Formaal! som til vor Bestemmelse,
 Mien sikkert ikke Himlen til Behag,
 Er altfor ofte kommet i Forglemmelse.
 Og hvilken er da Brædernes Bestemmelse?
 Hvad er Theatrets Maal den Dag i Dag? —
 At pleie, fostre, stille frem Ideen,
 Saa klart, at Galleriet selv kan see'en!

Ideen — dette høie Væsen, som
 Ei blot er til i Philosophens Pande,
 Men som fra Himlen ned til Jorden kom
 I Formen af det Skjønne, Gode, Sande;
 Som gennem alle Tider, alle Lande,
 Har vandret, virket, kæmpet og holdt Dom;
 Som har sit eget Væsen os afmalet,
 Ja givet os sig selv i Idealet —

Ideen, mine Herrer, mine Damer!
 Ideen gaaer i Verden om forknytt;
 Den gennemføres ei i Livets Dramer,
 Den af det gode Selskab er forstødt;
 I Kirkens og i Statens Panoramer
 Har som en Krøbling jeg dens Billed mødt,
 Og Synet har den faste Tro mig givet,
 At Idealet passer ei for Livet.

Og passer det da for vort eget Jeg?
 Al, mine Herrer! Ingen af os mægter
 Til Idealets Top at finde Bei;
 Thi skjøndt vort Ord bestandig for det segter,
 Vor Handlemaade stadig det fornægter,
 Og Kraften til at naae det har vi ei.
 Vi med et Suk vel nødes til at sige:
 Det er for høit for svage Dødelige.

Men hvor kan det da bruges? — Der alene,
 Hvor Livet og dets Kamp kun er et Spil:
 I Konstens Sphære, paa Theatrets Scene,
 Hvor Kampen man kan ende naar man vil;
 Hvor man kan dyb Besindighed forene
 Med Hjertets Nag og Lidenstabs Ild,
 Hvor alle Fristelser kun er indbildte,
 Og alle Taarer paa en Maade spildte.

Ja der — og med mit der jeg mener her —
 Ja her sit rette Hjem har Idealet,
 Her hvor paa Lærredet det staaer asmalet
 I Paradiser uden Kundskabstræer,
 Her hvor i Konstens Sprog det bli'er udtalet,
 Her hvor os Scenens Tolk det bringer nær,
 Naar med sin Pathos han os illustrerer
 Dets Omrids i de store Characterer! —

Men, mine Damer! mine Herrer! men,
 Hvis i det Sagte jeg nu ikke feiler;
 Hvis hver af Dem til Kunstnerfrandsen beiler
 Som Idealets virkelige Ven;
 Hvis virkelig Theaterskibet seiler
 Paa Tidens Strøm imod Ideen hen,
 Ved Klang af Digterchorets stemte Lyre:
 Hvad vil da jeg paa Skibet? — Kursen styre!

Maaskee mig Noget vilde her indvende:
 Til hvilken Nytte? Alting gaar jo godt.
 Men gaar det godt? Maae ikke vi erkjende,
 At Skibet undertiden ei er flot?
 Ja, naar med Skinnets ei vi vil os blende,
 Tør paa en sikker Fart vi stole blot,
 Naar af og til der Nødsud høres fyre? —
 See derfor er det, jeg vil Kursen styre!

Med hvilken Ret? — Jeg er jo ikke Digter,
 Jeg er jo ikke Kunstner. Meget sandt!
 Men dog en lang Erfaring ei mig svigter.
 Jeg har Ideen søgt paa hver en Kant,
 Og skjøndt mig Sandhed til det Ord forpligter,
 At i dens Heelhed jeg den ikke fandt,
 Gaa staae desklarere for mine Blikke
 De tusind Steder, hvor den findes ikke.

Paa denne Maade jeg Seiladsen skjærmer;
 Thi staaende ved Røret raaber jeg,
 Hvergang et saadant Sted sig Skibet nærmer,
 Hvergang for vidt en enkelt Kunstner sværmer:
 Tag Jer iagt! her er Ideen ei.
 Og naar hvert Skjær vi undgaae paa vor Vej,
 Og ei forresten seile reent iblinde,
 Maae vi den rette Kurs tilsidst dog finde.

Ja, mine Herrer! Haabet er vort Anker.

Ja, mine Damer! Stig De ganske trøgt

Op paa Theaterskibets lette Planke:

Om end de ghyge, hav ei mindste Frygt!

Forbi misundelige Konstnertanker,

Forbi Chicaner, Lid, som flæder stygt,

Forbi vort Publicums de lave Bande

Vi lade Cursen mod Ideen stande!

• Og for at jeg i Billedet skal blive,

Der virkelig indtaget har mit Sind,

Saa vil jeg Digterne nu foreskrive,

At de os sende skal en gunstig Vind.

Lad Lyrens Toner rask os fremad drive,

Saa Folks Begeistrings-Svøb slaaer vældig ind

Og med det hvide Skum os Dækket dølger,

Mens Skibet dukker dybt i Konstens Bølger.

Jeg staaer ved Moret, af hver Kuling svalet,

Og fuldt beskæftiget paa langs og tværs

Er hele Skuespillerpersonalet

Bed Seil og Toug, i Vanter og i Mærk;

Og medens Sangerne om Idealet

For Dybets Aander synge deres Vers,

Tilveirs Ballettens Trop sig hurtig skynder

Med Flag og Bimpel, som vor Fart forkynder.

Saa gaaer det frem ved Illusionens Lygte,
 I Phantasiens klare Bølgespor,
 Det gyldne Skind at søge, som alt spøgte
 I Hovedet paa Jasons Heltechor.
 Og naar vi da har fundet hvad vi søgte,
 Naar Idealet først er vel ombord:
 Det Ideal, som passer ingensteder,
 Skjøndt om et Hjem det allebegne leder —

Da, naar det hviler trygt i Konstens Skjød,
 Da, mine Herrer, kan om det man sige,
 Hvad tidt der siges om den unge Pige,
 Der ved Forældres Død kom dybt i Nød,
 Der gik omkring, forskudt af sine Lige,
 Der næsten maatte betle for sit Brød:
 See, Staklens Skjæbne reent er omkalfatret,
 Hun er forsørget — hun er gaaet til Theatret!

Her standsed Homo — frem han havde strakt
 Den venstre Haand med Hatten, og paa Barmen,
 Paa Stjernen, han den høire havde lagt.
 Hans Blik, hans hele Holdning, Benet, Armen,
 Af Talens Ild end meer forhøied Barmen,
 Og knap de sidste Ord han havde sagt,
 Før rundt omkring der lød en Bisaldsmumlen,
 Hvori gik tabt en enkelt Digters Skumlen.

Vor Helt forlod sin Plads og frem nu stilled
 For Damerne sin ziirlige Figur,
 Hvorpaa som Hofmand han galant gav Cour.
 Hver fik et Ord, hvortil et Smil der spilled,
 Men kun med nogle Faa, som han udpilled,
 Gik dybt han ind paa Konst og paa Natur.
 Han loved Hovedrollen dem i Dramerne,
 Og med et artigt Blik forlod han Damerne.

Han dreied sig paa Hælen mod Acteurerne;
 Fra Kongerne og Heltene han gik
 Til Hyrderne, til Elskerne, Forsørerne,
 Sig yttrende om Spil, og om Mimik.
 Han bad dem Alle stive holde Dyrerne,
 Og lidt kun agte Bladenes Critik,
 Der meget ofte stred mod Kunstnerpligterne,
 Og derpaa gik fra dem han hen til Digterne.

Et Par af disse han i Haanden trykker,
 Til Tak for Værkerne, de havde sendt,
 Hvorpaa han gjør den store Plan bekjendt,
 Paa hvilken han sit Haab for Scenen bygger.
 Hans Plan er den: Ved lutter Mesterstykker
 Alt faae det bedre Publicum omvendt,
 Og ved det bedres Hjælp det slette lede;
 Saa ei ved noget Godt det tør sig kjede.

Og derfor, mine Herrer, (saa han endte)
 Haanden paa Værket! det er Deres Pligt.
 Langt større Værd har et Theaterdigt,
 End selv den bedste Bog, De lader prente.
 Tænk paa den store Løn, De har ibente —
 Ei Honorar jeg mener, eller Sligt;
 Men Lønne i et Publicums Taknemmelighed,
 En Løn, der knap for Dem er nogen Hemmelighed.

Just som han talte, Dørene fløi op,
 Og see! med Borde, Bakker, Servietter,
 Indtræder der en ziirlig Tjenertrop,
 I Homo's Liberi, som let man gjetter.
 I Salens Midte den sin Byrde sætter,
 Og snart ved Knaldet af Champagnens Prop
 Kom der for Lyset Østers = syldte Fade,
 Viin, Is, Confect, Posteier, Chocolate.

Med lette Skridt gif Homo hen til Bordet,
 Og der, placeret midt i Konstens Ring,
 Seer ridderlig = galant han sig omkring,
 Idet paa denne Viis han tager Ordet:
 Naar Dagens Pligt og Gjerning vel er jordet,
 Saa er Forfriskninger en herlig Ting,
 Naar man af Directeurs Post er trættet,
 Man føler sig ved Vertens Rolle lettet.

Som deres Vert jeg her mig selv anmelder,
 Betragt mig blot som Gentleman, jeg be'er!
 Saaledes som i Dem jeg ikke heller
 Nu længer Kunstnere, men Gæster seer.
 Ei blot til Lyst for Scenen vistnok gjelder,
 Men i Foye'en gjelder det ei meer;
 Her blot til Lyst man klynke tør og snakke,
 Og derfor — tør jeg be'e Dem: Tag tiltakke!

Til Svar det rundtom lød med Hvisken, Fnisen:
 En herlig Mand! Til sliq en Directeur
 Theatret aldrig Mage kjendte før! —
 For Herrerne bar Østersbordet Prisen,
 Men Damerne forsamled sig om Isen,
 Og Alle kom i ypperligt Humeur;
 Der blev en Munterhed, en Converseren,
 Der ved Champagnen steg til Jubileren.

Vor Helt udbragte Skaalen for de Skjønne,
 Ved hvilken Leilighed den sidste Sky
 Af Directeurens Alvor maatte flye
 For Smilet, hvormed Damerne ham lønne.
 Hans Værdighed forvandlede sig til Ynde,
 Hans fuldendt fine Smag og Tact paany
 I Væsen og i Tale sig udtrykker
 Saa høist charmant, at Alle han henrykker.

Det hver en Ben af Scenen høilig hoved,
 At see forenet her i Harmoni
 Kunst, Administration og Poesi,
 Hvoraf man sig en gylden Fremtid loved.
 Man mangen Spøg og mangt et Indfald roved,
 Men da en Comiker blev altfor fri,
 Og reent Respecten brød i sin Fortrolighed,
 Saae Homo paa sit Uhr med lidt Urolighed.

For ei ved Indfald af en tæctløs Gjæst
 Medladdenheden bittert at fortryde,
 Det forekom ham sikkert at afbryde
 Den muntre Leg, mens Legen den var bedst.
 Thi hørtes pludselig Farvel han byde;
 Han paaskød en nødvendig Tour tilhæst,
 Og iilte ned hvor Gadelusten svaled,
 Til Porten fulgt af hele Personalet.

Her ventede Rideknægten med hans Heste,
 Der væligt som to Pegasusser sprang,
 Da hurtig op paa Ryggen af den bedste
 Sig med en Ynglings Lethed Homo svang.
 Den steiled, som den Himlen vilde gjæste,
 Men Homo mæsterligt dens Vildhed tvang,
 Og hilsende med Haanden de Beundrende,
 Ned ned ad Torvet nu i Trav han dundrende.

Til Skridtgang bragte Dyret han tilbage,
 Idet han holdt det stramt i Tømmens Baand,
 Og flappede det og lod det Pidsken smage.
 See saadan — sukked dybt han i sin Aand —
 Saadan skal disse Kunstnere man tage,
 Dem slaae og flappe med den samme Haand.
 Her red han til, med Tømmen strakt i Længden,
 Fulgt af Jockeyen og begloet af Mængden.

Man gjorde lange Halse, thi man vilde
 Saa gjerne dog see Baandet paa hans Best;
 Og du, min Læser! staa du ogsaa stille,
 For her at see ham paa hans høie Hest,
 Ham, som du kjendt har siden han var lille,
 Og som maaskee som ung dig hued bedst;
 Thi om endog til Siden slemt han skied,
 Saamegen Følelse han dengang eied.

Du ventede Meget af ham, og især
 Da som forlovet han kom paa det Tørre;
 Du tvivlede siden, men din Tvivl saa nær
 Stod Haabet, til af Mar han havde Fyrre.
 Betragt ham nu! Han bliver ikke større;
 Men er han da saa grumme lille her?
 See dog hvor dybt for ham man krummer Ryggen,
 Mens selv han tager kun til Hatteskynge!

Har han dig stuffet? Nei, tør nok jeg svare
 Paa dine Begne, har du hvide Haar;
 Thi da fik ganske vist du at erfare,
 Hvordan med Folk, som Folk er flest, det gaaer;
 Og er endnu du Yngling, vent da bare,
 Til du lidt mere Skæg paa Hagen faaer,
 Og see hvad der af dine Benner bliver,
 Hvem Hoved dog og Hjerter du tilskriver.

Ja, for at gaae dig nærmere paa Klingen
 Og her dig nøde til at stryge Seil,
 Saa see dig, Læser, i dit eget Speil!
 Bese dig ret, som naar du sees af Ingen,
 Paa langs og tværs, og hold — thi det er Tingen —
 Fortid mod Nutid, Fortrin imod Feil;
 Og siig mig saa, om det for dig sig sømmer,
 At her din Broder Aldam du fordømmer?

Nei, opstæt Dommen og skrid ned ad Gaden,
 Hvor han med Anstand rider Fod for Fod,
 Og bxi saa ind med ham i Esplanaden,
 Hvor rast han muntre ved en Trav sit Blod;
 Ja følg ad Østerport ham ud af Staden,
 Strandveiens rige Herlighed imod,
 Hvor han ombiftes mildt af Sommerlusten,
 Og af det slagne Græs indsuger Duften.

Den støvri Kjørebui, som nys er vandet,
 Da'er reent ham glemme han er Støvets Søn;
 Han føler sig saa fri, saa frisk opmandet,
 Og hvor han seer, er Verden ham saa skjøn.
 Hist plantes, bygges, tørres Seil paa Landet,
 Her malles Kør paa Kløvermarken grøn;
 Hist rumler Omnibussen med de Kjørende,
 Og her en Fugl i Busten synger rørende.

Hvor Alting paa en gylde Fremtid tyder,
 Tilværelsen en dobbelt Skjønhed faaer,
 Og uvilkaarlig for hans Dre lyder
 Hans Doctors Spaadom om de mange Aar.
 Sit lange Fremtidsliv han forud nyder,
 Theaterbanen heelt han gjennemgaaer,
 Han seer sig styre, hjælpe frem Ideen
 Paa Scenen, bag Coulissen, i Føye'en.

Hans Blik udvider sig — og Hesten stønnet
 Ved Slaget af hans Schenkler samme Stund —
 Han seer sig understøttet og paaskjønnet
 Af Folket, som blev vækket af sit Blund;
 Han seer sig med sin Konges Bisald lønnet,
 Han seer et blaat Baand med en vatret Bund;
 Han seer ibeiret, og til begge Sider —
 Nei denne Udsigt, hvor han godt den lider!

Hvor herfra dog man ser Landskrona tydeligt!
 Hvor her sig hæver frem den svenske Kyst!
 Og dette Landsted, hvor det ligger nydeligt,
 Med en Veranda imod Vest og Øst!
 Her boe og bygge kunde være frydeligt;
 Alt købe Stedet kunde han ha'e Lyst,
 For her om Somren, naar Saisonen ender,
 Hver Søndagmiddag at see gode Venner.

Han seer — thi kraftig var hans Phantasi —
 Sig alt at sidde med de gode Venner
 Derudensfor, nu Tæflet er forbi,
 Passiarende, med Kaffekop i Hænder.
 Han seer hvordan Cigarerne man tænder
 Og muntert skuer om sig i det Fri,
 Mens nedensfor paa Veien Folkets Rækker
 Tilvogns og =fods og =hest mod Skoven trækker.

Han seer de gode Venner tage bort,
 Og sig hos Jomfru Frisk tilbage blive,
 Der bringer Tøfler, Slaabrok, Lys og Kort,
 For Aftenstunden huldt ham at fordrive.
 Han seer sig selv i Slaabrok Kort at give,
 Og Jomfruen i Spillet stride haardt,
 Ja længe kæmpe med en stor Urolighed,
 Til Spillet ender med en dyb Fortrolighed.

Alt det og Mere seer vor Helt paa Jorden,
 Men just paa Grund af Synerne maaskee
 Forglemte han til Himlen op at see,
 Hvor det med eet var truffet op til Torden.
 Den før saa klare Lust var mørk nu vorden,
 Kulsorte Skyer drog frem som en Armee;
 Der store Draaber faldt — og for hans Dre
 Lod af og til sig stærke Vindstød høre.

Hvad var at gjøre? — denne Ridetour,
 Som havde lokket ham saa langt fra Staden,
 For Appetit at faae til Middagsmaden,
 Ham truer med et Vandbads kolde Guur.
 Skal han ved Bellevue ta'e ind i Laden
 Og oppebie Veiret bag et Skuur?
 Men saa gaaer Glip han af sit Middagsgilde,
 Og derfor hjemad, før det bli'er forsilde!

Med Kjolen knappet rask sin Hest han dreied,
 Men neppe var det skeet, saa brød det løs:
 Med styrted Regnens Strøm som af en Pøs,
 Og Stormen med sin Røst saa vældigt feied,
 Alt alle Veiens Træer med Toppen neied,
 Mens i hans Ryg og Nakke koldt det gøs.
 Han klemte Hatten fast, som af vil ryge,
 Sin Hest han spored og lod til det stryge.

Charlottenlund han naaede vaad til Skindet;
 Men hvortil hjalp det nu at søge Ly?
 Mens Tordenen rullede og ham Lynet blindede,
 Han uden Ophold foer afsted paany.
 Ved Vibenshuus drev Vandet af hans Linned,
 Ved Østerport hans Hoveds Paraply,
 Hans Hat, var kun en Klat, som ham geneerte,
 Da Bagten for hans Stjerne præsenterte.

Al, hvor forandret dog fra han drog ud
 Med her han atter op igjennem Byen!
 Det dryppede fra hans Klædning som fra Skyen,
 Og i sin Holdning lignede han en Klud.
 En Nyboerskjælling, skjult af Paraplyen,
 Tilraabte ham: Du stakkels Skumpelskud!
 Og han sin Bolig i en Tilstand naaede,
 Som de kun fatte, der blev selv saa vaade.

Og havde nu han Linned skiftet bare!
 Men der en Karl fra Baroniet stod
 Med Brev, hvorpaa han strax jo maatte svare,
 Da her Forvalteren ham vide lod,
 At meiede hans Havremarker vare,
 At Rug- og Byghøst var iaar saa god,
 Især paa hele Strøget ud mod Heden,
 At vist der vilde mangle Huus til Hveden.

Han derfor kasted bort kun Overtøiet,
 Og vaad og gjennemblødet som han var,
 Gik han, med Høstens Udfald høist fornøiet,
 Til Pulten hen, og skrev blandt Meer til Svar:
 Da Kornets Mængde staaer mig klart for Diet,
 Og Forraad nu til flere Aar jeg har,
 Saa for at faae det Hele paa det Tørre,
 Maa strax De bygge Sideladen større.

Med dette Brev afsted han Karlen sendte,
 Og nu først skifted han fra Top til Taa,
 Hvorefter, han, til Dagens Fest-flædt paa,
 I Selskab foer, for ei at la'e dem vente.
 Ved Bordet dog han baade frøs og brændte,
 Den bedste Mad ham tungt i Maren laa,
 Den bedste Vin hans Uro ikke stilled,
 Og tidlig tog han hjem fra Middagsgildet.

Han lagde sig tilsengs, men halv confus
 Han vaagned af sin Søvn ved Midnatstide;
 Thi Blodet i hans Arer holdt et Huus,
 Som om det gjaldt en Fjende at bestride.
 Han følte Stikken i sin venstre Side,
 Hans Hjerne var bespændt som i en Muus,
 Og ængstelig saaes han Morgenstunden vente,
 Som neppe kom, før Lægen han lod hente.

Den flinke Doctor Glink sprang ind af Døren
 Og raabte, hilsende med sin Kabuds: •
 Hvordan! der ligger jo som Lazarus
 Vor rige Mand, Theaterdirecteuren!
 Hvem spilled Excellencen dette Puds?
 Her følte Pussen han og mumled, førend
 Før Helt endnu ham skildret fik sin Følelse:
 En simpel Rheumatismus! En Forkølelse!

Hvad, smilte Homo: er det ikke Andet?
 Jeg kan forsikre Dem, at angst jeg blev.
 Og nu sin Tilstand han ham ret beskrev,
 Og talte meget om den Tour paa Landet,
 Hvorved hans Krop igaar blev gjennevandet.
 For denne Tour ham Doctoren nedrev,
 Men søied munter til: Vær blot forsigtig,
 Drik dygtig Hyldethee, og sved saa rigtig!

Han gik, og Homo sveded hele Dagen,
 Ja følte sig, skjøndt mat, saa glad og let
 Da heelt han havde gjennevsbedt sit Dagen;
 Men Natten kom — og han blev atter slet.
 Ved Sindets Uro sig fordobled Plagen,
 Han tumled sig, men laa dog aldrig ret,
 Og som en Frelser han sin Doctor priiste,
 Der næste Morgen sig ved Leiet viste.

Men hvad kan det dog være? mumled Flink,
 Idet paa Pulsen han sin Finger stillede:
 Ja rigtig! der er Feber med i Spillet,
 Dog den vi faae paa Døren med et Vink.
 Til Trøst for Homo — Modløshedens Billed —
 Han skrev nu en Recept, og med et Blink
 Af Diet spurgte listig han som Elangen:
 Hvorledes gaaer det vel med Stolegangen?

Kun maadeligt! hans Excellence svarer.
 Ja det jeg tænkte! skreg den lille Mand:
 Da liegt der Hund begravet! det forklarer,
 Fra hvad Kant vi skal gribe Fjenden an,
 Og her jeg sandelig ham ikke sparer.
 Han efter Dlie sendte Bud paastand;
 En god Portion i sin Patjent han tyldte,
 Hvem Drikken strax med Haabets Nectar fyldte.

Beroliget sin Doctors Haand han ta'er,
 Idet han siger: Lad mig see, min Gode,
 At De nu hurtigt hjælper mig paaføde,
 Thi til at være syg jeg Tid ei har.
 Saisonen staaer for Døren. I mit Ho'de
 Der myldre Planer — var blot Hjernen klar!
 Men Deres tillidsfulde Blik mig trøster,
 En Doctors Smil den Syge ret forlyster.

Jeg sætter Dem mit Vresord i Pant,
 Gjensvared Flink, at inden Ugens Ende
 De op paa Bræderne saa let skal rende,
 Som jeg her ud af Døren. Han forsvandt,
 Og hele Dagen Homo saaes anvende
 Til en Væxeren, hvori Trøst han fandt;
 Men Natten ham den gamle Feber bringer
 Med voldsom Smerte, som i Siden stinger.

Om Morgenens stod Flink igjen ved Seiet
 Og sagde: Naa, er vor Forretning endt?
 Har Hr. Geheimraad dygtig fra Dem seiet
 Og hjem ad Winterveien Fjenden sendt?
 Al, kjære Doctor, sukked hans Patjent:
 Nu er min Sygdom ud til Siden skeiet,
 Nu er det reent forkeert! Han Alt beskrev,
 Og Doctoren med eet alvorlig blev.

Han sølte med sin Haand paa Homo's Side,
 Idet han spurgte: Sigger Smerten der?
 „Nei ikke der“ — Saa sidder den vel her?
 „Ja netop her“ — Naa det jeg kunde vide!
 Men rask tilværks! Vi maae det ta'e itide,
 Før Sygdomsstoffet kommer Lungen nær,
 Og om end Excellencen Curen hader,
 Jeg øiebliklig her Dem aarelader.

Mig aarelader? Nei paa ingen Maade!
 Udbrød vor Helt, som Dynen til sig trak:
 Mig skille ved mit Blod? Nei mange Tak!
 Det i min Tilstand vilde slet mig baade.
 Men, svared Flink: men her maa Lægen raade,
 Inflammation cureres ei med Snak.
 Inflammation! skreg Homo: Gud bevare's!
 Men husk da paa, det maa af Dem forsvares.

Med Glæde! svared Flink, som med Lancetten
 Slog ned i sin Patient, hvis Hjerte flang,
 Da høit tilveirs, tolv Tommer eller tretten,
 Saa let og lysteligt nu Blodet sprang.
 Ser Kopper fyldte var med Bøddel = Retten,
 Da Lægen hvisted: Nok for denne Gang!
 Skjøndt naar jeg domme skal af denne Prøve,
 Vi en Portion endnu vist vil behøve.

Han gif, da vel den Syge var forbunden
 Og talt tilrette med en myndig Røst,
 Og Homo laa en halv Dag uden Trøst.
 Han syntes at han værre var i Grunden;
 Han døsed, gyste, blev saa tør i Munden,
 Og bitter Tvivl der opsteg i hans Bryst.
 Hans Tvivl fik Overhaand — beængstet sendte
 Han Bud til gamle Stink, og lod ham hente.

Den gamle Doctor kom, som høist alvorlig
 Patientens Haand og Skriftemaal modtog,
 Og gav ham Characteren: Meget daarlig.
 Mod Cuur-Methoden stærkt tilsielt han drog,
 Han fandt en Mareladning reent vilkaarlig,
 Ja, da paa Bordet just sit Blik han slog,
 Udraabte han forbauset: Raser Manden?
 Ser Kopper Blod! Formeget var halvanden.

Det Udraab slog vor Helt som Lynets Blink,
 Især da hiin blev ved: I Deres Alder
 Jeg Fremgangsmaaden uforsvarlig kalder,
 Det er jo som man Døden gav et Bink.
 Ved disse Ord indtraadte netop Flink,
 Hvem høist forbittret Homo strax anfalder
 Med denne Tale: Skammelige Mand,
 Hvad har De gjort! Forsvar det om De kan.

Forskrækket nærmed Flink sig Excellencen
 Og spurgte kjærligt: Er De ikke vel?
 Bort! raabte denne: De mig slaaer ihjel
 Med Deres Tappen, Sveden og Udrensen!
 Nei, tænkte Flink: nu gaaer det over Grændsen,
 Men nok jeg seer, til hvem jeg er i Gjæld.
 Han traadte hen til Stink, idet han sagde:
 Med min Patient De sikkert ud mig lagde?

Og om jeg gjorde, foldt den Anden svared:
 Saa min Critik jeg gjerne vedgaae skal;
 Inflammatorisk har De her forklaret
 En Feber, der et Hæmorrhoidal-
 Tilfælde mig har aabenbaret.
 Den Mening, smilte Flink: er dog nok gal;
 Ja, jeg mig vilde ansee for en Daare,
 Hvis Sligt jeg kaldte for den gyldne Nare.

Og er min Mening gal, nu Svaret lod:
 Saa skal den gale Mening dog De høre,
 Den mulig Dem paa Sagen klog vil gjøre.
 Det var en Grundfeil, at De Blod udgød,
 Og Feilen Dem tilbogs vil Verden føre,
 Hvis Excellencen deraf ta'er sin Død.
 Tys! hvistend Flink: skjondt Deres Mening gal er,
 Tør ei den Syge høre hvad De taler.

Men altfor sildig dog kom dette Bud,
 Thi Homo spændt opmærksom lytted efter,
 Skjondt hvad han hørte, noksom ham bekræfter,
 Alt det med Hjælpen her seer misligt ud.
 Nei, tænkte han: ved Jer mit Haab ei hester!
 Jeg vil ei være jeres Prøveflud.
 Søg kun et Offer for jert sorte Nige,
 Jeg søger Tilflugt hos det Offentlige.

Han ringed, og da Tjeneren kom ind,
 Han hrisked ham en lang Bessked i Øret,
 Saa svagt at ei de Andre kunde hør'et,
 Hvorpaa sig hiin bortsfjerner som en Vind.
 Imens var Spliden i de Andres Sind
 Forligt og dækket med Collega-Sløret,
 Og beggeto som Brødre nu igjen
 Til Homo's Sygeleie traadte hen.

Vi confereret har, begyndte Stink:
 Og nu da ret Symptomerne jeg kjender,
 Jeg trygt betroer Dem i en Læges Hænder,
 Som agter paa Naturens mindste Vink.
 Ja, faldt i Talen ind den lille Flink:
 Vi nu en anden Hest for Vognen spænder,
 Vi nu et andet Middel prøver paa,
 Taften i et lunkent Bad De maa!

Godt, mine Herrer! Høilig Dem forbunden!
 Gjensvared Homo med et Sideblik;
 Hvorpaa med et Farvel til Morgenstunden
 De tvende Læger fra Patientten gik,
 Der, før end Dagens Sol var heelt nedrunden,
 Det Trøstens Budskab af sin Tjener fik,
 At Portechaisen, grøn som Haabet malet,
 Ham ventede udenfor fra Hospitalet.

Saa bragtes da vor Helt til Hospitalet,
 Til Dødens Forgaard — han som nylig jo
 Steg op paa Bræderne til Idealet,
 Og udad mod sin guldne Fremtid lo.
 Saa dybt var fra sin stolte Flugt han dalet,
 At pakket ind i Dyner, uden Skoe,
 Han blot i Skjorte lod afsted sig føre;
 Extremerne sig som bekjendt berøre.

Og her, min Læser! stands et Dieblif
 Ved Hospitalets Bitter, ved det sorte,
 Igjennem hvilket man med Homo gif,
 Der hist i Gangen bli'er for Diet borte.
 Betragt engang opmærksom disse Porte,
 Der rigtignok en anden Indskrift fik,
 End den berømte: Haabet her lad ude!
 Thi læses kan: Her lappes Folk som Klude.

Betænk, du staaer for Legemernes Tempel,
 Der, trist og lavt, er uden Glands og Siir,
 Forskjelligt ogsaa ved det ydre Stempel
 Fra det, som Sjælen med sin Bøn indvier,
 Og over hvilket, Manden til Exempel,
 Mod Himlen hæver sig det ranke Spiir;
 Thi her fornemmes ei Inspirationer,
 Men Lamenteren kun og Klagetoner.

Her kjender man af Altting mindst til Freden,
 Her føler Modet reent sig utilpas;
 Men har for denne Dyd man her ei Plads,
 Saa har desmeer man for Taalmodigheden.
 Her i sin Fordring bliver man besteden,
 En Emule Byggrynsgrød, af Mælk et Glas,
 See dertil sigter Ønsket, Bønnen, Haabet,
 Og dog er her man fyldt, og rig i Haabet.

Thi Haabet lever altid i et Billed,
 Og hvilket Billed er en Sjæl saa nær,
 Som det, hvori den selv just er fremstillet:
 Det Legeine, der stille ligger her?
 Den Form, der skjøndt afkræftet og aspillet
 Endnu dog Udtryk for sit Indhold er;
 Det levende Symbol, der Visshed giver
 For det, hvad Sjælen er og evig bliver.

Men her hvor Formen stivt man stirrer paa,
 Man for sit Haab den burde heelt aflære;
 Thi kunde man dens Sandhed oversføre
 I Troen, og i Hjertet ind den faae,
 Da skulde Verden ei den Tale høre,
 At reent tilgrunde Legemerne gaae;
 Da skulde man ved Livet ei sig flamre,
 Og skjøndt forpiint ei høit dets Tab bejamre.

Da vilde man i Troen oversætte
 Det Sprog, der løstes af Symbolets Baand,
 Og selv paa Sottesengen ei forgjette:
 At denne nu saa kastesløse Haand,
 Der i sin Afmagt Intet kan udrette,
 Er Pantet paa en evig virksom Aand;
 Er Pantet paa, at hvad man greb herveden,
 Skal holdes fast igjennem Evigheden.

Da vilde man den Fods Betydning vide,
 Der til et Skridt er ikke meer istand,
 Og see mod Maalet frem sig evig skride
 Paa en Naturgrund, der ei svigte kan.
 Da vilde Læber, som med Døden stride,
 Som ikke lædskes meer af Jordens Band,
 Man ta'e for Løftet paa det Nectarbæger,
 Hvormed en salig Aand sig vederqvæger.

Da vilde man, begejstret af sin Tro,
 De tvende skilte Verdenser forbinde,
 Ved over Dødens Svælg at slaae en Bro;
 Og hist ei blot den Skikkelse gjenfinde,
 Hvis Hylster man nu daglig seer henbinde,
 Men Barmen i det Bryst, der kom til No,
 Men Diet, opladt for et Lyk, der trøster,
 Men Dret, aabent for bekjendte Røster.

Da vilde man sig prente fast i Tanker,
 At Formen har i Sjælen evig Grund,
 Og ei til Kjød og Blod sig holde kun,
 Som til Tilværelsens det sidste Anker,
 Som til de sidste skrøbelige Planter,
 Hvorpaa man bjerger sig en soie Stund,
 Idet man sukker: Hvad jeg har, det veed jeg;
 Men hvad jeg faaer, derom fik ei Bessked jeg.

Thi man Bessked jo fik, saa reen, saa tydelig,
 At ei man tvivle kan, naar ei man vil;
 Man en Erklæring fik, saa klar og lydelig,
 At der kun jordreß, at man lytter til;
 Man en Forsikkring fik, saa vis, ubrydelig,
 At for at see, at ei den er et Spil,
 Der kun behøves — hvad jo altid kræves
 Ved et Symbol — at Dækket for det hævses.

Vor Helt, som her nu kommer frem igjen,
 Paa Hospitalet hævdes ikke Dækket,
 Skjøndt han en Uge havde ligget hen
 I Feber, som i Styrke var usvækket.
 Hans Mod paa Livet var endnu ei knækket,
 Det bedste Haab hans Doctor næred end,
 Og Bulletiner daglig blev udstedte,
 Hvorved sig Byen og hans Venner glædte.

Han arrangered sig. Hver Morgen, førend
 Hans Læge kom og Bogtersken gik bort,
 Han gjennemsaae den store Bunke Kort
 Fra Folk, som havde spurgt til ham ved Døren;
 Hver Middag kom Theaterregisseuren
 Og bragte ham fra Konstens Hjem Rapport;
 Hver Aften indfandt sig Statsraad Jensen,
 Og glæded med sit Bynyt Excellencen.

Paa denne Viis var fjorten Dage gaaet;
 Den Syge holdt endnu sig ganske brav,
 Inflammationen Udvei havde faaet,
 Men da paa eengang tog hans Kræfter af.
 Hans Puls ei før saa hurtig havde slaaet,
 Ein Læge nok at tænke paa han gav,
 Og Læseren jeg be'er at gaae paa Taaen,
 Nu da vi gjæste ham i Sygebræen. —

Hvor dunkelt og hvor trist det høie Kammer!
 Mens udenfor den friske Morgen strøer
 Sit Purpur ud i Solens guldne Flammer,
 Herindenfor den lyse Straale dør
 Bag grønne Jalousiers tætte Kammer,
 Og langt nedrullede Gardiners Slør;
 I Krogen Sengen staaer, hvor Homo ligger,
 Og hist den Stol, hvor Baagefonen nifker.

Patienten sover dybt, som træet af Striden;
 Paa Bordet nærvæd sees hans Medicin,
 Hans Gulduhr, i hvis Slag han tæller Tiden,
 Hans Seglring med Devisen paa Latin:
 Esse, non videri — hans paa Eiden
 Med Sølv indlagte sorte Ordensskrin,
 Hvori hans Stjerner, diamantbesatte,
 Forbares med hans andre sjældne Skatte.

Paa Stolen, Sengen, ja paa Gulvet med,
 En Mængde tætbeskrevne Hester ligge.
 Hvad skal Papirerne paa dette Sted?
 Hvad er det? thi Recepter er det ikke.
 Al, kjære Læser! hold dog dine Blikke
 Fra det, som kun Theatret kommer ved;
 Du seer en halv Snees indlevte Stykker,
 Hvorpaa som Directeur han Drob nu tygger.

Forfatterne jo vente paa Besked,
 Saa inderligt de attraae at erfare,
 Om deres Stykker op skal eller ned,
 Og deres Uro kan han sig forklare.
 I al sin Almagt vil han ei sig spare —
 O, Mønster paa en Embedsvirksomhed!
 Hvert Dieblis, hvori ham blot Naturen
 La'er fri for Krav, han offerer til Censuren.

Men dog Forfatterne kan længe vente!
 Til dem at gjennempleie han ei duer;
 Thi Hvile, Hvile kræver hans Natur,
 Og brorsra skal en syg Mand Styrke hente
 Til Daad, der selv en frisk Mand falder suur?
 Vil ei han Hvilens Migt sig selv indprente,
 Saa staaer den klar dog for hans Doctors Sind,
 Der netop her af Tøren træder ind.

Idet han kom, just Waagekønen gif,
 Og Doctoren sig nærmed til den Syge,
 Der aabned som forstyrret sine Blik,
 For atter i Papirerne at ryge.
 Dog ned af Sengen Lægen saaes dem stryge,
 Før rigtig fat i dem vor Censor fik,
 Hvorpaa han sagde: Lad det Tvil dog ligge!
 For Excellencens Tilstand duer det ikke.

Her sølte Pulsen han og prøved Lungen,
 Idet han bad Parjenten tale hrit,
 Og saae tilsidst betænkelig paa Tungen,
 For hvis Læfening han ei gav en Døit.
 Paa Homo's Spørgsmaal svarte han lidt tvungen:
 Vied eet Skridt fremad maa man være noi't;
 Men ved sig selv han tænkte: Febrer værre,
 Det gjør mig Ondt s'gu for den høie Herre!

Han loved ny Mixtur, og Homo hvisted:
 Na rul Gardinet halvt iveiret blot,
 Og aabn en Windveerude! Det forfrisket
 Paa Sjæl og Legem mig igaar saa godt;
 Jeg er saa mat, som var jeg gjennempidsket.
 Hvad Excellencen be'er om, er kun Smaat,
 Gjensvared Lægen. Onsket strar opfyldtes,
 Og smukt af Solskin Værelset forgyldtes.

Har Hr. Geheimraad Andet at befale? —
 Kun Get endnu, den Syge gav til Svar,
 Kun Get, hvorum igaar jeg vilde tale:
 Længst af min Waagekone kjed jeg var,
 De andre To var vistnok ogsaa gale,
 Men ret mit Kors med denne her jeg har.
 Hvad? raabte Lægen i forbauset Tone:
 Det er jo nu den tredie Waagekone!

Men ei den rette, svared hans Patient:
 Hvergang jeg vaagner, seer jeg at hun nifler;
 Hvergang et Grinde jeg hende skifter,
 Er Sludderen paa Gangen aldrig endt,
 Thi godt en Time da jeg eensom ligger.
 Igaar hun gav mig Havresuppen brændt,
 Og næsten altid hun forglemmer Tiden
 Til min Mixtur — desuden er hun skiden.

Ih fy for Pokker! Doctoren udbød;
 Men — blev han ved — da stedse kjed De bliver
 Af mine Koner, veed jeg i min Nød
 Ei bedre Raad, end at jeg ud Dem river
 Af deres Kløer og Dem min Jomfru giver.
 Hvem er den Jomfru? Homo's Spørgsmaal lød.
 Na, fik til Svar han: en fortræfflig-Pige,
 Om hvem dog meget lidt jeg kan Dem sige.

Jeg ved min Kone blev med hende kjendt.
 Hun er tilaars og fattig, skjøndt ei Tigger;
 Men i at passe Syge hun er sikker,
 Og naar vi har en mærkelig Patient,
 Der just imellem Fem og Ell've ligger,
 Bli'er gjerne hun og hendes Hjælp anvendt,
 Thi da for Sygepleien er jeg rolig.
 Jeg strax vil skikke Bud til hendes Bolig.

Han gik, og lod Gebeimraaden tilbage,
 Der med sit matte Blif, sin blege Kind,
 Sig saae omkring i Morgensolens Skin,
 Og ret med Belyst syntes at inddrage,
 Og med de tørre Læber at modtage
 Den Lust, der gjennem Nuden strømmed ind;
 Han gjentog for sig selv med hævet Dæ:
 Med eet Skridt fremad maa man la'e sig nøie!

Hvorlænge saa han eensom havde ligget,
 Han vidste neppe selv, dengang medeet
 Der let og stille blev paa Døren piffet.
 Kom ind! han hvisted — og med sagte Skridt
 En Kvinde traadte ind, og Diebliffet
 Derefter Lægen, som var opholdt lidt.
 Her, Deres Excellence, sagde denne:
 Her er den Jomfru, jeg Dem vilde sende.

Den lille Jomfru — thi hun heller lille
 End stor maa faldes — traadte halvt nu frem,
 Men stod paa eengang dog ærbødig stille,
 For ei i Talen at forstyrre dem;
 Thi af sin Doctor netop Homo vilde
 Ha'e ret Bæstet om Sygdomsstoffets Hjem;
 Og medens begge paa Materien agte,
 Vil vi, min Læser, Jomfruen betragte.

Der staaer hun, i en sort og ulden Dragt,
 Hvis Folder omkring Livet falde knappe,
 Paa Hovedet en lille sneehvid Kappe,
 Et simpelt Tørklæd' omkring Halsen lagt;
 Der staaer hun, lidt tilveirs paa Livets Trappe,
 Med værdig Holdning, som der nys blev sagt,
 Med fine Træk, med Kinder lilievide,
 Med melankolske Dine, blaae og blide.

Det lyse Haar er graanet og paa Siden
 Af Kappen dækt, der Kinden tæt omsnoer;
 Den klare Pande mærket er af Tiden,
 Og tegnet let med Tænksomhedens Spor;
 Nakken er rank, og Haanden fin og liden,
 Men Farven siger meer end alle Ord,
 At man sin Gjerning gjøre maa herveden —
 Saa staaer hun: samlet, rolig og beskedn.

De tvende Herrer just har Snakken endt,
 Og om til hende Doctoren sig vender,
 Idet han siger: Her jeg min Patient,
 Geheimraad Homo, gi'er i Deres Hænder;
 Med hans Tilladelse blev Bud Dem sendt,
 Hans Excellence Deres Omhu kjender ...
 Men hvad gaaer af Dem, Jomfru? Ondt De faaer;
 Dem stærkt til Hovedet jo Blodet gaaer.

Og virkelig, vor Jomfru's blege Kinder
 Tørte sig paa eengang Purpurdragt;
 Hun efter Stolen greb, som nær hun finder,
 Og satte pludselig sig ned med Magt.
 Af Doctoren blev foldt Band hende rakt,
 Og ved en Slurk sin Fatning hun gjenvinde;
 Med sænket Blik og neppe hørligt Af
 Hun rækker Glasset ham med mange Tak.

Vor Helt i Sengen Intet havde seet,
 Hans egen Tilstand var ham Hovedsagen,
 Og træt af Alt, hvad der idag var skeet,
 Laa mat han hen, af Feberdøs betagen.
 Lægen gik bort, da Jomfruen var bed't,
 At følge hans Instrux for hele Dagen,
 Og lag et Skjermbræt, tæt ved Sengens Fod,
 Hun eensom nu i Stolen sig nedlod.

Der sad hun lydløs i det dybe Stille,
 Der hersked rundtom i den Syges Hjem,
 Og visked bort de Taarer, som nedtrille,
 Og qvalte sine Suk, før de brød frem.
 Den vakte Smerte, som hun kue vilde,
 Ustandset dog steg op fra Mindets Gjem;
 At det var ham, til hvem hun hid var hentet,
 Det havde mindst af Alting dog hun ventet.

Saa sad nu Alma — thi af hvad Grund længer
 Fordølge, hvad min Læser aner alt?
 Men Alma i saa fattig en Gestalt —
 Hvorledes mon vel dette sammen hænger?
 Den Underretning, hvortil her man trænger,
 Er hurtig givet og er snart fortalt;
 Imens hun selv i Stilhed Taarer fælder,
 I Korthed hendes Skjæbne jeg fortæller.

Fra sidst hun traadte frem, en halv Snees Aar
 Endnu hun med sin gamle Fader leved,
 Da blev saa brat det stille Samliv hævet,
 Og Gartneren gik ind til evig Vaar.
 Boet blev opgjort — da betalt var blevet
 Hvad skyldtes bort, kun Lidt igjen hun faaer:
 Et Huus paa to Fag, ved den anden Ende
 Af Gartnerhaven, Urben var til hende.

Hun flytted ind, endnu saa nær ved Mindet
 Af hendes Ungdomsliv, der var forbi;
 Thi end hun saae den Have solbeskinnet,
 Hvor alt som lille Barn hun leged i.
 Hun kunde fra sit Vindue, rørt i Sindet,
 Forfølge Sporet af sit Drømmeri
 Igjennem hver en Gang, til hver en Grotte,
 Men Haven selv hun aldrig meer betraadte.

Hun maatte søge Brødet at fortjene,
 Og friste Livet under Husets Ly;
 Thi paa den hele Jord hun stod alene,
 Foruden Slægt, til hvem hun kunde tye.
 Snart med sig selv var her hun paa det Rene:
 Hun for Betaling gav sig til at sye,
 Hun Noder skrev, hun Landkort coloreerte,
 Og altid dygtigt Arbeid hun præsteerte.

Men skjøndt hun Naal og Pen og Pensel førte,
 Var det ei Haandens Værk, hun leved i;
 Med Naalen let sig Tankestraaden rørte,
 Med Farven blomstred hendes Phantasi;
 Ved Nodeskribning tidt en Klang hun hørte,
 Som af en halvglemmt, liflig Melodi,
 Som af et eensomt Suk, hvormed et Hjerter
 Naany nedscenked dybt den valte Smerte.

Paa denne Viis gif hen en Rad af Dage,
 Hun langt var rykket frem i Tid og Aar,
 Da blev de før saa stærke Dine svage,
 Saa Naal at bruge hun ei godt formaaer;
 I det Sted maa hun siin Vast sig paatage,
 Som hjem til sig hun fra Familier faaer,
 Og anbefalt af dem det maatte hælde,
 At hun en Doctors Frue lærte kjende.

En Typhus denne fik, og ved sit Leie
 Hun ønsked Alma, der nu vandred om
 Den Syge Dag og Nat paa Dødens Beie,
 Saa trofast at, ifølge Doct'rens Dom,
 Hun var som skabt til syge Folk at pleie.
 Da kort Tid efter han som Læge kom
 Til Hospitalet og til Bistand trængte,
 Han paa sin Kones Baagekone tænkte.

Hans Forslag modtog hun, og bort hun bytted
 Den Holig, der endnu var Hjertet kjær,
 Idet til Toldbodveien ud hun flytted,
 Hvorved hun Hospitalet jo kom nær.
 Her til saamangt et Smertenssuk hun lytted,
 Her saae hun Dødens hele Rædselsfærd,
 Her lærte Livets Usmagt hun at kjende,
 Og op en anden Verden gik for hende. —

Med denne korte Underretning maa
 Til næste Sang min Læser la'e sig nøie;
 Kun bør jeg den Omstændighed tilføie,
 At aldrig Alma havde truffet paa
 Sin fordums Elsker, før med sorgfuldt Øie
 Hun her ham efter lange Tider saae.
 Hun vidste vel omtrent hvad der var skeet ham,
 Hun havde hørt om ham, men aldrig seet ham.

Deraf Bevægelsen sig la'er forklare,
 Hvormed til Sengen hen hun sagte gaaer,
 Hvormed hun for den Slumrende nu staaer,
 For dog at see, hvorvidt hans Træk vel svare
 Til dem, hun mindes fra sin Ungdomsbaar.
 Knap i sit Bryst kan Sukket hun bevare:
 Profilen, fornem kold, fast indgod Skræk;
 Hvor var hans bløde, varme, milde Træk?

Frygt for Gjenkjendelse med overflødig
 Beemod og Uro hendes Sjæl betog;
 Men denne Frygt var her dog reent unødig.
 Gensformig trist forbi jo Dagen drog,
 Patienten laa og døsed, mat og mødig,
 Og af og til et Blik iveiret slog.
 Han sagde Hun til hende, naar han talte,
 Thi for hans Eyn kun hendes Dragt sig malte.

Hvor skulde hen hun med sit varme Hjerte?
 Hvor var en Lindring? Kun hans Livs Forliis
 Hun skued i hans Blik, saa koldt som Is,
 Og i hans Ord kun gjenlød Mindets Smerte.
 Tre Døgn hun gik om ham paa denne Viis;
 Da fjerde Morgen fremsteg Dagens Kerte,
 Kom trende Læger i en lang Visit,
 Og Tallet ei den Syge trøstede lidt.

Med denne Trøst laa han om Aftenen vaagen;
 Ved Hovedgjerdet tændt alt Lampen stod,
 Og sine Draaber alt han tog imod
 Af Almas Haand, da kom igjen der Nogen.
 Det Jensen var — og Alma taus i Krogen
 Sig trak tilbage, mens sig hiin nedlod
 Ved Siden af Patienten, som gav Haanden
 Til Bennen, der var synlig rørt i Manden.

Den rakte Haand med Varme Vennen flemte,
 Idet han sendte til vor Helt et Blik,
 Der virkelig til Hjertet denne gif;
 Dog da hans Haand at slippe Jensen glemte,
 Da meer høitidelig sig Minen stemte,
 Sin Vens det spændte Udtryk selv han fik.
 Hvad er dig brændt? han spurgte. Er der Noget
 Passereet i Byen? — Tal dog! Ud med Sproget!

Jeg har en Underretning dig at give,
 Gav Vennen lidt betænkelig til Svar:
 Men maaskee bedre dog jeg lod det blive;
 Du til at høre den knap Styrke har,
 Dig Tingen vist formeget vil oprive —
 Hvad er det? spurgte Homo: Dig forklar!
 Jeg godt er styrket af de sidste Draaber.
 Theatret er dog ikke brændt, jeg haaber.

Nei, hvistled hiin: nei du kan være rolig!
 Men — her han atter greb og trykked haardt
 Den Vennehaand, der nys var trukken bort —
 Men tag dig sammen! thi mig selv utrolig
 Var Tingen længe ... Du maa skifte Bolig,
 Dit Ophold i den gamle bli'er kun kort.
 Saa er min Gaard da brændt! Patienten stammer:
 Ja du har Ret, det Slag lidt haardt mig rammer.

At du mig misforstaaer, vedblev vor Jensen;
 Det gamle Ord du kjender: Kjød er Hø,
 Gaavel for Stodderen som Excellencen
 Den samme Lov jo gjelder — de skal døe!
 Og hvad med denne Snak er vel Tendensen?
 Nu Homo spurgte. At din egen Sø
 Desværre du maa seile, svared Vennen:
 Dit Liv er ude — du er nær ved Enden.

Du spørger! men du spørger grovt, gjensvared
 Vor Helt med Hestighed: Det værste Pust
 Har gudskelov jeg overstaaet just,
 Og mærkelig mit Hoved har sig flaret.
 Men af din Læge har jeg det erfaret,
 Blev Jensen ved: den gamle Doctor Rust
 Com dig imorges saae, og hvem jeg gjæstet
 I dag til Middag, har mig det stadsæstet.

Tro ei, jeg vil dig gjeffe: altfor vigtig
 Og altfor sørgelig er Tingen mig;
 Men dine Sager maa du ordne rigtig,
 Da paa det Sidste man forglemmer sig.
 At melde dig din Død var vel jeg pligtig,
 Den Venskabstjeneste jeg skyldte dig —
 Den Venskabstjeneste var kun en daarlig,
 Afbrød ham Homo, bitter og alvorlig.

Knap var det sagt, før han saa heftigt dreied
 Sig om mod Bæggen, at der blev en Rift
 Imellem ham og Bennen midt paa Leiet.
 Det var, som Jensen havde raft ham Gift;
 Hans Tankers Traade pludselig sig speged,
 Hans Hjerter sank, hans Øie stirred stivt,
 Hans Puls stod stille, for sit Øre tude
 Han som i Stormen hørte: det er ude!

Han sukked dybt — men snart han atter vendte
 Sig om mod Bennen, der sad halv forknøyt,
 Betragtende de lange Straaler Spyt,
 Som tankeløs han ud i Verden sendte:
 Min Ven, han bristed, godt jeg dig jo kjendte,
 Hvorfor da vredes vel og blive stødt,
 Fordi dig selv du ligner til det Sidste?
 Nei, lad vort Venskab ei med Døden bryde!

Aa, svared Jensen: vær du ganske rolig!
 Som executor testamenti jeg
 Skal efter Døden selv dig tjene trolig;
 Og for at gaae til Maalet kortest Wei,
 Saa siig, hvad du bestemmer med din Bolig,
 Thi den jo Baroniet følger ei.
 Obligationerne vi og maae klare;
 Lad mig dig spørge, du kun har at svare.

Her hentede frem han Blyant og Papir,
 Og gav sig strax ifærd med at oprette
 Et Slags Concept, idet han mumled: Dette
 Mit Testament min sidste Villie bli'er.
 Og nu begyndte Spørgsmaal han at rette
 Til Homo, som et dybt Suk fra sig gi'er
 Ved hver Bestemmelse, der tages skulde
 For den Tid, naar han selv er under Mulde.

Da Jensen, færdig med de rede Penge,
 Obligationer, Gjeld, et cætera,
 Ham spurgte: skal Legater tages fra?
 Betænkte først vor syge Helt sig længe,
 Og hvisted derpaa: Haardt jeg monne trænge
 I min Studentertid, og derfor . . . ja,
 Skriv et Legat paa tusind Daler Renter
 Til aarlig Deling mellem ti Studenter.

Du paa Legatets Form dig maa besinde,
 Jeg Consistorium gjør til Patron;
 Og det er sandt! før det mig gaaer af Minde,
 Husk paa, at der udsættes en Pension
 Paa hundred Daler for en vis Person,
 Som dig min Tjener hjælpe vil at finde.
 Personens Navn er Lotte Fattiglem,
 Og Ladegaarden sidst var hendes Hjem.

Godt! mumled Jensen. Homo sank tilbage
 Paa Puden, trættet af den lange Snak;
 Dog Bennen frem nu Ordensskrinet traf,
 For med det Spørgsmaal ham paany at plage:
 Men hvem skal Diamanterne modtage,
 Og for Juvelerne dig sige Tak? —
 Dem, sukked han: du mine Døttre give,
 Hvem du i mit Navn kjærligt maa tilskrive.

Og dette Guldubr? blev den Anden ved.
 Det — lød nu Svaret — ved dit Bryst du fæste,
 Til Minde om det Venskab, der fandt Sted
 Imellem os — desuden mine Heste
 Og mine Bogne jeg dig skjenker med,
 Men pas mig Ridehoppen paa det Bedste.
 Na, udbroød Jensen: Du er altfor god!
 Men Hoppen jeg gjengjelder det imod.

Her vender han Papiret og vedbliver:
 Hvem har din Marmorbuste du bestemt?
 Den — bristede Homo — jeg Theatret giver,
 Jeg vilde nemlig der dog være glemt.
 Godt! svarede Bennen: Ønsket har jeg gjemt,
 Og stol paa, jeg til dine Døttre skriver,
 Og dine Folk Douceurerne skal faae,
 Saa i din Grav du rolig nu kan gaae.

Han reiste sig, men idetsamme Ringen,
 Som før paa Engbordet seet vi har,
 Paa Homo's Pegesfinger blev han vaer,
 Og nu han siger: Du vel veed, at ingen
 Klenodier man i Kisten med sig ta'er?
 Det er forbudt ved Loven. Dum er Tingen,
 Men dog bli'er det nok bedst, at du mig si'er,
 Til hvem af Dine du din Seglring gi'er.

Hidtil vor Helt taalmodig paa ham hørte,
 Men nu han syntes dog det gif forbidt.
 Han irriteret sig paa Leiet rørte
 Og svared hastig: Du saaer vente lidt,
 Endnu man ikke bort med Kisten fjørte.
 Her saae paa Ringen han sorgmodig-blidt,
 Mens for sig selv han sukked: Dette sidste
 Erindringsstegn skal med mig i min Kiste!

Hvis troer du vel at Stenen været har?
 Medet han spurgte, mens han om sig vendte
 Til Bennen — hvorpaa selv han gav til Svar:
 Min fordums Kjærestes, hvem du jo kjendte!
 Hun dette A og H har ladet prente,
 Og efter hendes Tegning Krandsen var.
 Jeg Stenen siden lod i Guld indfatte,
 Og allersidst Devisen til jeg satte.

Bestandig paa min Haand jeg med den gif,
 Miens næsten reent jeg glemte Giverinden;
 Men o, hvor selsomt! nu ved Livets Svinden
 Staaer hun af Alle flarest for mit Blik:
 Saa levende jeg mindes Rosenfinden,
 Og Diet, der Fiolens Farve fik.
 Bring hende Budskab, hvis hun er at finde,
 At jeg i Graven med tog hendes Minde.

Det — svared Jensen — jeg besorger gjerne!
 At tjene dig, er al min Drift og Hu.
 Jeg mindes godt den lille Alma Stjerne,
 Skjendt det er sandt, tilaars hun er jo nu;
 Men findes skal hun selv i videst Fjerne.
 Farvel, min Ven! Imorgen Middag du
 Mig atter med Papirerne kan vente,
 Jeg kommer da, din Underskrift at hente. •

Han vilde gaae, men Homo's Bink ham standsed.
 Endnu Get! bristed denne dybt beflemt:
 Dit Ord fra før jeg ikke rigtig sandsed,
 Var Vægens Dom om mig da fast bestemt?
 Var ei med mindste Haab da Skaalen frandsed,
 Hvori den bittre Dødens Drik er gjemt? —
 Med intet! svared Jensen ret bedrøvet:
 Den dumme Flink dig Liv med Blod har røbet.

Saa — vedblev Homo — lad mig Afsted ... Nei,
 Nei! afbrød Jensen: Afsted ei jeg tager.
 Til dig imorgen Middag kommer jeg;
 Da tale vi, ifald det dig behager,
 Om din Begravelse og slige Sager,
 Og da som Brødre gaae vi hver sin Wei.
 Til samme Tid du og maa la'e mig vide,
 Om geistlig Trøst du ønsker ved din Side.

Han gik — og for vor Helt i Drømmetaagen,
 Kun faa Minuter efter, bortsvandt Alt;
 Thi hidtil kun hans Spænding holdt ham vaagen,
 Og nu med Magt hans Dine sammen faldt.
 Han slumred fast, da Alma frem af Krogen,
 Hvor Alt hun havde hørt, medet blev kaldt;
 Thi pludselig fra Leiets hende naaede
 Et dæmpet Skrig, som gjaldt det Hjælp i Vaade.

Hun satte sig hvor Sædet tomt var blevet,
 Foran den Syge, der saa dybt sig gav,
 Mens Drømmens Rædsel, som hans Sjæl opleved,
 I Angstens ydre Træk sig maled af:
 Hans Hænder knytted sig, hans Læber bæved,
 Hans Bryst sig bæved voldsomt, lig et Hav,
 Og Svendens Perler Kind og Pande dugged,
 Da skjælvende sit Die han oplukked.

Om Almas Haand, som ud mod ham hun strakte,
 Han greb med al sin Kraft og sukked: Na,
 Na hold mig, frels mig, lad mig ei forgaae!
 Sit frygtelige Gab mod mig den rakte.
 Her lidt i Orden Tanterne han bragte,
 Han rundt om sig med store Dine saae,
 Han sig befindet — hvor han var han sandsed;
 Og pludselig hans Blik ved Alma standsed.

Hvorledes? dybt forbauset nu han stammed:
 Har mig en anden Drøm da lagt i Haand?
 Gaaer Stjernen op, som for min Ungdom flammed?
 Tilhøre disse Træk en salig Mand?
 Er det det Blik ei, som jeg tidt annammed?
 Og denne Haand — er det ei Almas Haand?
 Hvis det er dig, lad mig dit Ord fornemme,
 Hvis du er Alma, tal med Almas Stemme!

Men Alma mægted ei at give Stemme
 Den Følelse, hvorfor hun Ord ei fandt:
 Den Smerte, hvori Mindet havde hjemme,
 Den Glæde, hvori Haabet strax forsvandt.
 Kun ved hans Haand til Gjensvar fast at flemme,
 Kun ved en Taare, der saa mild nedrandt,
 Kun ved sit Die rørt paa ham at heste,
 Formaaede hun hans Gisning at bekræfte.

Saa du er kommen hid til mig i Nøden?
 Foer med bevæget Røst paany han fort:
 Men reed du, at kun flygtig bli'er vor Nøden?
 Nu du er kommen, gaaer jeg selv just bort.
 Her, lige for dit Dø, sidder Døden,
 En Time har jeg end, saa kort, saa kort!
 Vil du dit Klagemaal mod mig begynde,
 Saa hæb din Stemme nu! Du maa dig skynde.

Tal ikke saa! hun sukked — ei du tage
 Den Trøst igjen, som af dit Blik jeg faaer.
 Hvad over dig har da vel jeg at klage?
 Min Glæde var du i saamange Aar.
 Mod hvad der sandt vend ei dit Blik tilbage,
 Tænk paa det Store, som dig forestaaer!
 For mig hver Smerte ved det Haab forsvædes,
 At snart bag Gravens Rand paany vi mødes.

Bag Graven, gjentog Homo, hvem i Minde
 Den frygtelige Drøm meddeet nu kom:
 Bag Graven, Alma! hvad er der at finde?
 Kun Skræk og Angst, Forsærdelse og Dom.
 Hvis i dens Dyb du havde siddet inde,
 Og i dens mørke Afgrund seet dig om,
 Og havde følt dit Haab, din Kraft besvime:
 Du vilde skjæve for den sidste Time!

Ja hvis med Phantasiens Blik man skued,
 Gjenbared Alma: hvor sandt da man Ro?
 Da var man hjælpeløs og eensom jo,
 Mens for det Ubekjendte Hjertet grued.
 Men glem hvert Rædselsryn, som nys dig trued,
 Sku mod de fjerne Kyster med din Tro!
 Der Livets stærke Magter alt sig nærme:
 De, naar du synker, vil for Fald dig skjærme.

Og hvilke Magter? spurgte Homo sukkende,
 Idet som før han rundt sig saae omkring;
 (Thi stærkt hans Tanke kommen var i Eving
 Ved Drommens Billed, stedse nyt opdukkende)
 Hvor er den Magt, som hersker udelukkende?
 Som styrer Mennesket og alle Ting?
 Naar her tilbage mod mit Liv jeg stirrer,
 Sig Alting for min Tanke kun forvirrer.

Der seer jeg Skjæbnen paa min Bei staae Bagt,
 Og drive grumt mig frem mod Afgrundsbredde;
 Der lurer Hændelsens den lumste Magt,
 Til i dens Net jeg villieløs er gleden;
 Der holder kold og streng Nødvendigheden
 Mig fast i Lænken, den om mig har lagt —
 Hvem er den Største? Hvem skal jeg paakalde?
 Mit Liv er deres — de har hørt mig Alhe!

Seer du ei andre Magter da end hine?
 Bevæget Alma spurgte, mens hun tog
 Hans Haand og holdt den fast imellem sine:
 Seer du et Forsyn ei, der ei bedrog?
 Al, gav til Evar han med sørgmodig Mine:
 Jeg seer det, da det Haanden af mig slog;
 Jeg seer det langt tilbage, fjernt i Tiden,
 Men det er nu saa længe, længe siden.

Her som i dybe Tanker sank han hen;
 Men Alma, for hans sunkne Mod at bære,
 Begyndte med sin varme Nøst igjen:
 Saa maa du Bistand af din Frihed kræve!
 Den blev dog hos dig som din sidste Ven,
 Og tryk ved den, behøver ei du bære;
 Dit Her og Hisset jo i den forener du —
 Min Frihed, afbrød Homo: ja, hvad mener du?

Din Frihed — Villien i det eget Bryst,
 Gi'er hun til Evar, og Rosens Skjær sig maler
 Paa hendes blege Kind idet hun taler.
 Har du ei tidt fornummet Villiens Lyst?
 Selv midt i Mørket, naar hver Stjerne daler,
 Er der i den som Lysets egen Trøst.
 Dybt i din Villie maa du Hjælpen finde,
 Thi der din Fremtid sikkert sluttet inde.

Er der ei Noget, som ret fast du vil?
 En Attraa, hvori hvert et Haab sig dølger,
 Et Maal, du fastholdt under Livets Spil?
 Naar denne Villen i dig selv du følger,
 Trækfuglen lig henover Dybets Bølger
 Den Evighedens Kyst dig bærer til.
 Hvorhen med al din Villies Kraft du stunder,
 Der maa du komme, skal der end skee Under.

Al, stammed Homo: er det sandt, du siger?
 Jeg vil jo — men det staaer ei klart for mig —
 Jeg har Saameget villet ... Alting sviger,
 Selv mine Onsker nu forstikke sig.
 Al, Alma! Jeg fra Jorden bort ei higer,
 Jeg allerhelst forblev nu her hos dig;
 Du i min Alsmagt har mig ikke sveget.
 Men troer du, Villien da formaaer saameget?

Ja, gav hun rørt til Svar: saa vist jeg troer,
 At der en Skaberkraft med den er blandet;
 Thi Villien i vort Bryst hvad er den Andet,
 End Roden, hvoraf ud vort Væsen groer?
 Troer du, den mindste Blomst og Urt blev dannet,
 Hvis ei af Villie var i den et Spor?
 Alt Liv er Villen — Villien er det Første
 I hver en Sjæl, den mindste som den største.

Ja, sukked' Homo: hvis jeg bare vidste —
 Men naar jeg seer tilbage paa min Bei,
 Seer alle Planer jeg som Bobler briste,
 Og hvad jeg vilde før, ei meer vil jeg.
 Saa saml din Tanke her nu paa det Sidste,
 Afbrød ham Alma: og forsag blot ei!
 Lad for din Frelse beggeto os bede;
 Den, Bønnen gjelder, er jo her tilstede.

Ja du har Ret, han hvisked: det er sandt,
 Ja lad os bede, før det bli'er forsilde;
 Men tør og udtømt er mit Hjertes Kilde,
 Og til det Sidste mine Kræfter svandt.
 Lad mig et Dieblif blot ligge stille
 Og vende Tanken i den rette Kant;
 Hvis ind jeg sover og min Styrke glipper,
 Saa lov mig kun, at ei min Haand du slipper.

Knap var det sagt, før ned han sank paa Puden
 I dybest Slummer, og i Søvnens Baand
 Laae bundne baade Legeme og Aand
 Til Morgensolen skinnede paa Muden;
 Da aabned Diet han, men ikke uden
 For at faae Visshed om, at Almas Haand
 Endnu beskjermende hans Haand omfatter,
 Da det han havde seet, sov ind han atter.

Fra Leiets bort ei Alma vilde vige,
 Skjøndt der af Læger kom et halvt Dusin,
 Som nu holdt Raad paa Dansk og paa Latin,
 Og dømte Homo ned i Dødens Rige.
 Hans Puls befølende de hørtes sige:
 Her hjælper Doctor ei og Medicin;
 Hans Stav er brudt; udtømt er Levekræften;
 Alt er forbi — han væk er inden Aften

Ved Middag, da sig Jensen indfandt atter,
 Han af sin Slummer vaagned dog igjen,
 Og skjøndt af Vennens Snak kun lidt han fatter,
 Fastholder dog hans Haand den rakte Pen,
 Hvormed sit Navn ulæseligt han fratter
 Paa Documentet, lagt paa Sengen hen.
 Med et Gud hjælpe dig! Hold ud til Enden,
 Saa gaaer det nok! sig trist bortlistet Vennen.

Den Døende var nu med Alma ene,
 Der, holdende beredt en Lædskedrik,
 Ved Leiets sad og med sit faste Blik
 Betragtede hans sunkne Diestene,
 Beredende sig paa den sidste Scene,
 Hvergang en Gysen gjennem ham der gik.
 Den Bøn, hvorum ei meer hun minde turde,
 Hun selv i Stilhed for hans Sjæl nu gjorde.

Hidtil paa Dødens Byrde taus han bar;
 Iffun de Syner, som hans Tanke væved,
 Han af og til med Haanden gjennemskar;
 Men nu med stive Blik han op sig bæved,
 Og som om Alma han til Vidne kræved,
 Han sagde med en Røst, der udslukt var:
 Hvor blev den lange Tid, jeg havde bundet?
 Kun et Minut jeg leved — det er svundet!

Her hendes slupne Haand han vilde tage,
 Men efter Beiret snapped han ihast,
 Hans Haand var som til Puden lænket fast.
 Paa Leiets sank han aandeløs tilbage,
 Hans Læber blaaned og hans Dine brast,
 Og tungt det sidste Suf han hørtes drage.
 De stumme Minder om det endte Epil,
 De brustne Dine, trykked Alma til.

En Stund hun stod i taus veemodig Skuen,
 Mens Candidaterne gik til og fra
 For Liget ret i Diesyn at ta'e,
 Og deres Epøgen hørte hun med Gruen.
 Men da Professorens nu kom, og da
 Det lange Bord blev flyttet ind i Stuen,
 Da vidste godt hun hvad der forestod,
 Og med et Suf hun Værelset forlod.

Vor stakkels Helt nu ret blev maltracteret;
 Han ud af Sengen halet blev med Magt,
 Blev derpaa nøgen op paa Bordet lagt,
 Og saa med skarpe Naaben obduceret.
 Alt inden i ham blev for Dagen bragt,
 Og gjennemflengt og frængt og trepaneret,
 Fik han det Sludsmaal af vort Hospital:
 En Mand, i hver Henseende normal!

Den Esterretning glæded Homo's Venner,
 Thi som en Trøst i deres Sorg den kom;
 Især blev Jensen glad, der strax erkjender
 Sin egen Mening i den fælles Dom.
 Han løb til hver Bekjendt i Byen om
 Med Bennens Moes, som ham paa Tungen brænder,
 Og skreg: var ikke sli'g en Død fatal? —
 Har De det hørt? Han var normal, normal!

Men det det Mindste var, hvad Jensen gjorde:
 Til Homo's Døttre fik han Budskab sendt,
 Fik i Aviser gjort hans Død bekjendt,
 Fik Anstalt truffet til at la'e ham jorde,
 Fik et Proclama udstedt, som sig burde,
 Fik læst og confirmeert hans Testament,
 Fik Løtte sat, fik udbetalt Procenterne
 Af Arven, og Legatet til Studenterne.

Men ved det Sidste han sig skilte slet;
 Thi dengang han Legatets Form bestemte,
 De gammeldags Forbandelser han glemte
 Mod dem, der brød Testators Ord og Ret.
 Den Feil bag Dret Consistoriet glemte,
 Og efter nogen Tid det lyktes let
 At faae Legatet omgjort, der nu skjenker
 Huusleiehjælp til ti Professor=Enker.

Dog Jensen havde Andet at bestille,
 End faae Forbandelser paa Andre lagt.
 Begravelsen med Glands og Pomp og Pragt
 Gaaer netop for sig, og vi standse ville
 Ved Homo's Gaard, hvor Liget hen er bragt,
 Og hvor nu Sörgemarchen høres spille;
 Men der os møder Politiets Stof —
 Saa ud paa Gaden da, blandt Pøblens Flok!

Der kommer Toget — stil dig her, min Læser,
 Og al din Trængsel over Synet glem! —
 Der kommer Toget ud fra Homo's Hjem:
 En dæmpet Gravchoral Musikken blæser,
 Og med tilhylte Maner, Dren, Læser,
 Ser sorte Heste trække Bognen frem;
 Paa Fløielstæppet med den gyldne Lisse
 Sig hæver høit den laurbærdækte Kiste.

Seer du med Sorgens dybe Træk om Munden
 De sorte Mænd, med Blikket vendt mod Jord?
 Der kommer Homo's Buste, florbunden,
 Omgiven af Theatrets Sangerchor;
 Og der paa Silkepuden, rød i Bunden,
 Hans Ord'ner bæres, trukne paa en Snor;
 Dem følge Skuespillerne, der sukke
 Ved deres anden Faders Afsekrulle.

Men hvilken Masse Folk! Det snoer og vælger
 Sig Gaden ned og hele Torvet op!
 Hvad Byen har af Stort og Herligt dølger
 Sig her i Sørgekarens lange Trop:
 Paa Præstefjolen Uniformen følger,
 Paa Hatten Fjæren med den røde Top,
 Paa Ridderkorset Stjernen — Poul paa Peter,
 Og bagved de utallige Karreter!

Hvor skulde vel man ende? hvor begynde?
 Og derfor, kjære Læser, pas dit Snit,
 Og her, hvor Folkets Hobe sig fortynde,
 Drei gjennem Gaden ned med snare Skridt!
 Af Kirkedøren ind vi vil os skynde!
 Til Choret op! der kan vi puste lidt.
 Men hvilken Mængde pyntede Figurer!
 Med Damer fyldt er Kirkens Pulpiturer.

Paa Org'let præluderes — Alles Blikke
 Nysgjerrige mod Døren dreies om,
 Og Alle skyndsomt til hinanden nikke,
 Thi endelig engang dog Kisten kom.
 Ak det er Skade, Liget seer man ikke!
 Man maa tiltakke ta'e med Præstens Dom,
 Med Ordet af den vidtberømte Taler,
 Der Homo's Bærd og Billed klart nu maler.

Han vinker — Sangerchoret falder ind
 Med et Farvel, som man den Døde lyder;
 Men da for dig, min Læser, svagt det lyder,
 Saa vend mod Kirkegaarden nu dit Sind!
 Vil du som jeg, vi over Volden skyder
 Igjennem Porten ud, i Veir og Wind;
 Vi Jordepaakastelsen tør ikke miste,
 Vi Alting maae ha'e med her til det Sidste.

Det var i rette Tid vi kom afsted,
 Thi alt iforveien Bedemanden fører.
 Herfrem ad denne Sti! Til Gravens Bred
 Igjennem Kirkegaarden den os fører.
 Der see vi Kors ved Kors, som Hjertet rører,
 Og her den aabne Grav vi standse ved:
 Hvor dyb og mærk! Er Homo først dernede,
 Kan han om Dagens Sollys længe lede.

Hvortil de Arbeidsfolk, som hiſt omringe
 Den ſtore Steen, der ligger endebendt?
 Al, det er Homo's Marmormonument,
 Som Jense her iforveien ud lod bringe;
 Hans Venſkab lod itide Meislen klinge,
 At Bennens Grav ei vorder ubekjendt.
 See, hvilken Steen! Den Mand kan ſove rolig,
 Der ſligt et Dag ſaaer over ſlig en Bolig.

Men tyſ! Bag Hæſken hiſt af Berberisſer
 Det lange Sørgetog nu ſkimtes kan.
 Paa Pladsen rundt den vimſe Graver biſſer,
 Og Kiſten ſættes paa det gule Sand.
 Liighærerſkaren langſomt ned den biſſer,
 Mens Præſten ſtiger op paa Gravens Rand;
 Han blotter ſin Kalot, ſaa ſort ſom Matten,
 Og Alle ſee med ham — tilbunds i Hatten.

Al Graveren han la'er ſig Spaden gibe,
 Og ſiger, medens Jord han kaſter paa,
 De Ord, der Kiſtens hule Lyd oplive:
 Al Jorden taget, ſkal til Jord du blive,
 Og atter ſkal af Jorden du opſtaaе! —
 Enhver af Følget op til Graven maa;
 Til Kiſten med den Tanke ned man kikker:
 Na gudſkelov, at jeg der ikke ligger!

I Hui og Hast man Hullet faster til,
 Og iilsomt hjem til Byen Alle tage,
 Som fra et langtudtrukket Skuespil;
 Kun Jensen med sin Trostak og sin Klage
 Blandt Folkene ved Stenen bli'er tilbage,
 Og til den Edle vi os slutte vil.
 Med egen Haand han hjælper dem at lægge
 Paa Bennens Grav det hvide Marmordække.

O Venstabs sidste, rørende Bedrift!
 O hellige Trostak, som ved Graven sværmer!
 Der ligger Stenen nu, som Homo skjærmer
 For Verdens Nød og onde Tungers Gift.
 Hvor smukt, naar man fra denne Kant sig nærmer,
 Imøde lyser os med gylden Skrift:
 Her hviler Adam Homo med den blide Aand,
 Baron, Geheimraad, Ridder af det hvide Baand.

Elleve Sang.

Nu sige Helten vi Farvel, min Læser,
Thi denne Verdens D han har forladt,
Hvor Arven af hans Feil og hans Fadaiſer
I Sikkerhed blandt Slægten ud er ſat.
Hans Planer Binden bort ſom Væner blæſer,
Hans Tyder ſluges af den ſorte Nat,
Han ſelv til tolvte Sang i Graven ſover,
Og derfor nu til Alma gaae vi over.

Hvordan er ſiden ſiſt det hende gaaet?
Hvad i den ſtille Bolig gjør vel hun,
Som nylig hos den Døende har ſtaaet,
Og luſt hans Dine til det lange Blund?
Hion eenſom og bedrøvet og nedſlaaet
Hun ørkeſløs i Hjemmet ſidder kun,
Og lader ſine ſtride Taarer flyde,
Før Mindets bittere Sødhed ret at nyde?

Ak nei! Hvor gjerne hun endogsaa vilde
 I Sorgen hvile sig, det gaaer ei an;
 Thi altfor meget har hun at bestille,
 Til at med Haand i Skjød hun sidde kan.
 Fra tidlig Morgen indtil Aften silde
 Hun stræbe maa, for snart at faae istand
 Det Arbeid, som fra Folk er hende stiftet,
 Men som har urørt nu saalænge ligget.

Imens hun selv paa Hospitalet var,
 Den fine Vask har hobet sig herhjemme,
 Og uden Ophold maa den gøres klar,
 Da Folks Forventning hun vil ei beskæmme;
 Thi Alma er tilaars, man ei maa glemme,
 Hun sine Pligter og Principer har,
 Og har man dem, man i sit Værk vedbliver,
 Indtil af Haanden ud det Døden river.

Ved Skinnets af det første Daglys straal
 Hun derfor og ved Bordet ned sig sætter,
 Behandlende med Naal og Traad og Saa
 De fine Damers Strimler og Manchetter,
 Halskraver, Kapper, Kjoler og Corsetter,
 Med andre Varer af det samme Slags.
 Altting skal eftersees og repareres,
 Før det til Vaskerballen tør leveres.

Den halve Dag staaer over den hun bøiet,
 Utrættet ved sin Gjerning og sit Slid,
 Med hvert et Stykke gjørende sig Flid,
 Og vogtende sig for at skade Tøiet.
 Vil sig en Taare trænge frem i Diet,
 Kaaer til at viske bort den knap hun Tid;
 Thi Dieblikket maa' i Flugten gribes,
 Da der skal stives, stryges, kruses, pibes.

Saa travl gaaer Dagen, for hvis Bryderi
 Gi meer som fordum Natten trøster hende;
 Thi før, naar Dagens Gjerning var forbi,
 Var og med hrer Bekymring det tilende;
 Da kunde Hvilen hende Tanker sende,
 Hvorved hun i sit Mag sig solte fri,
 Og neppe var ved Sengen Lampen slukket,
 Før Sovnen hendes Die havde lukket.

Men anderledes nu. Er Nat det blevet,
 Er af sin Møie Legemet først træt,
 Da kræver dobbelt hendes Sjæl sin Ret
 Til Mindet, som med Magt kun er fordrevet;
 Da træder frem paany brad hun opleved,
 Da staaer den hele Nat, af Livet mæt,
 Hun i det aabne Vindue — mod den blendende
 Septemberhimmels Glands sit Die vendende.

Mens trindt om hende Mørket Jorden gemmer,
 Og Sønnen dækker Livet med sit Bind;
 Mens Kulden gjennemgitter hendes Lemmer,
 Staaer hun med drømmende, bevæget Sind,
 Og lytter, som til fjerne Landestemmer,
 Til hver en Susen af den sagte Vind.
 Omgiven rundt af det Uendelige,
 Hun løsnet føler sig fra Størets Rige.

I Svælget bag den lyse Stjerneklare
 Fordyber speidende sig hendes Blik,
 Om ei det dog var muligt at erfare,
 Hvad Dei de hedsfarne Sjæle gif;
 I disse Kloder, tindrende og klare,
 Hun seer de Boliger, de Døde fik,
 Og ved saamangen Stjerne hun sig spørger,
 Om der han boer nu — han, for hvem hun sørger.

Saa staaer hun Nat for Nat, mens Dag for Dag
 Hun sine Kræfter paa en Gjerning sætter,
 Der vil behandles som en vigtig Sag.
 Men gjennemisnet af de kule Nætter,
 Og hvileløs om Dagen, let man gjetter,
 At Dag for Dag hun bliver mere svag;
 Ja hende selv det er, som om hun vidste,
 At dette Arbeid her var hendes sidste.

Med desto større Iver hun det gjør;
 Men da for endt hun Værket maa erkjende,
 Da Tviæt sees med Sneens Glands at blende,
 Og er i alle Dele som det bør:
 Da er med hendes Kræfter det tilende,
 Og dog sin Byrde hun ei lægge tør;
 I Byen rundt maa selv sin Vask hun bære,
 Skjøndt disse sidste Skridt faldt hende svære.

Knap var i Aftenmørket hjem hun vendt,
 Hør træet, som ved en Gang af mange Mile,
 Hun strax paa Sengen lagde sig til Hvile
 Med Følelsen, at nu var Livet endt.
 I Feberdrøm saae Matten hun henile,
 Ei mindste Sovn blev hendes Døie sendt,
 Og reent af Dødens Mæthed overvunden,
 Laa som med Lænker hun til Leiet bunden.

Men ikke lang Tid hun om Frihed ledte,
 Ikkun i fire Dage syg hun laa;
 Den femte Dag, da Nabokonen Grethe
 I Morgenstunden ind til hende saae,
 Og med den Lædskedrik, hun tilberedte,
 Og med sin vante Morgenbilsen: Naa,
 Hvor gaaer det, Jomfru? sig mod Sengen dreied,
 Laa hun med foldede Hænder død paa Leiet.

I Stilbed var fra Jorden bort hun dragen;
 Fra Tødens Strid, der varede saa kort,
 Var hun til Fredens Bolig gaaet bort,
 Just efter Homo's Liigfærd Ugedagen.
 Men Nabokonen tog saa nær sig Sagen,
 Det tyktes hende smerteligt og haardt,
 At hun saa brat var adskilt fra den Gode,
 Med hvem hun Dør om Dør saalænge boede.

Hun havde hjulpet Alma til det Sidste,
 Og heller ikke nu hun hende sveg;
 Hun strax gik ud og fik bestilt en Kiste,
 Og det en god forsvarlig en af Teg.
 Saameget dog var efterladt, hun vidste,
 Saa høit af Meublerne Beløbet steg,
 At en Begravelse der kan besørges,
 Saa rundt i Nabolavet det skal spørges.

Knap bragte Kisten man, før derfor Grethe,
 Som havde skuret, og gjort Stuen tom,
 Sig til at pynte Værelset strax beredte.
 Men her dog i Forlegenhed hun kom;
 Skjøndt begge Hyldeerne blev efterseete,
 Skjøndt der blev ledt og søgt i hvert et Rum,
 To sorte Kjoler kun opdaged Blikket,
 Og klæde Værelset sort, sig dog ei skikked.

Med spændt Forventning aabned hun Commoden,
 Men næsten meer end før hun skuffet bli'er;
 Den første Skuffe fuld var af Papir,
 Og med et Suk hun haabløs strax forlod'en.
 Hun udtraf nu den anden, nærmest Foden,
 Og i et Glædesraab hun Lust sig gi'er.
 Der laa — men paa sit Syn hun neppe stoler —
 Der laa en Krands af konstige Fioler!

Der laa en heel fuldstændig Baldragt jo!
 Af Viol en Kjole, som lidt guul er bleven,
 Men hvoraf ei den mindste Stump er reben;
 Et Livbaand — et Par hvide Silkeskoe;
 En Perlesnor — af Alunshandsker to;
 Kort sagt, der laa den Dragt, der er beskreven
 Som Almas Baldragt i den femte Sang,
 Da hun med Adam mødtes første Gang.

Hun som et Minde Dragten havde sparet,
 Betragtende den tidt med Velbehag,
 Indtil hun endelig paa Sorgens Dag
 Den under Laas og Lukke dybt forvared.
 Men Grethes Pande synlig sig opklared,
 En saadan Stads var efter hendes Smag;
 Hun samlede Alting sammen, og sig skyndte
 Sin fjære Jomfru som til Bal at pynte.

Da dermed hun var færdig og ei Miere
 Alt ordne var i hver en Kant og Krog,
 Begyndte Ruderne hun at polere;
 Men eftersom Arisen til ei slog,
 Maa nu Commodeskuffen Stof levere.
 Hun Haandsfuld efter Haandsfuld deraf tog,
 Hun ødsled med Papir meer end hun burde,
 Thi Grethe vidste ikke hvad hun gjorde.

I sin Uskyldighed og travle Hast
 Hun drømte ikke om, at Almas Minde,
 I hele Tanke-Liv, var sluttet inde
 I denne Skuffe, som hun tømte fast;
 Alt her endnu var Følelser at finde
 Af Hjertet, som i Døden nylig brast:
 Nei, Grethe Skuffens Indhold aned ikke,
 Thi ellers havde vist hun Alt ladt ligge.

Nu greb med Hænderne hun vildt deri,
 Og Minder fra en Fortid, rig paa Klage,
 Begyndte Breve, der var holdt tilbage,
 Gul, der ved Lyrens Klang var løste frie,
 Betragtninger, som Frugt af ældre Dage,
 Kort: Tanke, Følelse og Phantasi —
 Alt offred Grethe her til Neenheds-Guderne,
 Men deilig klare bleve ogsaa Ruderne.

Dog hvortil hjalp det? Dagen er tilende,
 I største Hast sin Praas hun stikker an,
 For rundt paa Vægen Lysene at tænde;
 Thi snart fra Nabolabet ventes kan
 De Qvinder, der indbudne var af hende,
 For Alt at see, hvad her er bragt istand.
 Een efter Een paa Gangen kom tilstede,
 Og ind i Stuen Grethe bad dem træde.

De stod som slagne — hvilken Glands og Pragt
 For Fattigfolk, hvis Blik i Mørket samler!
 Der — midt paa Gulvet — paa to sorte Skamler,
 Om hvilke Blomsterpotter holde Vagt,
 Staaer Kisten, hvorum Sværmen tæt sig samler.
 Bestraalt af Lyset, i sin hvide Dragt,
 Med blaa Fiolfrands, der sørgmodig smiler,
 Med Roser i sin Haand den Døde hviler.

Hvor er hun smuk at skue! Reent forsvunden
 Er hver en Fure, hun af Tiden fik;
 I Dødens Bad hvert Sorgens Træk forgik,
 Og atter Ungdoms-smilet sees om Munden.
 Den unge Alma er tilbagevunden!
 Ja, som hun hviler her med lufte Blik,
 Kun lidt til Eiden væiende sit Hoved,
 Hun ligner fast et Barn, der ind er sovet.

Den hele Kreds bevæget blev derved;
 Sig Alles Blik mod dette Nafn vende,
 Som de Beskuende et Gjenskin sendte
 Af en uendelig og evig Fred.

De syntes at saa godt de hende kjendte,
 Hun havde boet blandt dem paa dette Sted,
 Og skjøndt hun leved for sig selv i Stilhed,
 Hun dog saatidt dem havde hilst med Mildhed.

Saa stod om Kisten Nabolabets Qvinder —
 Men du, min Læser! du som ønsker, at
 Du paa den Skuffe kunde nu faae fat,
 Der nylig opfyldt var med Almas Minder,
 Og hvori sig en Nest endnu befinder:
 Følg du med mig, og modtag denne Skat!
 Jeg samlede Stykkerne saagodt jeg evned,
 Men det er ikke Stort, hvad Grethe levned.

I trende Samlinger dig skjenkes her
 Hvad der af Almas skrevne Ting blev sparet,
 Hvoraf en Deel fra hine Tider er,
 Da hun sin Elsters Troløshed erfared,
 Mens den Deel, hvori Livet hun sig flared,
 I Tid og Alder ligger mere nær.
 Det Hele, som kun et Fragment er vorden,
 Meddeles her i chronologisk Orden.

I.

100-443887-100

100-443887-100

CONFIDENTIAL

[illegible]

100-443887-100

1954

CONFIDENTIAL

ONE COPY

CONFIDENTIAL

DATE: 11/11/1964

2014-01-01

100-443887-100

100-443887-100

100-443887-100

100-443887-100

100-443881-100

10-10-68

[illegible]

THE

100-443887-100

RECEIVED

NO-10

100-443887-100

100-443887-100

Du skriver ei — Forventning ei du fjender:
 Den Tilstand, hvori Sjælen har sig knyttet
 Til hvad der i det Fjerne bort er flyttet,
 Til hvad man Dag og Nat sin Tanke sender.

I Febertørst man efter Budskab brænder,
 For Drets Sands har Livet selv man byttet,
 Det er som om man anspændt lytted, lytted,
 Og desto meer, jo mere Haabet ender.

Den Visshed, som det sidste Haab udslukker,
 Til hiin Afssindighed da fører enten,
 Der yttres sig som evig grundløs Benten;

Eller den Sjælens indre Dyb oplukker,
 Hvori fra Dagens-solbestraalte Rige
 Til natligt Bjergmandsliv man ned maa stige.

Her staaer det — i min Haand jeg holder Brevet,
 Det Allersørgeligste nu jeg veed;
 Paa alle Tivblens Spørgsmaal kom Bescd,
 Det er forbi, forbi — her staaer det skrevet!

Fra Tordenskyen Lynet har sig revet,
 Midt i min stolte Bygning slog det ned,
 I Luer op gaaer al min Herlighed:
 Hvad jeg har drømt og haabet og oplevet.

Men hvor er Armod's bittre Død, jeg frygted,
 I dette Tilflugtssted, saa fast og trygt,
 Hvorhen fra Undergangen jeg er flygtet?

Jeg sidder her jo i den brandfri Kjelder,
 Af min Grindrings faste Grundmuur bygt,
 Og mine Skatte jeg endnu jo tæller.

Unyttig Stræben! Kraften er forbi!
 Har i en Andens Liv man sit begrundet,
 Har til et Menneske man ret sig bundet,
 Man mægter ikke meer at worde fri.

Forgjæves kæmper jeg — min Phantasi
 Beständig former hvad der er forsvundet;
 Men han, i hvem jeg før har Livet fundet,
 Er nu det Dødningsstriin, jeg hviler i.

Jeg boer i ham, men frit jeg aander ikke,
 Jeg kalder, men man hører ei min Stemme,
 Jeg speider — Alt er Nat for mine Blikke.

Endnu med Livets Følelse begavet,
 Det kolde Hjerte kun jeg kan fornemme,
 Hvori jeg ligger levende begravet.

Daarende Haab, som nu vugger
 Midt i Fortvivlelsen atter mit Hjerte:
 Efter den bittreste Smerte
 Op som en lysende Stjerne du dukker!

Lysset dog trøster mig ikke,
 Aldrig min Glæde tilbage det bringer;
 Mørket, hvis Dyb mig omringer,
 Skuer jeg truende for mig at ligge.

Styrtet i Hardybets Bølger,
 Døer man ei strax, skjøndt man strider forgjæves:
 To Gange op man jo hæves,
 Før man med Strømmen til Afgrunden følger.

Høit i din Salighed sidder
 Gud du histoppe, mens smertebedøbet,
 Knuget og bøiet i Støvet,
 Her for dit Blik jeg som Ormen mig vrider.

Mon dig til Velbehag stemmer
 Skabningens Smerte, hvis Træf sig affløre?
 Mon med en Musikers Dre
 Sukket, det kvalfulde, kun du fornemmer?

Mon det er Kunstnersandsen
 Som med min Lidelse her dig forsoner?
 Passer til Himmelens Toner,
 Til dens Accorder, maaskee Dissonansen?

Som naar den skyblevne Ganger,
 Føgende Nidsken, beroliges atter,
 Da gjennem Slaget den fatter
 Rytterens Villie, som Stilhed forlanger:

Saa er, o Gud, det min Lindring,
 Alt, om end ikke min Bøn dig nu rører,
 Du den alligevel hører,
 Du den bevarer i evig Grindring.

Om end saa haardt du nu slaaer mig,
 Du er dog nær! selv dit Slag er mig Borgen;
 Du er dog hos mig i Sorgen,
 Du i min Nød dog tilfulde forstaaer mig!

Suf, som hver Tanke bevinger,
 Hvor er den Kraft, som Jer holder i Tømme?
 Sorger, som over strømme,
 Hvor er den Magt, som jer Heflighed tvinger?

Floden, der bruser og skummer,
 Gjennem Canaler jo flyder saa stille;
 Klare som Perler jo spille
 Mosede Bænde, som Springrøret rummer.

Konsten til Hjælper jeg faarer!
 Den skal Naturen, den vildfarne, rette;
 Den skal i Trøst mig omsætte
 Længselens Klager og Gensomheds Taarer.

Sangfuglen over mig hæved,
Træet jeg var i dets kraftige Leven;
Hvor er den Freidighed bleven,
Hvormed jeg eengang mod Himlen mig hæved?

Glæden er flygtet, og Hvilen
Skuffer mit Sind og mit søgende Dje;
Ewig jeg ned maa mig bøje,
Som over Skovdammen Grædepilen.

Livet, der fordum fremstilled
Klart sig for Synet og Glæde mig skabte,
Himlen, jeg over mig tabte,
Søger jeg nu i det omslørte Billed.

Aldrig hans Ord kan jeg glemme!
 Aldrig den Lykke, hvorom de fortalte!
 Kjærlig ved Navn han mig kaldte,
 Da som et Echo først vakte min Stemme.

Her, hvor mig Gensomhed dækker,
 Er jeg kun Fjeldet, det lydløse, stille;
 Svare som fordum jeg vilde —
 Nøsten er borte, der Gjenlyden vækker.

Stemmen mig blev til et Minde,
 Dybest i Fjeldbryttet sidder den fangen;
 Ingen den løser, og Klangen
 Evig i Hjertet nu slutter jeg inde.

Landed i Ungdommens Dage
 Vi paa det Oland, hvor Kjærlighed throner,
 Aldrig til Fastlandets Zoner,
 Hvorfra vi styred, vi vende tilbage.

Selv om vort Haab os beskæmmed,
 Selv om vi Lundene tillukte finde,
 Land maae vi kæmpende vinde,
 Selv har vi Veien os spærret til Hjemmet.

Hjertet fra det vi bortvendte;
 Helten vi ligned, der drev en af Gren,
 Dengang han landsatte Hæren,
 Skibene bag sig paa Kysten opbrændte.

Sange, som lifligt mig flinge!
 Sange, hvis Vinger af Toner jeg støbte!
 Ved I hvor dyrt jeg Jer købte,
 Hvad det mig kosted, saa vidt Jer at bringe?

Prisen Jer Fuglen kan lære,
 Den, hvem den selsomme Drift blev indpodet:
 Det er med Hjertebloodet
 At Pelicanen maa Ungerne nære.

Frem af det saarede Hjerte
 Tankerne strømme, mens jeg mig forbløder:
 Det er med dem jeg Jer føder,
 Tonende Børn af den dæmpede Smerte!

Som under Solnedgang Kysten
 Og Feberfulde betager Naturen,
 Engen og Ugersfuren
 Dampe, mens Taager opstige fra Kysten:

Saadan fra Glæde til Smerte
 Bærende føle vi Overgangen:
 Sjælen af Frygt holdes fangen,
 Zitteren og Uro bespænder vort Hjerte.

Først naar med Glæden sig fjerner
 Kampen i Sjælen, vi hilses af Freden;
 Først naar Dagsolen under er gleden,
 Stige, mens Taagerne synke, de evige Stjerner.

Trøst er ved Moderbrystet!

Barnet, saalænge det fra ikke vænnes,
 Hvad der endogsaa det hændes,
 Altid og fuldelig der bliver trøstet.

Skintrøst som Børne vi bruge,
 Arbeide, Nydelse, selvgjorte Pligter:
 Trøst, der bestandig dog svigter,
 Som naar paa Fingeren Børnene suge.

Atter til Børn maae vi blive!
 Atter vi til — til en Fader — maae vænnes:
 Trøsten fra ham maa os sendes,
 Næring og Hvile han ene kan give.

Roser, saa farvede, friske,
 Yndigt I blomstre fra dustende Hækker!
 Ønsker, som Hjertet udfækker,
 Lislige Ord I vort Dre tilhviske!

Lidt dog af Indhold I eie!
 Hundred Pund Roser jo samles tilhobe,
 Kun for en eneste Draabe
 Rosenolie at bringe tilveie.

Ik, og hvormange, hvormange
 Ønsker maa ikke vort Hjerte opgive,
 Blot for at kalde tillive
 Sukket, de himmelske Magter forlange!

Just som de stivfrogne Snoge,
 Længst under Løvfaldet bragte til Stilhed,
 Ved en Octobersols Mildhed
 Altter fremlofkes af Huller og Kroge:

Saa, ved et Smil kun af Lykken,
 Luner, som flygted for Skjæbnen, der trued,
 Feil, som den bittre Nød kued,
 Daarlige Tanter, vi længst vendte Ryggen.

Blendes vi da ved hver Straale?
 Skal vi bestandig da tugtes og tvinges,
 Bøies, ydmyges, forringes,
 Før vi den ringeste Glæde kan taale?

Naar man ved Mennesker hænger,
Potteplanten, den fjælnе, man bliver;
Savner man Pleie, man bliver,
Altid til Røgt og til Hygge man trænger.

Røbet mit Ly og opreben
Netop da Blomsten begyndte at skrante,
Udter til Frilandsplante,
Udsat for Storm og for Frost, er jeg bleven.

God jeg nu deler med Brimlen,
Veirliget som det kan falde jeg tager,
Skyen hen over mig drager,
Solskin og Regn jeg kun venter fra Himlen.

Tidlig vi Mennesker ære,
 Opad som Smaa til Forældre, vi skue;
 Siden Beundringens Lue
 Konger og Helte og Kunstnere nære.

Verden vor Hylding da kræver,
 Virak vi bringe hvad Storhed bebuder,
 Indtil vi selv vore Guder
 Plyndre, naar Tiden Fortryllelsen hæver.

Hvad vi fra Mennesker tage:
 Tillid, Beundring, Kjærlighed, Ære,
 Vi til det Offerbaal bære,
 Hvormed vi Gud vil alene behage.

Hjemad Soldaterne trække,
 Foden, den støvede, Steenbroen slider;
 Foran Musikken dog skrider,
 Fører med klingende Spil den bølgende Række.

Folkene Spillet opliver,
 Længden af Veien den Enkelte glemmer;
 Styrke til kraftløse Lemmer,
 Glæde til modløse Sjæle det giver.

Billed af Menneskeheden,
 Ført af den evige, styrende Tanke!
 Den, hvoraf Hjerterne sanke
 Mod og Begeistring til Vandring herneden.

Du lille Fugl, som hopper om saa let,
 Hvis muntre Qviddren møder nu mit Dre,
 Hvor du forstaaer din Gjerning glad at gjøre,
 Skjøndt du er omsnoet af Instinctets Net!

Tro i dit Dagværk, bli'er du aldrig træt
 Ved Korn og Straa til Neden hjem at føre;
 Vi Mennesker, som os i Frihed røre,
 En saadan Trost kan ei begribe ret.

Fri som en Fugl! ja dette Maal os stilles.
 Hvor gjør dens Liv vor Lydighed tilskamme!
 Hos den fra Budet Lysten aldrig skilles.

Fri som en Fugl! naar fyldt som den af Iver,
 Hvert mindste Vink fra Gud os kan opflamme,
 Og til Instinct os Lydigheden bliver.

O travle Liv med Arbeid og med Møie
 Fra tidlig Morgen indtil Sol gaaer hjem,
 Med Pen og Pensel, Naal og Glatterem,
 Med Vask og Strygning, som vil passes nøie:

I Støvet tidt vil Sjælen ned du bøie,
 Vil standse Tanken, naar den iler frem
 Imod det himmelske Jerusalem,
 Mod Livet og mod Glæden i det Høie!

Min Trøst Soldaten er, der fjæk og hærdet
 I Løbegraven Tjeneste forretter,
 Arbeidende sig fremad uforfærdet.

Engang han færdig er med Veiens Banen,
 Stormstigen da til Fæstningen han sætter,
 Og trænger ind og svinger Seiersfanen.

Hvor langt dog Haabet i vor Ungdom rækker!
 Saa vidt som Synet og dets Grændse naaer;
 Af det sin Fylde hele Livet faaer,
 Der paa dets brede Basis ud sig strækker.

Men meer og meer sig denne Basis trækker
 For Diet sammen, mens man fremad gaaer,
 Og alt som den indknibes Aar for Aar,
 Indskrumper Livet med, som den bedækker.

Tilslidst den til et enkelt Punct er bleven,
 Og med Forundring, naar vort Løb er endt,
 Vi skue Resultatet af vor Leven:

I Haabets Sted, udstrakt mod hver en Side,
 Staaer nu for os, som Livets Monument,
 Resignationens faste Pyramide.

Kun Haabets Væld i Sjælen Liv frembringer,
 Naar Alt opgives, vi ei leve kan;
 Resignationen bag sin Klippes Rand
 Det bundne Haab til evig Hvile tvinger.

Da standser Livet — Døden os omringer,
 Vor Sjæl forsmægter i det øde Land,
 Og ingen Moses slaaer af Klippen Vand,
 Og rører Stenen, saa at Kilden springer.

Med eet Slag skeer det ikke meer herveden;
 Men dog Miraklets Hjælp os Gud tilbyder
 I Sjælens sidste Kraft, Taalmodigheden.

Den virker ufortøden, skjøndt saa stille;
 Den haarde Flint den langsomt gjennembryder,
 Og frem i Draaber pibler Livets Kilde.

O Haab, som skuffer naar vi see tilbage,
 Som altid troes, naar fremad gaaer vort Blik,
 Som love, men ei holde har for Stik,
 For hvilken Aand, o Haab, skal jeg dig tage?

Saa trostende kan Løgnen ei bedrage!
 Endskjøndt dit Udsagn aldrig holder Stik,
 Du selv maa være sand; i dig vi fik
 En evig Glædes Pant midt i vor Klage.

Jå du, som skuffer mig fra Stund til Stund,
 Dig vil jeg troe! Dit Løfte vil jeg mindes!
 Din Himmel er, skjøndt intet Die saae den.

Saa peger en Magnetnaal ogsaa kun
 Hen i den Retning, hvor Magneten findes;
 Uendelig forlængt, den vilde naae den.

Naar Invaliden sig paa Leiets vender,
 Mens i den gamle Skramme det ham stikker,
 Ham Kampens vilde Syner Drømmen stikker,
 Og Kugleregns Lyd paany han kjender.

Igjen det i det trufne Lem ham brænder,
 Igjen han i sit Blod paa Marken ligger;
 Og Smertens bittre Skaal som før han drikker,
 Ved Amputering under Lægens Hænder.

Saa gaaer det mig, naar Alt er paa det Bedste;
 Et Ord, et Bink behøver kun mit Hjerte,
 Og alle gamle Sorger strax det gjæste.

Det Frugten er af Kampen og af Striden!
 Den gamle Bunde la'er sig ei forsmerte,
 Men hvem er modig dog som Invaliden?

Hvor kort en Sommer har vort kolde Nord!
 Og dog jo Somrens Navn bestandig høres:
 Til Sommer vore Planer skal udføres!
 Til Sommer reise vi og gaae ombord!

Til næste Sommer! er det fælles Ord,
 Der lyder hvergang Haabets Streng berøres,
 Selv naar af Vintertaagen Solen fløres
 Og Eneen farver hvid den frozne Jord.

Ikkun i Høst ved Somrens Tab vi sukke;
 Men knap om vore Fødder rasler Løvet,
 Før atter Sommerdrømme Hjertet bugge.

Hvi over Vintrens Barighed da flage,
 Naar Haabet holder fast hvad Tiden røved,
 Og Tanken dog har Sommer alle Dage?

Naar rigtig man har leet af Hjertens Grund,
 Et lille Suk fra Brystet høres atter,
 Ret som man selv fordømte denne Latter,
 Hvori sig Sjælen frigjør for en Stund.

Det er som man af Skole skulded kun,
 Idet saa heftig Glæden man omfatter
 Og Sorgens Folder i en Verden glatter,
 Hvor Korsets Byrde først gjør Sjælen sund.

Men hvi blev Latter Mennesket da givet?
 Hvad gavner den vel os, der her skal røres
 Til Taarer ved den jordiske Tragedie?

Dens Tid ei kommer, førend endt er Livet,
 Før bleven til et Frihedsskor den høres
 Som Jubel ved den himmelske Comedie.

O Lørdagsaftens Glands, som tidt mig blendte!
 Hvor travlt det hele Nabolag nu har:
 Rundtom Beredelsen jeg bliver vaer
 Til Søndagmorgens Fryd, som er ibente.

Bed Gadeposten Vand nu Alle hente,
 Der vaskes Vinduer og der skures Kar,
 Og hver, af Sit optagen, meer ei ta'er
 Forargelse af Venner og Bekjendte:

O Lørdagsaften, som gjør Alle lige!
 Din Færd for Livet og for Alle gjelder,
 Der mod en evig Søndagsglæde hige.

Og spotter man din Færd, saa agt ei Torten;
 Skjøndt i din Gjerning du som Ueslet træller,
 Du løster dog dit Hoved høit som Hjorten.

Hvor mange svundne Aar alt bag mig ligge!
 Hvor fjern min Ungdom og dens friske Aar!
 I dag paany der aabner sig et Aar,
 Og fremad drages atter mine Blikke.

Jeg tænker paa Kamelen, der at drikke
 Kun eengang før den lange Vandring faaer:
 Igjennem Sandets Ørkener den gaaer,
 Og dog den styrter ei, forsmægter ikke.

Som den har ogsaa jeg af Kilden drukket,
 Der kan den indre Tørst for lang Tid stille,
 Naar Tørsten eengang er tilfulde slukket.

Igjennem Livets Ørten frem jeg traver,
 Mens bag mig ligger Kjærlighedens Kilde,
 Og for mig Dødens palmesmykte Haver.

II.

Vi dyrke Gud, naar i os selv vi ploie
 Naturen ned, saa det Guddommelige,
 Saa Naadens Spire kraftig frem kan stige;
 Men hvormed tjene vi den Evighøie?

Hvad trænger han til os og til vor Møie?
 Han skabte Verden ved sit Bliv at sige;
 Dog kan vi fange Sjæle til hans Rige,
 Og denne Tjeneste har Gud for Die.

Han bruger os, som Jægeren benytter
 Den tamme Elephant og Loffeduen,
 Hvor ei til Gavn er Snaren eller Buen.

Til denne Tjeneste vor Løn sig knytter,
 Den Løn, hvorefter alle Hjerter tørste:
 Tilbedelsen — det Saligste, det Største.

Fuldbragt Forsoningen har Christi Død,
 Og Evigheden frem hans Offer bærer;
 Guds Kjærlighed til os det evig nærer,
 Dog Seglet for Mysteriet Ingen brød.

Men Frelsens Budskab ud i Tiden lød,
 Forløsning end den hele Jord begjærer,
 Og end som Mester, Hjælper, Læge, Lærer,
 Staaer Kristus midt i Menneskenes Nød.

Forsoneren, der Verdens Synd kan dølge,
 Der Straffen bære kan i Alles Sted,
 Er ei i stand vi til at efterfølge;

Men Frelseren tør ikke lades ene,
 Han vil at vi skal tage Korset med,
 Og hjælpe ham, lig Simon fra Cyrene.

Forunderligt! Ved Lastens Træf vi blegne,
 Vi for den Falskes Ord slaae Diet ned,
 Og see vi Trostak, der sin Løn ei veed,
 Fornemme Fred vi paa en Andens Begne.

Kan fremmed Skyld og Bærd vi os tilregne?
 Og gives der maaskee bag Gravens Bred
 En sælles, stor Almeen-Sambittighed,
 Hvis Birken spores alt i Støvets Egne?

Dens Stemme spirer skjult i hvert et Bryst,
 Skjøndt sjelden her, hvor hver har nok at gjøre
 Med sin Sambittighed, vi klart den høre.

Men naar den høres, lærer os dens Røst:
 At med hverandre vi maae staae og falde,
 At Palmen rækkes Ingen eller Alle!

Kan Væsner, som er skabte, modstaae Gud,
 Og hvilken Udgang faaer tilsidst da Striden? —
 Den Onde har sin Frihed, han har Tiden,
 Og Seirens Tid for Gud han trækker ud.

Men Gud, som ikke kjender Tidens Tvang,
 I Evighedens Dyb sig ind begiver,
 Og ved den Tomhed, der tilbage bliver,
 Gjør netop Synderen han Tiden lang.

Hvad nytter dennes Trods? Hvad hjælper Breden?
 Ham med hans eget Naaben rammer Gud;
 Og trak end Tiden han bestandig ud,
 Hans Modstands Grændse dog er Evigheden.

Hvorfor Dæmoner Mennesker besætte? —
 Mon ei fordi de, fjernede fra Gud,
 Og viste bort fra ham i Mørket ud,
 Selv vilde Salighedens Tab oprette?
 Den Mandens Friskhed, Frodighed og Kraft,
 De før i Herligheden havde havt,
 Det Væld af Liv, de forhen sølte stige,
 De stoled paa som Hjælp i Mørkets Nige;
 Men denne Rigdom, som de regned paa,
 Ved første Greb dog sammensmeltet laa.
 Den Fylde, som uendelig de drømte,
 Fra Livets Kilde dem ei meer tilstrømte;
 Dens Væld var standset — tørret i dem selv
 Til Bunden var Lyksalighedens Elv,
 Og Alt, paa Mindet nær, for dem var omme.
 De sølte sig paa eengang golde, tomme,
 Og med Forførdelse nu greb dem først
 Den vilde Hunger og den hede Tørst:

Det friske Liv de maatte ha'e tilbage,
 Den tabte Fylde — men hvorfra den tage?
 Da (som en Hovjagl spreidende seer ned)
 De skued Menneskets Naturlighed,
 Der nyskabt, sorgløs, frisk og fuld og frodig,
 I Ungdomshaabets Kraft sig rørte modig,
 Og over den de styrtede sig vildt,
 For deres Tørst og Hunger at faae stilt;
 Thi selv — som det i Skriften om dem hedder —
 De vandre gennem øde, tørre Steder.
 De ville møtte deres tomme Jeg,
 De ville, knyttede til Sjælevrimlen,
 Med straalende Ansigt atter op i Himlen,
 I Fyldens, i Lyksalighedens Hjem.
 Beständig deres Savn dem driver frem,
 I deres Drk de føle sig forladte;
 Da Kristus drev dem ud af den Besatte,

Dg renset Menneskets Natur ved sin,
 De søgte Tilflugt i de fede Evin;
 De styrte sig i Søen fra dens Bredder,
 Alting af Angest for de tørre Steder.

Til Frelsen er kun Naadens Bei den rette;
 Dæmonerne, som anden Bei vil gaae,
 Som bryde ind og Sjælene besætte,
 For den forspildte Herlighed at naae,
 Kun Nøvere og Tyve kaldes maae.
 Men skjøndt for deres Værk dem Rum er givet,
 Og skjøndt de Tumleplads har her i Livet,
 De veed, at deres Magt en Ende faaer.
 De troe og skjælte, som der skrevet staaer.
 Hvor langt endog de Kampens Tid uddrage,
 Af sikkert Nederlag dog findes Spor
 I Regionens gamle Spaadomsord:
 Er du før Tiden kommen, og at plage?

„Om som en brølende Løve Djæbelen gaaer.“
 Hvad er Betydningen? — En Løve brøler,
 Fordi en indre Tørst og Trang den føler,
 Som kun med Blod at stille den formaaer.

En Løve smægter før sit Flok den naaer,
 Dens Gane tørres naar dens Bytte nøler;
 Saaledes Djæbelen først sin Attraa føler,
 Naar i sin Magt han Menneskene faaer.

Han Menneskets Naturlighed begjærer;
 I Kjød og Blod han grunde vil sit Rige,
 Udtørre Hjerter, for sin Tørst at stille.

Paa modsat Maade Christus ad sig bærer;
 Han søger Mennesket, det aandelige,
 Og quæger det med Ordet, Livets Kilde.

Ved Christi Seir er Djæblen overbunden,
 Og dog at friste jo endnu ham lykkes;
 Han virker fort — det Gode undertrykkes,
 Hvor var det muligt, var hans Magt forsvunden?

Ved Christi Seir til Kirken lagdes Grunden,
 Lig Djæblens Throne den af Sjæle bygges,
 Og for hver Sjæl der vindes, ud der rykkes
 En Steen af Thronen, som holdt før den bunden.

Mens Kirken stiger, Thronen sammen falder;
 Steenhjerterne, hvorover Djæblen kneiser,
 Faae Liv og skyde Angerens Krystaller.

Tilslidst, naar levende er alle Stene,
 Naar paa sin Kirke Kristus Spiret reiser,
 Er Thronen borte — Djæblen er alene.

Af Djævlens Fald gif Verdens Uro frem.
 Dengang han havde tabt med Lysets Hjem
 Det Hvieste, der til en Skabning gives,
 Det Liv, hvori Lyksaligheden trives,
 Og nu Fortvivlelsen angreb ham vildt
 Med sit fortabt, forspildt, fortabt, forspildt!
 Da — for af Naget ei at sønderribes,
 Og selv fortæres af et evigt Savn —
 Sin Qual han kasted ud i Verdens Favn.
 For Salighedens Billed at forjage,
 Forstyrrelsen tilhjælp han maatte tage;
 For det at drukne reent i Glemsels Flo,
 Usalighed han maatte skabe selv,
 I Undergangen Verden med sig trække,
 Forføre, friste, skuffe, ødelægge,
 Og flygtende bestandig for sit Jeg,
 Sit eget Bæsen i de Andres tabende,
 Sit eget Helved for de Andre skabende,

Ustadiq storme frem paa Mørkets Bei.
 I denne Djævlens Virkfomhed og Trængsel
 Er intet fugtigt Veemod, ingen Længsel,
 Thi aldrig qvæges han af Haabets Bad;
 Hans Sorg er som et visstent, løsnet Blad,
 Der uden Hvile hvirvles om i Vinden;
 Fortvivlelsen er som den tørre Vind,
 Der fremad, fremad driver kun hans Sind,
 Men evig tørrer Taaren bort af Kinden.

Naar eengang Naadens Kald de Faldne høre,
 Naar Ingen meer der gives at forsøre,
 Naar Djævlén ingen Verden eier meer,
 Hvori han rase kan, og selv sig glemme,
 Mens Andre Byrden af hans Qual fornemme;
 Naar eensom i det Helved han sig seer,
 Som for Alverden han berede vilde;
 Naar selv han i den Orken bliver stille,

Hvor Livet sig ved intet Spor betegner,
 Hvor — lig det golde Strøg i Afrika —
 Der Intet vore kan, da ei det regner,
 Og, omvendt, ingen Regn kan falde, da
 Der Intet vorer — naar i denne Tørke
 Nu Djæblen sidder, røbet Magt og Styrke,
 Og nødes til at vende Blikket ind
 I hvad han vilde flye: sit eget Sind;
 Naar efter en uendelig Udvidelse
 Han endelig engang sig samle maa:
 Da først vil Straffens Tid for ham opgaae,
 Thi da begynder først hans egen Lidelse.

Lyksaligt er, sig nysskabt at fornemme,
 Og føle sig i Haabets Paradiis;
 Men saligt er, sit eget Selv at glemme,
 Og skabe noget Nyt paa aandig Viis.

Til denne Dobbelthimmel vi os svinge,
 Naar for Tilværelsen vi takke Gud;
 Naar Hjertets indre Lovsang vi frembringe,
 Mens Livets Lyst i Toner bryder ud.

Dog hvis vor egen Røst vi da kun høre,
 Det gaaer os som det firdum Djæveln gif:
 Hans Stemmes Ekjenhed fængslede hans Dre,
 Og Vren af hans Lovsang Gud ei fik.

Han synger ikke længer — reent forstemte
 Er Glædens Streng, hvori Klangen laa,
 Og Hjertets Text, han over Sangen glemte,
 Forgæves søger han at komme paa.

Men naar i Himlen eengang Fuga synge,
Den store Fuga, der er Livets Lyst,
Hvor alle Stemmer i hverandre slynges,
Og hvor dog skjælnes skal hver enkelt Nøst;

Naar Gud, der fylder Alt, sin Lob skal høre
Som Toner af hvert Hjertes Poesi:
For Harmonien at fuldstændiggjøre,
Mon ikke Djævlens da faaer et Parti?

Paa Middelaldrens Borge, man fortæller,
 Stod Dandsen tidt og Gildet ovenpaa,
 Mens nedenunder, i den skumle Kjelder,
 I Lænker smægtende de Fangne laae.

Saadan sig Himmerige Mange drømte:
 De Salige sad høit i Herlighed,
 Mens nedenunder med Hulen de Fordømte
 I Mørkets Dyb en evig Pine led.

Hvem havde holdt det ud i Dandsens Brimmel,
 Hvis Fængslets Suk var trængt til Borgens Sal?
 Hvem kunde finde Freden i en Himmel,
 Hvor end man troede paa en evig Dval?

Dengang den rige Mand i Luen var,
 Og han til Lindring, da han piintes ilde,
 Med Fingerspidsens Draabe lædskes vilde,
 Gav paa hans Bøn ham Abraham kun Svar.

Hvi taug vel Lazarus, hvem Engle har
 Midt ind i Faderskjødet, i det milde?
 Han under Bønnen sidder ganske stille,
 Og trøstet selv, ei mindste Trøst han har.

Var han da ubarmhjertig? Ingenlunde!
 Men han saa dybt i Skjødet her sad gjemt,
 At ei den Piintes Nøst han høre kunde.

Kun Abraham med Dommen kunde svare.
 I Helved — kun til Lidelse bestemt —
 Kan Trøst og Lindring ei sig aabenbare.

Om de Fordømtes Tilstand læser jeg,
 At i det fjerne Mørke ud de lukkes,
 Hvor Ormen dør ei, Ilden slukkes ei.

Er d'et vor Sorg, at Ilden ikke slukkes,
 At Ormen ikke dør? Nei, Livets Tegn
 Er denne Pine, der tilbage vender,
 Der Mindets qvalte Blus paany antænder,
 Og danner mod en evig Død et Hegn.
 I denne Smertens Nat, foruden Lise,
 Endnu en Aand kan truende sig vise;
 Den urofulde Sjæl, som ei kan døe,
 Hvem Naget holder vaagen, mens den' skuer
 Ned i Fortabellsens den mørke Sø,
 Endnu ved Synet af en Dommer gruer.
 Den seer af Himlens Gud et omvendt Billed
 I Dybet af sit svundne Liv fremstillet;
 Den seer, betagen af sin egen Skræk,

En Skræffens-Mand, for hvem den sammen farer;
 Den seer en Gud, men som kun aabenbarer
 Sig under Hædnerens de grumme Træk.

Boer intet Haab i de Fordømtes Hjem?
 Hvem eier Magten, som betvinger dem,
 Hvem vækker Qualen op, som aldrig ender?
 Er Mørkets Fyrste Den, der Straffen sender?
 Nei, Fristelsen kun denne hører til;
 Han stiller Synderen paa Afgrundsranden,
 Men Straffen hører Gud til, ingen Anden!
 I den Fordømtes Indvold, lig en Ild,
 Lig Ormen, der bestandig gjenta'er Naget,
 Sin Bolig den Almægtige har taget,
 Thi som forfærdelig han føles vil.
 Den Livets Lue, hvoraf Alt sig nærer,
 Den Barme, hvoraf Hjerter gennemglødes,
 Den Flamme, hvoraf Saligheden fødes,

Fornemmes her som Ilden, der fortærer.
Men selv i den et Haab dog holder Stand;
Hvor stærk endogsaa blev den indre Brand,
Hvor dybt endogsaa den Fordømte skjælved:
Gud — Himlens Gud — udgjør jo selv hans Helved.

Vi ligne Døden ved et Sædeforn,
 Som lægges ned, til atter op det skyder;
 Ved Puppen, som det Hylster gjennembryder,
 Hvori dens Liv var spundet ind tilforn;
 Thi Døden paa den nære Fødsel tyder.
 Naturens Kræfter Livet Bistand række,
 Idet dets gamle Form de ødelægge;
 Forraadnelsen dets Baand opløse vil,
 Selv Ormene, hvem Dødens Krav ansporer,
 Hver løbende med Sit, lig Creditorer,
 Ved Livets Gjennembrud maa hjælpe til.
 Men Sjælen mærker ei det vilde Spil;
 Dybt i sit eget Væsen concentreret,
 I Virksomhed og Dannen absorberet,
 Sit Legeme, det ny, den former sig.
 Den sidder stille — Archimedes lig,
 Der selv ved Krigens larmende Oprækkelse,
 Ikkun beskæftiget med sit System,

Fordybet sad og løste sit Problem
Midt under Syracusas Odelæggelse:

Det er den første Død, hvis Art vi kjende;
Men nu den anden Død, der tales om
I Skriften ved den endelige Dom,
Hvad er den anden Død, som ei faaer Ende?
Med hvilket andet Navn betegne denne,
End med Forhærdelsen? naar Stenen lig,
Død for Alverden og som død i sig,
Uvirkelig, eenfald, uforanderlig,
Berøvet med hver Stræben Haab og Længsel,
Den gudsforladte Sjæl, i natligt Fængsel
Af sin Bevidsthed kun et Livstegn hentende,
Udmægtig paa Befrielse kun ventende,
Er fastholdt i et evigt Mørkes Skjød.

Er ingen Frelse fra den anden Død?

Ved Tidens Traad endnu dog Livet hænger,
 Ved Tiden, som kun er et Dieblif
 For Livet, der i Graven Hvile fik,
 Men som sig uasseelig her forlænger,
 Afmaalende den aldrig endte Nød. —
 Er ingen Frelse meer fra denne Død?
 Naar Stene sprængtes, stundom man derinde
 En levende Tudsse jo har kunnet finde,
 Som, maaskee hele Sekler indeflemt,
 Der sad og ventede, for Alverden gjemt —

Saa er det og mit Haab, at eengang Gud
 Forhærdelsen med Magt vil gjennemtrænge,
 Vil med sin Naades Lynslag Døden sprænge,
 Og løse Sjælen af dens Fængsel ud:
 Den tabte Sjæl, hvis Liv i Afmaat endte,
 Og som, lig Tudsse, mægted kun at vente.

I vor Natur der boer en dobbelt Trang:
 Vi vil os føle frie, vil ei bestemmes;
 Men dog vil af et Forsyn ei vi glemmes,
 Vi Styrelsen vil spore paa vor Gang.

Hvordan saa modsat Attraa vel forlige?
 Kun Gud det mægted, som har skabt vor Aand:
 Han skjenked Sjælen Frihed — det vil sige,
 Han holder den i et elastisk Baand.

Med hver Bevægelse det giver efter,
 Det rækker til endnu paa fjernest Wei,
 Ja styrted Sjælen end med fulde Kræfter
 Sig ned i Dybet — Baandet brister ei!

Hvordan skal Naadevalget vi forstaae,
 For hvilken Lære jo Saamange hæved:
 Har Gud for sig kun nogle Sjæle krævet,
 Vil hvad der kaldes Verden han forsmaae?

Paa Himlen selv Forklaringen jeg saa,
 Naar Nattens blanke Stjerner frem sig hæved,
 Og Melkeveiens Taage bag dem svæved,
 Sig Verdens Mysl bag de udvalgte Faa.

Bort Bli ei Melkeveiens Lys opdager,
 Og just som Rummet her, saa Tiden fjerner
 For Synet Dem, der eengang vælges ud.

Men Evigheden Rum og Tid optager,
 For Gud er ogsaa Melkeveien Stjerner,
 Og hver en Sjæl en udvalgt er for Gud.

I Paradiset gif de Lykkelige,
 Hvis Skjønhed i Naturligheden laa;
 Ei deres egen Nøgenhed de saae,
 Og ei af noget Skjul de vidste sige.

Men derimod i Himmeriges Rige
 Skal Bryllupsflædningen man have paa;
 Thi festlig smykket der man være maa,
 Hvor efter Gud at tækses Alle hige.

Meer end den blotte Skabning dertil fræves,
 Og derfor siden Paradisets Tid
 Der uafbrudt paa Bryllupsdragten væves.

At den kan Festens Skjønhed værdig blive,
 Maae alle Sjæle nu sig gjøre Flid,
 Og alle Konster deres Bidrag give.

Hvem har ei stundom følt det høie Mod,
 Hvorved det er, som Jorden knap vi rørte,
 Som om den hele Verden os tilhørte?
 I Livets Friskhed havde det sin Mod,
 I Følelsen af Nyskabthedens Fylde,
 I den Lyksalighed, som kun vi skylde
 Vort Udspring og vort adelige Blod,
 Naar i vort Sind den Tanke sig befæster:
 Af Gud jeg skabt er, af den største Mester!
 Men dette Mod maa i sin Svulmen tæmmes,
 Skal over Bærket Mesteren ei glemmes;
 Dets høie Skud maa kappes i sin Top,
 Skal ei det skyde vildt som Horned op;
 Det selv maa af den Helligaand behandles,
 At det fra Stof kan blive til Product:
 Maa gøres mygt — til Ydmyghed forvandles.
 Thi Ydmyghed af Modet er en Frugt;
 Den dybt i sig fornemmer Epirens Frodighed,
 Der da sig aabenbarer som Frimodighed.

Hvor er vort skjulte Menneske? Vi vide, *vi vide*
 At det er til og er vor Eiendom; *vi vide*
 Men om i os det gjemmes, eller om *vi vide*
 I Gud det skjules, derom kan man stride. *vi vide*
 Snart mærke vi det lige ved vor Side,
 Lig Duften af en Blomst, vi gaae forbi;
 Snart som et indre Suf det løses fri;
 Snart som en Klang det kommer — snart som Vinden,
 Kun hørlig ved dens Kommen og Forsvinden.
 Skjendt for vort Syn det aldrig holder Stand,
 Det sandses, føles og indaandes kan,
 Ja tidt saa tydelig dets Nærhed spores,
 At os vort eget Hjerte bli'er for trangt, *vi vide*
 Og vi dets Væsen føle kan som vores; *vi vide*
 Men tidt igjen det fjerner sig saa langt,
 Som var det ikke meer med os forbundet, *vi vide*
 Som var det ei blot skjult, men reent forsvundet. *vi vide*

Hvad er vort skjulte Selv, som snart at vige,
 Og snart at komme, faaet har for Skif
 Fra vor Bevidstheds første Dieblig:
 Med hvilket Ord dets Væsen vel udsige?

Det nævnes kan det Eiendommelige,
 Der frem med os af Skabertanken gik;
 Det aandelige Navn, Enhver jo fik,
 Da frem af Intets Nat han monne stige.

Med vor Natur vi gjøre hvad vi ville,
 Vor Arv fra Slægten kan vi sætte til,
 Kan Gaver, Evner, Anlæg, Alt forspilde;

Men dette evige Navn, hvormed vi skabtes,
 Vor Frihed aldrig sætte kan paa Spil;
 Vi var tilintetgjorte hvis det tabtes.

Naar faae vi denne skjulte Eiendom,
 Hvorved en jordist Fødsel strax os skilte:
 Det Jeg, vi savned, om end ei forspildte,
 Da vi med Slægtens Synd til Verden kom?

Fra Buggen af gif søgende vi om;
 Vor Noes blandt Mennesker vort Savn ei stilte,
 Den rigeste Natur det ei formildte;
 Skilt ved sit skjulte Selv, er Sjælen tom.

Naar faae vi denne Skat, vi høiest skatte,
 Og som i Sikkerhed for Sjælen ud,
 Lig en Umyndigs Midler, Gud jo satte?

Naar ret vi blive myndige! Naar Navnet,
 Vort eiendommelige Navn hos Gud,
 Vi halvt har lært at kjende gjennem Sarnet.

Hvordan det Jeg, der her er aabenbaret,
 Ved Fødslen af vort rette Jeg forsvinder —
 Hvordan sit skjulte Menneske man vinder:
 Paa dette Spørgsmaal gemmer Himlen Svaret.

Den Helligaand sin Daad har ei forklaret,
 Og Mennesket, før selv han sig besinder,
 Alt født og døbt og nævnt ved Navn sig finder,
 Da Naaden kun som Virkning han erfared.

Om Mandens Værk dog ingen Tvivl os lærer
 Det skjulte Menneske, der klart sig viser,
 Og ikke blot som Skaber Gud nu priser;

Thi nu med Sandhed han ham Fader nævner:
 Som Himlens Barn, Guds Søn han har til Broder,
 Som gjensødt Sjæl, den Helligaand til Moder.

Hvad trøster os — os som ei Maalet naaede,
 Som end med Slægtens Arv betynged' gaae,
 Som aldrig i vor Mægt os selv kan faae,
 Som rundtom see Naturligheden-raade? —
 Vi, som Gjenfødslen endnu forvente,
 Vi hente Trøsten af Guds egne Ord:
 „Den nye Himmel og den nye Jord
 Staae altid for mit Ansigt“ — „Jeg dig kjendte,
 Før i din Moders Liv jeg danned dig.“
 Hver Sjæl, som evig eiendommelig,
 Staaer altsaa ikke blot i Muligheden,
 Men færdig for Guds Ansigt. Jeg er til,
 Mit egentlige Menneske var til,
 Før det som født forvansket blev herveden,
 Og Gud det skuer, som det blive vil.
 O rige Trøst for os i Livets Spil,
 Hvor tidt det synes, som om Alt fortabtes!
 Men ogsaa Trøst for Den, af hvem vi skabtes;

Med Blikket paa vort egentlige Jeg,
Der staaer for ham, før det i os er vorden,
Gud i sin Salighed forstyrres ei
Ved Syndens Raab, der lyder op fra Jorden.

Som Solen mig de Ord imøde skinne:
 Gud i sit Billed skabte Mennesket,
 Han i sit eget Billed skabte det,
 Dengang han skabte det som Mand og Kvinde.

Guds Væsen altsaa Kvinden slutter inde;
 Der har med Manden lige Byrd og Ret;
 Men hvor i Guddomsdybet skal vor Ret,
 Skal vi det Qvindeliges Ophav finde?

Dets Udspring i den Helligaand jeg finder,
 Som har fra Evighed undfanget Sønnen,
 Og som i Tiden Sjælene gjensøder;

Som trøster og veileder og paaminder,
 Som træder frem for os med Gul i Bønnen,
 Og som bedrøves, naar den Modstand møder.

Hvorhelst Historiens Bog vi kun oplade,
 Hvorhelst vi paa Naturens Blikket rette,
 Guds Gjerninger os i Forundring sætte;
 Vi dem betragte studsende og glade.

Men skuende kun Livets Overflade,
 Vi Synernes Betydning ikke gjette,
 Og uden den tilsidst vi blive trætte,
 Lig Børn, der Billedbogen gennemblade.

Vor Afmagt her den Helligaand opretter,
 Som med sin Skuen gennemtrænger Livet,
 Og al dets Indhold samler og bevarer.

Den som en Moder ned til os sig sætter;
 I Bogen, som os Faderen har givet,
 Den Billederne tyder og forklarer.

Dengang den Helligaand sig kraftigt rørte
 I Kirken, mens den Verden danned om;
 Dengang dens Gaver overslødigt kom,
 Man om Mariadyrkelsen ei hørte.

Først da for Kirken Aanden sig tilslørte,
 Og Sandsen blev med Tanken mindre from,
 Da først for Jordens Slægter man i Rom
 Maria frem som Himmeldronning førte.

Men vi, som er for Gloriens Straaler blinde,
 Som, søgende det evig Qvindelige,
 Det ei kan troe et Værk af Skaberhaanden:

Vi stige maae til Himlen, for at finde
 Den inspirerende, den naaderige,
 Den evige Madonna skjult i Aanden.

Vil vi den Helligaand som Væsen kjende,
 Og see, at Livet i sig selv den har;
 Vil dens Selvstændighed vi blive vaer,
 Maae Tankerne paa Bønnen vi henvende.

Ijald Gud Fader, hvem vi Bønnen sende,
 Var Den, der mod sin Himmel selv os bar,
 Der haade had i os og sendte Evar,
 Saaes med et Spil jo Gud sig selv at blende.

Men Bønnens Undagt Sjælen ene skylder
 Den Helligaand, der sig i os nedlader,
 Og, bedende med os, vor Bøn gjør hellig;

Der med sit eget Guddomslov os fylder,
 Og løstende vor Aand op mod Gud Fader,
 Er Gæt med ham, og dog fra ham forskjellig.

Vi elske Faderen og Sønnen, men
 Den Helligaand, som trøster og opliver,
 Os ukjendt i vort eget Hjerte bliver,
 Og aldrig med vor Bøn vi naae til den;

Thi hvergang vi den søge, den igjen
 Os viser bort, idet den os indgiver
 Sit eget Væsens Kjærlighed, der driver
 Mod Faderen og Sønnen Hjertet hen.

For sig den hverken Tak vil eller Ære,
 Fra sig den viser Kjærlighedens Røst,
 Thi den personlig kun for Gud vil være.

Alene ham de dybe Suk den skjenker;
 I ham den henter sin og Verdens Trøst,
 Naar i hans Væsens Dybder den sig sænker.

Som Gud sin Søn lod Tornekronen bære,
 Lod ham paa Jorden føle Hjemmets Savn,
 Saa sender ogsaa bort han fra sin Favn
 Den Helligaand, naar Sjæle Trøst begjære.

Kan end det synes, at den savner Ære,
 Maa end som Sendebud den gjøre Gavn,
 Og nævnes end i Daaben sidst dens Navn,
 Guds Omhed for den viser Skriftens Lære.

Enhver Bespottelse kan Gud tilgive,
 Endog den største mod ham selv og Sønnen,
 Men hvo der spotter Manden, dømt vil blive;

Thi skjøndt den som en salig Mand maa tænkes,
 Der hverken attraaer Æren eller Lønnen,
 Guds Hjerte kan ei taale, at den frænkes.

I hvilke Ord Forløsningstanken flæde? —
 Den maatte nævnes: Sønnens Gang fra Gud,
 Fra Faderhjemmet af, i Verden ud,
 For det guddommelige Spor at træde,
 Der siden efterfølges skal af Alle,
 Hvem med sin Hyrderøst han høres kalde,
 Idet fra Verden han gaaer hjem til Gud.
 Forløsningen er Sønnens Vandren ud
 Og Venden hjem — dens Mærketegn er Sporet,
 Hvortil vi ledes skal ved Kald af Ordet.
 Men medens her vi paa den dunkle Jord
 Af vor Forløser see det lyse Spor:
 Hvor søge vi ham selv, der alle Dage
 Sig af Disciplene jo vilde tage? —
 Er han i Hvilen som en salig Mand?
 Han maa jo følge med Guds høire Haand!
 Endnu han færdes maa i Verdens Egne,
 Endnu sin Kjærlighed ved Daad betegne.

Skjøndt rykket bort, han er endnu os nær;
Skjøndt fjern fra os, han taler med os her;
De skilte Verdner kan hans Kraft forbinde,
Som dengang han paa Bjerget saaes at skinne,
Dg stod som den forklarede Messias,
Der talede med Moses og Elias.

Angaaer Forløsningen blot denne Jord?
 De mange Boliger, vort Die kjender,
 Det store Faderhuus, hvis Glands os blender,
 Har det af Sønnens Vandring intet Spor?

Han selv os siger dog med Skriftens Ord,
 At eengang sine Engle han udsender,
 Der samle skal til ham fra Himlens Ender
 De hellige, udvalgte Sjæles Chor.

Men de Udvalgte maa jo først han kalde,
 Og der hvor Frelseren som Ordet var,
 Maa ogsaa Sporet af hans Vandring findes.

Saaledes søger Verdens Frelser Alle;
 De Faar, som af den anden Sti han har,
 Saa vel som os den gode Hyrde mindes.

Forløsningen, ved Sønnens Fremadskriden
 Fra Gud til Verden, og til Gud tilbage,
 For hele Skabningen med sig at drage,
 Udgjør i aandelig Betydning Tiden.

I Kristus Tiden er hans lange Liden,
 Hans Savn af Herlighedens Hjem — hans Plage,
 Ved paa sin Skulder Verdens Nag at tage:
 For ham er Tiden Gangen, Møien, Striden.

I Verden er den Spliden, Tvivlen, Synden,
 Det deelte Sind, af Onsker sønderlemmet,
 Det spredte Sind, som mange Lyster søder;

Som hindre vil et evigt Livs Begynden,
 Som standser Frelseren paa Flugt mod Hjemmet,
 Og til en langsom Vandringssgang ham nøder.

Mens Uhbrets Gang vi ei formaae at bøie,
 Mens vi den ydre Tid ei tage fangen,
 Sees i den indre Verden efter Trangen
 Og Hjertets Attraa Tiden sig at føie.

Forløseren vor Svaghed har for Die,
 Paa Sjælenes Begjæren og Forlangen
 Som et barmhjertigt Ubr han sagtnet Gangen,
 Og lemper efter Evnen Skridtet nøie.

Ind under Tidens Nag vor Bøn ham bringer;
 Hvergang vi som vor Frelser ham anraabe,
 Sin Længsel efter Hjemmet han betvinger.

En Kraft fra den Langmodige vi drage,
 Vi trække ham i Kjærlighedens Kaabe,
 At han os med sig maa paa Veien tage.

Hvis ikke Kloderne sig dreied mere,
 Den ydre Verdens Tid var heelt udrunden;
 Og Tiden var i Mandens Verden sounden,
 Var Villien een — dens Retninger ei flere.

Kun i det Vexlende kan Tid regere,
 Til Kamp af Lys med Mørke den er bunden,
 Til Frygt og Haab, til Freden, tabt og vunden,
 Til Sindet, hvor de mange Villier ere.

Men denne Skiften-om af Lys og Mørke
 Ophører dog, naar Lysset er oprundet,
 Der skal i Solens Sted for Verden skinne;

Og denne Sjælens Bakken uden Styrke,
 Naar hvad der er fornødent først er fundet,
 Naar Hvilen i Guds Kjærlighed vi finde.

Som Tidens Tegn, der os dens Ende spaaer,
 Som Fylden, der dens Tomhed vil fordrive,
 Igjennem Universet (Tidens Skive)
 Dig Verdensubrets Viser Kristus gaaer.

Hans Ord det Varsel er, som Verden faaer
 Om til det Evige sig h n at give;
 Den Kreds, han paa sin Bane maa beskrive,
 Er Veien hjem, hvor Hviletimen slaaer.

Saalænge Viseren sig frem ber rger,
 Er end det Tid til Frelseren at komme,
 Som mod det store Maal bestandig peger.

Er Maalet naaet, der Christi Vandring kroner,
 Da er i evig Hvile Tiden omme,
 Og Evighedens dybe Klokke toner.

Sandt Menneske var Christus — vil det sige
 Dig Een af os, lig Een af vore Lige:
 En enkelt, en bestemt Personlighed,
 Der sig som Een iblandt de Mange veed? —
 Han var som os, da her han saaes at vandre,
 Men ei som Een af os — ei Een blandt Andre,
 Thi for vor Slægts Begrænsning han var fri.
 Enhver af os er som en Melodi,
 Forskjellig, og med ingen anden blandet,
 Af de oprindelige Toner dannet;
 Men Christus selv er ingen Melodi,
 Han er den ene, fælles Harmoni,
 Der kan med alle Melodier stemme,
 I hvilken Grundaccorden vi fornemme.
 Fra Hver forskjellig, og med Alle lig,
 Som evigt Menneske han viser sig,
 Hvis himmelske Natur blev Kjød hærnedet.
 Men som Personlighed han „Sønnen“ var;
 Som Den, der Gud os aabenbaret har,
 Tilhører evig han Treenigheden.

Da Gud er Kjærlighed, hans Væsen kræver,
 At han fra Evighed er meer end een;
 Men Kjærlighed hver Villiesforskjel hæver,
 Og derfor Gud fra Evighed er een.
 Forskjelligheden i de tre Personer
 Er Kjærlighedens Forhold — er dens Toner.

Naar den oprindelige Tohed tænkes,
 Af hvilken Sønnen tænkes udeluft,
 Modtages Kjærligheden mens den skjenkes,
 Og Sønnen sees som Kjærlighedens Frugt.
 Med ham, i hvem de To til Een forbindes,
 Treenighedens indre Verden vindes.

Men denne himmelske Natur, som fødes,
 I hvilken Faderen sit Billed seer,
 I hvilken han med Manden evig mødes,
 Og hvorved Kjærligheden Fyldest skeer:
 Men den Genbaarne, som har ingen Lige,
 Er det ei ham, der udad sees at hige?

Der skuer med de længselfulde Blikke
Ud fra Treenigheden, for at naae
Den Verden, som endnu dog findes ikke,
Men som han forud i sin Længsel saae;
Der beder Faderen den Verden skabe,
Hvori hans Kjærlighed sig kan fortabe?

Ild over Skabningen Guds Die stærker —
 Han seer sit Værk, han seer dets Maal og Meed;
 Men kølig er hans Skaberkjærlighed,
 Og for hans Dommerblik vort Hjerte bæver.

Sit milde Fadersie først han bærer,
 Naar han forløst den skabte Verden veed;
 Thi da paa Sønnens Gjerning seer han ned,
 Der Faderhjertets fulde Bifald kræver.

Da elsker evig, som et Værk af Sønnen,
 Han denne Skabning, der sin Skjønhed tabte,
 Men nu af Herlighedens Træl oplives;

Da for sin Kjærlighed han høster Sønnen,
 Naar Verden, som ved Sønnens Bøn han skabte,
 Af Sønnens Hænder ham tilbagegives.

Jeg tørster! fra sit Kors vor Frelser sukked,
 Da Skabningen han skued ved sin Fod;
 Men Kjærlighedens Tørst blev ikke slukket,
 Skjøndt Verden han at drikke gav sit Blod.
 Idet han breder Armene mod Alle,
 Til Tak ham rækkes Eddike og Galde.

Paa Sønnens Tørst den Helligaand dog tænker;
 Naar Verden først den gjenfødt falder sin,
 Som Trøstens Aand den Mandens Frugt ham skjenker,
 Ham skjenker Verden som „den nye Viin“,
 Hvis Kraft og Styrke skal hans Bryst bevæge,
 Hvis Varme skal ham evig vederqvæge.

Naar Alt i Frelsens Favn er sluttet inde,
 Naar i Fuldendelsen vi hvile skal,
 Hvad hindrer da et nyt Tilbagefald?
 Hvad gjør, at alle Fristelser forsvinde?

Gud selv har Ingen skuet nogensinde:
 Ei Englene, der fulgte Hovmod's Kald,
 Ei Menneskenes endeløse Tal,
 Der rev sig løs og vandre som iblinde.

Men for de Kiene Gud vil synlig blive,
 Og aabenbares først han for vor Sands,
 Kan Sjælen aldrig mere løs sig rive.

Beskuelsen dens Salighed begrunder;
 Ved Synet af hans Faderaasyns Glands
 Al Frihed gaaer i Kjærligheden under.

I Himlen, hvor tilsidst vi Bolig tage,
 Hvor Tiden og hvor hver en Stræben ender,
 Hvor ingen Gjerning venter vore Hænder,
 Skal vi en evig Hviles Sødhed smage.

I den Bevægelsen dog bli'er tilbage:
 Den dybe Glæde, der til Savn ei kjender,
 Der under Hjertets Slag tilbage vender,
 Hvergang i Kjærlighed vi Mande drage.

Ved Siden af den Sjæl, vort Hjerte faarer,
 I Lyset, som Treenigheden skabte,
 I Salighedens Skjød, ved Livets Kilde:

Med vor Forlesers Blod i vore Aarer,
 Kun i Beskuelsen af Gud fortabte,
 Fyldt af den Helligaand, vi sidde stille.

Colvte Sang.

Fra Kirken til Theatret! Overgangen,
Naar brat den skeer, forvirre maa vort Sind:
Fra Hjertets Himmelflugt i Psalmesangen
Til Phantasiens farveblandte Efin!
Fra Skriftens Alvor, som ta'er Sjælen fangen,
Til Daarlighedens lette Hjernesvind!
Til sliq en Overgang man maa sig ruste,
Dg før man Skridtet gjor, man lidt maa puste.

Saa pust, min Læser, førend frem du skrider
Til Skuespillet, som dig venter nu,
Dg lad imens mig kalde dig ihu,
Alt Sandhed, skjøndt kun een, har flere Sider.
Mens Kirken blot den simple Sandhed lider,
Den brogede paa Scenen skuer du;
Men hvilken Form end vælges, Læredigtet
Dog ligesuldt til Sandhed er forpligtet. —

Det var som død at vi vor Helt forlod,
 Det var i Gravens Skjød vi sidst lod blive
 Det Menneske, som da han var ilive
 Vi fulgte paa hans Vandring Fod for Fod.
 Nu spørger jeg min Læser: har du Mod
 Til Dødens dunkle Forhæng bort at rive,
 Og mens i Jorden smuldrer Heltens Krop,
 Ham selv paa andet Sted at søge op?

Du havde godt deraf; et lille Nøre
 Frembragtes dog i Tankerne derved,
 Og Ting maaskee du kunde faae at høre,
 Som traf dit Hjerte paa det rette Sted.
 Du selv skal dog den samme Reise gjøre,
 Naar eengang Livet du er færdig med,
 Og som paa Skuespil man først gjør Prøve,
 Saa kunde du jo forud her dig øve.

I Homo's Sted du kunde sætte dig,
 Og ved de Ord, som han med største Føie
 Bag Gravens dunkle Bred tilegner sig,
 Og ved de Ting, der træde ham for Die,
 Du kunde tænke: Det maa mærkes noie,
 Det angaaer ham, men angaaer ogsaa mig;
 Blot i mit Hjertes Uhr der skræer en Stilstand,
 Saa er jeg netop selv i samme Tilstand.

Desuden, kjære Læser; du vist veed,
 At floge Folk der gives, som saa gjerne,
 Til Vindring for en lærd Nysgjerrighed,
 Sig ønsked hensat paa en Nubstjerne,
 For der med Teleskoper fra det Fjerne
 Paa Jorden og dens Dunstfreds at see ned;
 De holde for, og sikkerlig med Rette,
 At stor Fornøielse der var i dette.

Men dersom Eligt kan kaldes en Plaseer,
 Hvorom paa dette Sted vi ei vil stride,
 Da maa det sikkert dog fornøie meer,
 Naar, kommen om paa Dødens anden Side,
 Man lader Diet let tilbage glide
 Paa Livet og dets Skikkelser af Leer,
 Der springe, løbe, hoppe og staae stille,
 Og de forunderlige Roller spille.

Da bli'er det muligt først at bitte Rede
 I Wilderedet, hvori her man gaaer;
 Thi reven ud af Tummelen dernede
 Man stille paa den lyse Top da staaer,
 Hvor alle Taager sig for Diet sprede,
 Hvor fjernt i Perspektiv man skue saaer
 Hvad her os ligger alfor flos paa Næsen,
 Til at man skjelne kan dets rette Væsen.

Men hvad maaskee dog mest dig friske vil,
 Til uden Ophold, fjæk og ufortrøden
 At vandre frem med Helten gennem Tøden,
 Er den Omstændighed, som kommer til,
 At netop sliig en Vandring er fornøden,
 For at tilendebringe Digtets Epil;
 Og derfor Dødens Forhæng rask tilside!
 Hvordan det Homo gaaer, vi dog maae vide.

Han i det andet Liv just aabner Diet,
 I nyskabt Form han just sig seer omkring
 Blandt alle de vidunderlige Ting,
 Som baade ham forbaused og fornøied.
 Livsfølelsen, ved Dødens Bad forheiet,
 Ham alle PULSE satte stærkt i Sving,
 Og til hans Hjerte der en Glæde strømmed,
 Hvori hans Væsen som lykksaligt svømmed.

Nu døer du aldrig! i hans Bryst det flang;
 I denne Skikkelse du eier Borgen
 For Livet, som i Frihed op sig svang.
 Fra Jorden løvet, er du løst fra Sorgen;
 Her i U dødeligheds friske Morgen
 Det sidste Led af Støvets Lænke sprang;
 I evig Ungdom skrider du imøde
 Det Paradiis, hvis Frugter evig gløde.

Alt efter Frugten greb han, da en Klage
 Frem af hans Indre som en Kilde brød,
 For meer og meer i Styrke til at tage,
 Til brusende hans Sjæl den overslod.
 Halv uvilkaarlig saae han sig tilbage,
 Og idetsamme for hans Dre lod
 En Tordenrøst, ham høilig uvelkommen:
 Nu, Adam Homo, stævnes du for Dommen!

Han ved sit fulde Navn sig hørte falde,
 Og da en myndig Røst kun roved Sligt,
 Det aldrig ham i Tanken kunde falde,
 At ikke Lydighed var her hans Pligt.
 Han fulgte Røsten og gik frem — men Alle,
 Som følge med ham, gjøres vitterligt,
 Til foreløbig Sætten=ind i Sagen,
 At Dommen her er ikke Dommedagen.

Nei Dommen her er den specielle Dom,
 Der venter paa Enhver, som Førstegrøden,
 Naar efter Gravens Nat i Morgenrøden
 Af det bevidste Liv man seer sig om;
 Naar Mindet, som var hyllet til i Døden,
 Og som kun langsomt ud af Svøbet kom,
 Meddeet som Lynet ned i Tanken falder,
 Og Jordens svundne Liv tilbagefalder.

Vor Helt befandt sig nu paa Dommens Sted.
 Han saae iveiret — Blikket sig forliste
 I Himlens Lyshav, som han dobbelt priste,
 Da, ved at skue ned, han dvælte ved
 Det Helvedmørke, som ham Lybet viste,
 Og som en bundløs Afgrund trued med;
 Men for og bag sig, i et lige Zeie,
 Han skued to uendelige Zeie.

Han selv for en ubyre Vægtsskaal stod,
 Hvis Tunge lodret sig iveiret hæved,
 Saa ganske lige begge Skaaler svæved
 Imellem Himlens lyse Straaleflod
 Og Helvedmørket nedefor hans Fod,
 Og her for Alvor først hans Hjerte hæved;
 Thi klart, som om det prentet var i Staal,
 Sit Navn han læste paa den ene Skaal.

Han svimled fast, og uden lang Betænken
 Han ligesom sit Navn sig satte ned
 Paa hvad han selv antog for Synderbænken,
 Hvor nu en Stund han svædte Angstens Sved;
 Men da saa atter, efter dyb Nedsænken,
 Hans bange Blik iveiret langsomt gled,
 Saae pludselig, paa Vægtens anden Side,
 Processens Advocater frem han skride.

Ved Skranken overfor ham stod de stille:
 Tilhøre Advocatus Hominis,
 Der her Defensors Rolle skulde spille,
 Og der saae ud som var ham Seiren vis.
 Til sin Client, hvis Mod han styrke vilde,
 Han smilte tillidsfuld og veltilfreds.
 Hans Udtryk var uendelig Godmodighed,
 Foreent med en Forretningsmands Koldblodighed.

Paa venstre Side stod hans Kammerat,
 Ved Syn af hvem hver Streng i Homo dirred,
 Og det med Føie; thi han her jo stirred
 Paa Sagens Actor, Djævlens Advocat,
 Der med sit Minespil ham reent forvirred,
 Og som en haard og hjerteløs Krabat
 Med diabolisk Blik ham gjennemboered,
 Og synlig ved sit Lffers Angst sig mored.

Hos sin Forsvarer Lffret søgte Trøst;
 Til hans Medlidenhed hans Haab sig ranked,
 Hvorpaa sin sidste Emule Mod han sanked
 Og sig beredte til den haarde Dyst.
 Alt stod paa Spil — og dobbelt heftig banked
 Nu derfor ogsaa Hjertet i hans Bryst,
 Da Djævlens Advocat, som strax paaskyndte
 Processen, med en smidig Røst begyndte:

I Medfør af den Stilling, jeg beklæder,
 Og med en Fuldmagt fra min Principal,
 Der ingen Exceptioner her tilstedes,
 Og med et Blik paa Lovens Ideal,
 For hvilket dristig jeg i Skranken træder,
 Fremsetter jeg i Retsfærds Dommersal
 Den Paastand: at det Menneske, der kalder
 Sig Adam Homo, Helvede tilfalder.

Til Støtte for min Paastand frem jeg lægger
 Personens Vita, fra hans Fødselsstund
 Indtil det Dieblig ham Graven dækker;
 Thi klart sig vise skal min Paastands Grund,
 Naar over Lovens sikkre Maa! man strækker,
 Om nok saa lempeligt, hans Lernet kun.
 Som et Beviis, der strækker til for Tiden,
 Jeg derfor lægger Loven her ved Siden.

Her holdt han inde; men han knap forstummed,
 For Advocatus-Hominis faldt ind:
 Jeg tager Ordet med et trøstigt Sind,
 Nu da min Vederpart jeg har fornummet;
 Thi hans Beviis er virkelig forblommet,
 Og for hans Paastand er der knap et Skin.
 Han Homo's Liv med Loven her forener,
 Men hvilken Lov? — Mon Danske-Lov han mener?

Ifald saa er, da kommer han tilkort;
 Med Danske Lov maa Homo's Liv man maale,
 Og blank som Solen min Klient skal straale,
 Ustraffelig, fjendt fri for Bod og Tort.
 Saameget mere kan han Prøven taale,
 Som længst det Lovsted man har taget bort,
 Der her alene ham til Regnskab kræved;
 Thi Bøderne for Leiermaal er' hæved'.

Men mener min Collega Mose Lov,
 Og vil han os Profeterne paanøde,
 Da gaaer han aabenbart kun ud paa Rov,
 Og da med Exceptionen maa jeg møde:
 Alt min Klient ei dømmes kan som Jøde,
 Saa anden Domstol gjøres her behov.
 Jeg derfor til Moralens Lov mig vender,
 Thi den alene gyldig jeg erkjender.

Dog her jeg den Bemærkning strax maa gjøre,
 For at parere Lovens første Stød,
 Alt Homo blev med Arvesynden jød,
 Endnu før Haand og Fod han kunde røre;
 Men ham tilbogs vil dog vel ei man føre
 Den Synd, hvoraf som første Marsag flød
 Maaskee hans fleste Feilgreb og Wildfarelser,
 Der kun var Arvesyndens Aabenbarelser.

Fremdeles — jeg det siger med Beklagelse,
 Da nødig jeg vil Noget gaae for nær —
 Fremdeles, naar en mangelfuld Opdragelse
 I Hjemmet og i Skolen, men især
 Et slet Exempel hist, et andet her,
 I den Tid man er aaben for Modtagelse
 Af Godt og Ondt, til Ungdoms Lætsind lægges,
 Da tænker jeg, en god Deel Skyld vil dækkes.

Og endelig mit Hovedargument,
 Som her paa ingen Maade tør forsømmes,
 Da sikkert af Enhver det vil indrømmes,
 At skal en Character ei saa omtrent,
 Men upartisk, med Grundighed bedømmes,
 Maa man dens Tid tilfulde have kjendt;
 Thi Mennesket, dets Handlen og dets Liden,
 For største Part jo er Product af Tiden.

Men hvordan var beskaffen Homo's Tid?
 Var den heroisk, idealisk, profetisk,
 Var den romantisk, ridderlig, poetisk,
 Var den arcadisk og idyllisk blid? —
 Gud bedre os! det var kun Kjøvl og Strid;
 Det var en Tid, der kaldes maa cometisk,
 Da Halen spillede Hovedrollen i
 Dens Drama, som er gudskelov forbi.

Det var en Tid, da Middelmaadigheden
 Sig allevegne gjorde tyk og bred;
 En Tid, da Ungerne smed ud af Reden
 De Gamle, hvem tilskamme først de bed;
 En Tid, da hver en Sjæl var træt af Freden,
 Men ogsaa hjertelig af Striden kjed;
 En Tid, hvis Svagbed man især bemærked,
 Hvergang den rigtig lagde Haand paa Værket.

En Tid, da man i Hob sig kotted sammen,
 For at tilveiebringe noget Stort,
 Og under Hurra skiltes ad med Gammen,
 Naar Ingenting tilsidst man havde gjort;
 En Tid, da man bed Hovedet af Skammen,
 Mens Vren blev beklirket og besmurt;
 En Tid, da selvskog Dømmen, huul Bagtalen
 Beständig stopped Munden paa Moralen.

Og nu man sætte sig i Homo's Sted!
 Det er at sige: nu man ham opfatte
 Som Tidsproduct og som et enkelt Led
 Af Kjæden, den mangfoldig sammensatte,
 Og da først rigtig vil hans Værd man skatte!
 Vel havde han en Rem af Huden med,
 Vel saaes han stundom Tidens Svagbed dele,
 Men o, hvor staaer han ædel idethele!

Hvor var han hævet over sine Tider
 Just i Moralen! Hvor var der et Spor
 Hos ham af Død, Bagtalen, Mordtemord,
 Af dette Hovmod, som Alverden rider,
 Af denne Riven ned til alle Eider?
 Hvor var hans Virksomhed og Stræben stor!
 Hvor var han ærlig! Hvor var han alvorlig,
 Selv naar han alt imellem handled daarlig!

Ja hvor kan han fordømmes? han, som ikke
 Sig af med Dømmen og Fordømmen gav;
 Han, som lod Pligten aldrig ganske ligge,
 Om end han ei opfyldte heelt dens Krav;
 Han, i hvis vennehulde Smil og Blikke
 Den gode Hensigt klart sig speiled af;
 Han, som i Planer virked for sin Næste,
 Og han, hvis Forsæt altid var det bedste!

Nei! En Natur af sliig Elskværdighed
 Umulig dog kan Helvede tilfalde.
 Imellem Tidens Børn jeg faa kun veed,
 Hvem idethale jeg tør bedre kalde.
 Skal han fordømmes, da fordømmes Alle,
 Og trøstlig jeg den Paastand lægger ned:
 At Adam Homo, Elægts og Benner's Glæde,
 I Himlens Herlighed nu tager Sæde.

Her standsed Advocatus Hominis,
 Idet han nikked over til Klienten,
 Som med en frygtssom, drømmende Forventen
 Hans Tale havde hørt, og med en vis
 Fortumlen vaagned op dengang han endt'en.
 Thi vel vor Helt var temmelig tilfreds
 Med Defensionen, men endnu i Hjertet
 Ham som en Braad dog Vectors Paastand smerted.

Han kasted ængstelig et Blik paa Maalen,
 I hvis Bevægelser hans Skjæbne laa;
 Men efter en nøiagtig Diemaalen
 Fandt Vægtens Tunge lige han at staae.
 Hans Navn tilsmilte ham saa blankt fra Skaalen,
 Og op igjen med styrket Sind han saae,
 Da Djævlens Advocat sig rede gjorde,
 Og atter tog paa denne Viis tilorde:

Hvis Himlen ved Undskyldninger man vandt,
 Hvis man til Paradiis sig kunde drømme,
 Da vilde selv vor Synder jeg tildømme
 Den Palme, ham Defensor værdig fandt;
 Men nu jeg ham alene kan indrømme
 Det Birkeriis, Moralen til ham bandt;
 Thi tydelig det fremgik vel af Talen;
 At jeg med Loven meente for Moralen.

Om Loven altsaa, ved mit Svares Begynden,
 Med min Collega let jeg enes kan;
 Men i hans Indlæg nævntes Arvesynden.
 Som Noget, der tilgode kom vor Mand,
 Da den betragtet blev som Syndebrønden,
 Hvoraf der siden droges Spand paa Spand.
 Da Homo selv ei havde gravet Brønden,
 Saa kjendtes fri han for en Deel af Synden.

Et smukt Beviis! Min Vederpart vist troer,
 At han sig kan paa Billighed beraabe,
 Der rigtignok som Kjærlighedens Kaabe
 Behov kan gøres paa den usle Jord.
 Men hvor kan Billighed han her vel haabe,
 Hvor af Ubillighed ei findes Spor?
 Nei, hvor Retfærdigheden er fuldkommen,
 Der bruger Billighed man ei ved Dommen.

Den Arvesynd, som min Collega troede,
 Ved en sædvanlig Tanke-Confusion,
 At kunne regne sin Client tilgode,
 Just lægges med til Syndernes Portion.
 Hvad den beviser, efter streng Methode,
 Er ikke Skyldfrihed for en Person,
 Men kun at Menneskene sammen hænge
 Som Ortehalm — men det vi vidste længe.

Det var om Arvesynden! Nu om Tiden,
 Hvortil Exemplet og Opdragelsen,
 Som Fosterbørn af Tidens Smag og Viden,
 Ifølge sund Logik maae høre hen,
 Da Tiden her er trukken ind i Striden,
 Saa vil jeg upartisk betragte den,
 Og ei som Vederparten bruge Maske,
 Blot for en smudsig Synder reen at vaske.

Da Homo's Fartøi gik for fulde Seil,
 Var netop det en Tid, som hver en anden:
 Den havde sine Fortrin, sine Feil,
 Sin Styrke og sin Svaghed i Forstanden,
 Sin Part af Himlen som sin Part af Fanden;
 Den var (hvad Tiden altid er) et Speil,
 Der gjengav i et klart og samlet Billed
 Den Samfundsaaend, der uklar sig fremstilled.

Og hvis man dette Billed for sig ta'er,
 Naar saae man da et bedre? — Lange Rister
 Man paa de svundne Slægters Feil jo har;
 Og spørges der om Syndernes Register,
 Profeter, Vise, Digtre, Moralister
 Og til enhver Tid give noksom Svar;
 Enhver Skribent, som end er værd at læse,
 Uviblsomt gav sin egen Tid en Næse.

Men sæt, at Homo's Tid var bundløs slet,
 Hvad, spørger jeg, hvad gjør saa det til Sagen?
 Her af vor Synder fordres ikke det,
 Der er Product af Tiden, Døgnet, Emagen,
 Men selve Frihedslivet, lagt for Dagen
 Som den moralske Kraft i Mennesket;
 Her spørges ei, hvorvidt han er begavet,
 Men ethisk, sand Personlighed er Kravet.

Deraf sit Horoscop kan Homo stille,
 Mens jeg, som nu mit Modbeviis har ført,
 Ham lidt i Sømmene vil efterpille.
 Om hans Elskværdighed vi nys har hørt;
 Dog den vi ham med Glæde skjenke ville,
 Thi blev end Jordens Damer deraf rørt,
 Saa er det afgjort dog (hvad jeg beklager)
 At ikke stort den Englene behager.

Hvormange høist elskværdige Gemytter
 Der maatte ned i Pølen, jeg bedst veed,
 Saa hans Elskværdighed kun lidt ham nytter.
 Hans rene Hensigt, eller, som det hed,
 Hans gode Forsæt, heller ei beskytter
 Ham mod det bratte Fald i Dybet ned;
 Thi hvormed Veien brolagt er til Helved,
 Det veed Enhver, som her for Dommen stjelved.

Hans Dyder — her er Listen, som dem melder!
 Han dømte ei — fordi hans Mand var svag,
 Og Egoisten kun hans Eget gjelder.
 Han ærlig var — ja, indtil Prøvens Dag!
 Han var begejstret — ja, for Bagateller!
 Han stræbte fremad — ja, i Selvbedrag!
 Han rastløs virked — ja, for egen Hæder!
 Han gjorde Godt — ja, mod den døde Skræder!

Nei, nu skal noget Andet han faae høre!
 Lig Klangen just af Bøddelørens Staal
 Skal nu Moralen suse for hans Dre!
 Til Knittren af det tændte Synderbaal,
 Mens intet Lem af Angst han mægter røre,
 Skal her han maales nu med Lovens Maal!
 Du gjelder det! Du kan han Hjælp behøve!
 Knald eller Fald, nu skal hans Liv staae Prøve!

Her holder Loven jeg, som undergiver
 Det hele Liv Samvittighedens Dom;
 Som ei paa Gjerninger alene driver,
 Men som den bedste Handling kalder tom,
 Naar Retsærd ei den Handlende opliver,
 Saa ei blot Det han gjør, men selv er from;
 Som kræver Hjertets Reenhed, og som strækker
 Sin Fordring ud, saa den hver Tanke vækker.

Her holder Loven jeg, som myndig kræver
 Hvad ubetinget Lydighed er kaldt:
 En Lydighed, hvori man aander, lever,
 Og som man fyldestgjer, hvad end det gjaldt;
 En Lydighed, som ingen Tvivl ophæver,
 Fuldkommen Lydighed i Et og Alt,
 Ei efter Valg, Beregning og Besigtelse,
 Men Lydighed som absolut Forpligtelse.

Her holder Loven jeg, som knytter Nydelse
 Af evig Lykke til de holdte Bud,
 Mens, urørt af den sildige Fortrydelse,
 Den i et evigt Mærke viser ud,
 Til Dom, til Straf, til Qual og til Forskydelse,
 Enhver, som paa den mindste Pligt gjør Brud.
 Med denne Lov vil Homo's Liv jeg maale;
 Vi faae nu see, om det kan Proven taale.

Han taug, og skred med djævelsk Hast til Bærket,
 Idet han Livets Bøger aabned brat,
 Og Lovens Maal ved Estertryk forstærked.
 Vor stakkels Helt, af Modet reent forladt,
 Paa Synderbænken skjalv, thi han bemærked,
 At Bægtens Skaal sank ned mod Dybets Nat.
 Dog hans Defensor lod ham ei i Stikken,
 Men hæved hurtig Skaaen ved Replikken.

Til Djævlens Advocat han raabte: Stop!
 Endnu er ei tilende vi med Christen,
 Hold med den Maalen og den Prøven op!
 Der glemmes reent, at min Client er Christen,
 Er hævet over Loven, som Juristen
 Jo holder for Retsfærdighedens Top.
 Fra Loven, som det strenge Maal justerer,
 Til Evangeliet Homo appellerer.

Ja det er noget Andet! Actor svared,
 Idet han Loven hurtig lagde hen,
 Og derpaa — just som Homo's Blik sig flared —
 Paa denne Viis tilorde tog igjen:
 Hvis Eligt jeg havde vidst, jeg kunde sparet
 Mig al min Tale, thi hvad nytter den?
 Hvis under Evangeliet Homo hører,
 Ham Lovens strenge Herrebud ei rører.

Og derfor — her paa eengang holdt han inde,
 Og gav vor Helt et Blik, saa mildt og lyst,
 Alt som en Steen der faldt fra Homo's Bryst,
 Og som en Sol hans Ansigt saaes at skinne,
 Ved Haabet om Processen nu at vinde:
 Og derfor — vedblev hiin med venlig Røst,
 Men med et Smil, der røbed Helvedlisten —
 Vi prøve vil, om Homo er en Christen.

Han studser vel; men det skal ei mig hindre,
 Hans Catechismus her at eftersee;
 For ham den hele, fulde Net skal skee,
 Men for min Principal dog ikke mindre.
 Af Evangeliet vil jeg blot erindre
 Om Tro og Haab og Kjærlighed — de tre
 Fornødne Stykker for at være Christen;
 Og hvad nu Troen angaaer, da maa Tvisten...

Hvad Troen angaaer — faldt Defensor ind,
 Idet sin Vederpart han affkar Talen —
 Da er den Paastand intet Hjernespind,
 Skjøndt nys den blev forkastet i Moralen,
 At Tidens Tro betragtes maa som Allen
 For Troens Hvidestand i Homo's Sind;
 Kan end man være dydig muttersene,
 Det fast umuligt er, at troe alene.

Nei! Naar paa alle Kanter Troen vakler,
 Og Bantro ikke længer er en Last,
 Da kræves der af Himlen selv Mirakler,
 For at i Mennesket den skal staae fast.
 Men skjenk nu Homo's Tid et Diekast!
 See, hvor i Troen Alle vare Etakler!
 De Fleste troede Intet, og hvis Noget
 De Andre troede, var det hen i Taaget.

De, som ei recnt ved deres Tro sig skammed,
 Gif dog med Christendommen paa Accord,
 Saa af dens Dogmer de kun dem annammed,
 Der mindst for sund Fornust dem gjorde Tort.
 Guds Under i sig selv ved Tvivl de lammed,
 Og ei blot Englen raisonneertes bort,
 Men de af Djæblen Intet vilde vide,
 Selv om hans Klær i sig de følte slide.

I sliq en troløs Tid, hvor kan man vente,
 At Homo, som ei Mos lod paa sig groe,
 Som læste hvad den vantroe Tid lod prente,
 I noget Fast sig funde slaae til No?
 Og dog var ei han ganske uden Tro,
 Den af og til sit Lys i ham dog tændte;
 Thi meer end een Gang ved sin Side saae
 Han ganske tydelig et Forsyn staae.

Fortræffligt! raabte Djæblens Kammerat:
 Min Bederpart Beviset har mig sparet;
 Jeg ta'er til Indtægt hvad jeg har erfaret,
 Og er blot Kjærligbeden saa probat
 Som Troen, da er Homos Epil jo flaret.
 Jeg derfor spørge maa hans Advocat,
 Der af Klienten ta'er sig paa det bedste,
 Hvor høit han elsked Gud — hvor høit sin Næste?

Og hvor kan Kjærlighed man da forlange
 I nogen høi Grad? lod Defensors Ebar:
 En Tid, der tager Følelsen tilfange,
 Jo med det Samme Barmen fra den ta'er.
 Er Kjærligheden bleven kold i Mange,
 Det paa den Enkelte sin Virkning har;
 Thi naar man i et koldt Rum sig befinder,
 Den indre Varme jo nødvendig spinder.

Og dog var ei hans Kjærlighed et Mul;
 Den ulmed altid, skjøndt man ei tør maale
 Den med hans Haab, der, stedse holdt ved Guld,
 Frem af hans klare Dine saaes at straale.
 Hver Skjæbnes Slag hans Haab har kunnet taale,
 Af Haabets Stjerner var hans Himmel fuld,
 Ved Haabet leved han, bespændt af Nøden,
 Og Haabet tog han med sig selv i Døden.

Ja der er Syn for Eagen! Actor skreg,
 Idet han haanlig paa vor Helt nu peged,
 Hvis Angst just til det Høieste var steget,
 Og af hvis Blik og Miner Livet veg.
 Nei, vedblev han: hans Haab er overstreget!
 Hans Tro, hans Kjærlighed var kun en Leg.
 Af Defensionens lutter hule Nødder
 Jeg aned strax, han stod paa svage Fødder.

At ei han Christen er, den Ting er vis!
 Han er en Adamsøn og maa tilbage
 Til Adams Lov, som frem igjen vi tage,
 Og med hvis Maal han være maa tilfreds.
 Holdt! raabte Advocatus Hominis:
 Ei min Client behøver at forsage;
 Han biged mod Fuldkommenhedens Land,
 Til Idealet appellerer han!

Det kan jeg lide! Bederparten svared:
 Det lige løs paa Sagen er at gaae.
 Det Ideal, hvori er aabenbaret
 Hans eget Billed, men som et forklaret
 Og evigt, skal til Dommer her han faae.
 Men naar han nu det seer, pas bare paa,
 At han, som strækker Haanden ud mod Palmen,
 Fra Dynen ikke synker ned i Halmen.

Her saae han op, hvor Lysets Straaler spilled,
 Og Homo selv, hvis Die fulgte hans,
 Saae nu i Himlens Dyb med skarpet Sands,
 Skjendt fjernt dog klart, sit ideale Billed,
 Der ham som fuldendt Bæsen forestilled,
 Omgivet rundt af Evighedens Glands.
 Endskjendt dets rene Ekjenhed fast ham blendte,
 Han Billedet for sit dog strax erkjendte.

Dets Træf vidunderlig hans Hjerte rørte,
 Men for dets straalende Fuldkommenhed,
 Der ham hans egen Udselshed afflørte,
 Slog skamfuld og fortabt han Diet ned.
 Ei sin Forsvarers Ord han længer hørte,
 De kun som tomme Lyd forbi ham gled,
 Og ikke meer han selv modsigge turde
 Anflageren, der høit nu tog tilorde:

Al videre Proces er overflødig,
 Den klare Sandhed har hvert Blendværk spredt;
 Tilstaaelsen af Skyld, skjøndt her unødig,
 Har i den bange Synders Blik vi seet.
 Defensor selv er mat, om ikke mødig,
 Og nu da hans Client sin Diet er skeet,
 Og hver Appel har Brøden lagt for Dagen,
 For Retsfærds Domstol jeg indlader Eagen.

Der blev et Ophold og et lydløst Stille,
 De trende Advocater stirred paa
 Retsfærdighedens Rægt, som om de vilde
 Udforske Skjæbnen og den Dom, de saae
 Paa Tungens Spids vibrerende at spille.
 Men Dommen alt i Homo's Hjerte laa;
 Knap Tungen rørte sig, før dybt han skjælved,
 Og Skaalet med hans Navn sank ned mod Helved.

Da greb ham Haabløshedens flamme Haand,
 Som til et Jntet fast ham sammenknuged
 Og om hrer Livets Yttring lagde Baand;
 En Bammelhed hans sidste Kraft udsuged,
 Og i den Almagt, som paa Hjertet ruged,
 Og i den Svimmel, som betog hans Mand,
 Udtømte sig hans hele Qval i Sukket:
 Saa er da Naadens Lys for evig slukket!

Maany' at døe han havde ønsket gjerne,
 Men pludselig til Livet blev han vaft;
 Thi lig et Lys i Bjergets dybe Schacht
 Saae lige for sig, men i videst Fjerne,
 Han nu paa eengang Glimtet af en Stjerne,
 Der tiltog meer og meer i Glands og Pragt:
 Da størst den var, den Straalerne forliste,
 Og kun et glandsfuldt Billed da sig viste.

Endnu dets Former uvist sammen fløde,
 Men snart den rene Skikkelse blev klar,
 Der iulte ham med Fuglens Hast imøde,
 Og Haabet gjenfødt til hans Hjerte var.
 Det var den unge Almas Træf, de søde,
 Og det den gamle Jomfru Stjernes var;
 Det var et Måson, lysende forflaret,
 Der begge Minders Skjønhed aabenbared.

Det Alma var, som for sin Støddragt fri,
 I Form, der Væsnets Deiligbed afflørte,
 I Glandsen af den Himmel, hun tilhørte,
 Ham hilste her paa Evighedens Sti.
 Et Blik af evig Kjærlighed ham rørte,
 Idet hun Skranken iilde let forbi,
 Idet med Uskylds straalende Vægede
 Hun stille sig til Forsvar ved hans Side.

O hvilket Haab oplived Homo's Bryst!
 O hvilken liflig Trøst hans Sjæl husvalte,
 Ved Synet af de Træk, hvori sig malte
 Den faste Tillid, da med himmelsk Nøst,
 Mod Skranken pændt, hun disse Ord nu talte:
 I Liv og Død var denne Sjæl min Lyst!
 Ham har jeg faaret til mit Alt, mit Hele;
 Hans Lod er min — hans Skjæbne vil jeg dele.

Med største Glæde! Jeg skal ei det hindre,
 Gjenmælte Djævlens Advocat paastand;
 Men — vedblev han — ifald paa intet Mindre,
 End paa at frelse ham der lægges an,
 Da maa om Skriftens Himmel jeg erindre:
 Kun Een har Nøglen, som den aabne kan,
 Kun Een er Frelseren paa Afgrundsranden,
 Men ingen skabt Sjæl frelse kan en anden.

Men fra Fortabelse den dog befrie!
 Gjensvared Alma med den hulde Stemme,
 Som Kjærlighedens Varme toned i:
 Hvor To de samme Lidelser fornemme,
 Og i den fælles Nød sig selv forglemme —
 Hvor To er Et, er Helvede forbi.
 Meddelelsens den store Lov fuldender
 Først Næsfærd's Lov; thi Forskjel ei den kjender.

Den er for alle Slægter, alle Tider,
 Ja, gjennem Evighed den varer ved;
 Og som for Guds Skyld tidt en Anden lider,
 Som Synd og Sorg og Mistrivl og Fortræd
 Meddeles kan som Pest til alle Sider,
 Saa gaaer det og med Glæde, Trøst og Fred,
 Med Haab og Tro, der Frelsen Vel berede;
 Og efter denne Lov er jeg tilstede.

Hvad jeg af Naade modtog, her jeg bringer
 Den Sjæl, hvem Trost og Trost jeg paa Jorden svor:
 Det Naadebrev, som mig en Plads betinger
 Iblandt de salige Seraphers Chor,
 Med Næst til Seirens Krands og Glædens Binger.
 Her er mit Naadebrev! Med disse Ord
 Hun det paa den af Bægtens Skaal'er kasted,
 Som nys, da Navnet sank, iveiret hasted.

Knap var det skeet, før Vægtens Tunge bæved,
 I Cirkelbue den tilbage gif,
 Og netop i det samme Dieblif
 Som ned med Naadebrevet Skaalen svæved,
 Sig Homos Navn fra Dybet opad bæved,
 Til samme Stilling begge Skaaler fik;
 Til atter Homo's Skjæbne svæved lige
 Imellem Helvede og Himmerige.

Han selv sad uvis — rundt han saae sig om;
 Men paa et Bink af Alma han sig rørte,
 Og nu fra Dommen bort hun taus ham førte,
 I modsat Retning af den Vej, hun kom.
 Idet han vendte Sranken Ryggen, hørte
 Han Djævlens Advocat at raabe: Tom
 Staaer Synderbænken! Der han smører Hæle!
 Fordømt! De holde sammen, disse Sjæle.

Men bort sig Homo skyndte — frem han skred
 Som en Forbryder, sluppen gjennem Dommen,
 Der i sin Angst i lang Tid ikke veed,
 Om og det muligt bli'er, at undslye Dommen.
 Dog nu han frelst var; til sig selv nu kommen,
 Betragted han med dyb Verbødighed
 Den milde Seraph, som han saae at skride
 Alvorlig, taus og stille ved sin Side.

Hvor prøged dette hulde Syn hans Bryst!
 Hvor kaldte det i Mindet frisk tilbage
 Hvert Indtryk af hans Jordlivs bedste Lyst,
 Af deres korte Samlivs fagre Dage!
 Hvor lod ham denne Vandring Glæden smage
 Af en unærmelig og evig Trøst!
 Han havde overstaaet nu det Sværeste,
 Og han var gjenforenet med det Kjæreste.

Uendelig ham tyktes Lyffens Sum,
 Og da et fjernt og rødligt Skjær ham blendte,
 Til Alma med det Spørgsmaal han sig vendte:
 Er Himlens Indgang i det lyse Rum?
 Nei! lod det Gjensvar, som hani Alma sendte:
 Det Skinnet er fra Purgatorium;
 Dets Porte lige for os seer du ligge,
 Og anden Vej til Himlen har vi ikke.

Hvordan! udraabte han med bange Stammen:
 Saa den er ikke kommen, Naadens Stund?
 Fra Helvedsmørket frelstes jeg da kun,
 For at fortæres her i Skærsildsflammen!
 Frygt ikke! svared hun: men tag dig sammen;
 I disse Flammer vorder Sjælen sund,
 I Lidelsen dig Trøsten just berører,
 Og gennem Luerne min Haand dig fører.

Du — spurgte Homo — du mig føre vil?
 Du til din Himmel ei tilbage vender?
 Du, hvem den Salighed, som aldrig ender,
 Blandt de udvalgte Sjæle hører til —
 O, svared hun, paa eengang streng og mild:
 Hvorlidt dog Kjærligheds Natur du kjender!
 Hvorlidt Udvælgelsen! Hvorlidt dog mig!
 Ja, jeg er udvalgt — men til Hjælp for dig.

Her skred med sikre Trin hun modig frem,
 Og Homo, som af hende lod sig lede,
 Hvis faste Tillid holdt hans Uro nede,
 Snart naaede Luttringens og Smertens Hjem.
 Idet sig Porten aabned vidt for dem,
 Og dunkle Skikkelser forbi dem gløde,
 Som til en Hilsen og en Velkomstsang
 Dem dette Skærsildschor imøde flang:

Her vi omsnoes af blussende Flammer,
 Som med Jordstoffet nære vi maae;
 Her fortæres hvad Sjælen kun lammer,
 Hvad fra Tanken, den verdslige, stammer,
 Hvad ei Himlen, den rene, kan naae;
 Her af Barmen os ud bliver revet,
 For at sænkes i Quernes Elv,
 Hvad til anden Natur var os blevet,
 Saa det er os, som brændte vi selv.

Rundt omkring vi kun Ildhavet skuer,
 Der vil Sjælene luttre som Guld,
 Der vort Stempel at udslette truer,
 Der i Asken vor Hæder nedfuer,
 Der vor Herlighed brænder til Kul.
 Hjertets smeltede Pandser henflyder,
 Med-vor Pynt drive Flammerne Spøg:
 Bore Krands, Bedrifter og Dyder
 Gaae op som et Intet i Røg.

Høit iveiret sig Querne svinge,
 Mens i Baalet vi selv tynges ned
 Af den Vægt og Værdi, vi medbringe,
 Indtil Sjælen som fattig og ringe
 Stiger ud af den Smerte, den led.
 Fra sin tyngende Byrde løsreven,
 Af sin Længsel paa Vinger ført frem,
 Mere let da end Flammerne bleven,
 Gaaer den op til sit himmelske Hjem.

Anmærkning.

De to Dele af Digtet „Adam Homo“, som her meddeles, høre, hvad Plan og Udkast betræffer, til samme Tidspunkt som første Deel, der blev skreven 1839. At der er hengaaet saa lang Tid mellem Offentliggjørelsen af den første Deel (1841) og Udarbejdelsen og Tilendebringelsen af de to andre Dele, har sin Grund dels i mellemliggende Arbejder, dels i tilfældige Omstændigheder, som ikke staae i umiddelbar Forbindelse med selve Digtet. Anden og tredje Deel vare bestemte til at offentliggøres i Begyndelsen af dette Aar; men nogen Tid efter at Trykningen var begyndt, indtraf de store Begivenheder i vort Fædreland, der altfor meget optog Sind og Interesse, til at Forf. med stadig Opmærksomhed paa Revisionen kunde fremme Arbeidet, der saaledes først nu seer Lyset. — Iagtet Scenen, hvorpaa Digtet bevæger sig, er Nutiden, vil Læseren dog let bemærke, at denne Nutid paa nogle Steder ikke er fra iaar; men at Tanken alt imellem maa gaae et Aars Tid tilbage, for at finde Overensstemmelse mellem Digtets Ord og Tiden. Denne Tid ligger imidlertid saa nær, dens Billede maa endnu være i saa frisk Erindring.

at Forf. ikke har anseet det fornødent, at udelade af Bogen de ganske enkelte Steder, der kunne siges at kontrastere med Diebliffet. — Af Digtets første Deel vil om nogen Tid udkomme en ny, revideret Udgave.

December 1848.

Rettelse.

Side 39, Linie 3: Gif læs Gaaer

